

PHONG ĐIỆP

KỂ DỰ PHẢN

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

vh

Mục lục

Bạn Cũ
Tiếng Ru
Ngôi Nhà Ngập Tràn Ánh Nắng
Bát Phở
Sau Cánh Gà
Tầng Hai
Thế Là Vừa Hết Một Đêm
Ngôi Nhà Hoang Vắng
Thùng Rác
Tình Huống Giả Định
Từ Độ Cao Tầng Mười Tám
Trung Du
Kẻ Dự Phần
Ngày Hôm Qua
Trở Về
Vườn Hoang

KỂ DỰ PHẦN

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Bạn Cũ

Tiểu.

Một từ dễ gọi cho người ta liên tưởng đến sự vui nhộn, hài hước.

Nhưng thực ra chẳng có sự hài hước, vui nhộn nào ở đây cả.

Đó - đơn giản là một cái tên.

Tên của một người phụ nữ. Là mẹ của thằng bạn học chung trường mẫu giáo với tôi. Nhà nó cách nhà tôi vài con ngõ cộng thêm dăm lần ngoặt lên ngoặt xuống.

Tôi hiếm thấy có người phụ nữ nào trông khô khốc, xơ xác như cô. Hai xương ức dô cao một cách quá đáng, để lại hai hõm sâu hóm ngay phía trên bộ ngực mỏng manh. Đó luôn là điểm đầu tiên tôi bắt gặp ở cô trong mỗi lần gặp gỡ. Chẳng phải vì tò mò hay hiếu kỳ. Đơn giản vì lúc nào cô cũng xuất hiện trước mắt tôi với tư thế hoặc cúi, quỳ, hoặc ngồi xổm với cái cổ vươn dài ra phía trước. Cái xương ức ở những tư thế ấy dễ “bắt mắt” nhất, khuếch đại nhất. Cô, những lúc xuất hiện ấy, hoặc nhăn nẻi kỳ cọ để lau bằng được vết mực trắng con làm vãi trên sàn. Hoặc nhăn nẻi gỡ chiếc áo len cũ ra đan lại. Hoặc lọ mọ xới lại đám đất nhỏ bằng hai cái vạt quần trước nhà, tặng gia ít rau thơm (sạch) cho chồng nhấm nháp - với rượu; dĩ nhiên, kèm theo khi thì lòng lợn tiết canh, khi thì đĩa dồi chó. Có khi chỉ là mấy lá húng kẹp... ớt(!) để đưa đẩy với rượu. Một bữa nhậu tĩnh lặng.

Giá một lần cô xuất hiện hoàn chỉnh trước tôi (tôi gọi là hoàn chỉnh khi

người nào đó đứng đằng hoàng trước mặt mình) thì có lẽ ấn tượng về cặp xương ức kia không quá đậm nét đến thế.

*

Phóng.

Là tên chồng cô Tiểu, tức bố thằng bạn học chung trường mẫu giáo với tôi.

Một bức tranh tương phản: cổ dày nung núc, hai cái đùi bè bè. Rất thích uống rượu với ớt, dĩ nhiên, thêm vài cọng lá thơm - vợ tăng gia. Vừa uống rượu vừa lừ lừ nhìn vợ, nhìn con, nhìn bạn của con. Chẳng biết nhìn để làm gì nhỉ? Nhưng rất đáng sợ.

Tôi bảo thằng bạn: “Khi nào bố mày ở nhà, mày treo cái quần đùi ra ngoài cổng cho tao biết. Tao đi... thềm vào đâu.”

Thằng bạn bảo: “Kệ, sợ đêch gì. Tao nổi dôi, dám làm gì?”

Giọng nó có vẻ cùn.

Tôi bảo: “Mày chắc à?”

Nó lừ lừ mắt nhìn tôi. Chẳng rõ muốn gì? Nhưng rất đáng sợ.

*

Cô Tiểu suốt ngày ở nhà, cơm nước, dọn dẹp, giặt giũ. Chẳng mấy khi ra ngoài, trừ lúc đi chợ. Chẳng mấy khi nói, trừ lúc ra chợ. Để mặc cả. Đây là tôi đoán thế, vì có ai ra chợ mà không mặc cả đâu. Cũng có thể cô không thềm mặc cả vì nhà cô giàu nhất xóm. Cô ở nhà suốt ngày, không cần bóc lột thuê, dặt len thuê như hầu hết các nhà khác thời bấy giờ mà vẫn có ti vi màu, có xe Honda Nữ hoàng đỏ chói. Ấy cũng là tôi thấy thế.

Có lần bố thẳng bạn tôi dẫn khách về nhà. Chủ khách ngả nghiêng bên chén rượu với rau thơm sạch; khách bỗng buột miệng khen:

“Người giúp việc chăm ra phết nhỉ. Nhưng cứ như người bị ho lao.”

Chồng lừ mắt nhìn vợ. Rất đáng sợ. Không thanh minh.

Vợ giật giật hai cái xương ức, rút xuống bếp. Không thanh minh. Hai cái xương ức cao tớn lên, nhưng nhức. Tưởng có thể bám tay vào đấy được. Tưởng có thể khóc cả ngày, nước mắt rơi hết vào đấy mà không sợ tràn.

Tôi thấy hơi thương thương cô. Nhà tôi, hễ có ai đến chơi cũng phải chào mẹ tôi: “Chị ạ”, hay: “Cô ạ”, chứ chưa bao giờ nhằm bà chủ thành con ở. Nhà có chiếc xe đạp Nam Hà tróc sơn, động tí là phình sầm nhưng đi đâu bố cũng chở mẹ đi, “Nhà tôi đấy” - bố tôi hềnh hệch

giới thiệu.

Chuyện ngày xưa của cô thì tôi chưa quên. Vì chuyện ấy, tôi thù cô mất một thời gian (bị trẻ con thù cũng không ghê gớm lắm. Thật đấy!). Tôi đi vay gạo, bị cô mức cho gạo mà nhà cô dành để nấu cám lợn. Thằng bạn tôi quăng rá gạo ra giữa sân, bảo:

“Nó không phải là lợn. Nó là bạn con.”

Cô lúi thủi quét vun lại rá gạo lẫn đất cát rồi mức cho tôi chỗ gạo ngon. Từ đấy cô cũng tử tế hơn. Tử tế trong im lặng. Bát chè. Cốc nước chanh. Thằng bạn tôi một bát, tôi một bát. Thằng bạn tôi một cốc, tôi một cốc.

“Nó là bạn con.”

Ừ, nhưng nhà tao không giàu bằng nhà mày đâu - tôi định bụng sẽ nói với nó thế. Nhưng nó thừa biết, nhỉ?

Từ đây tôi không bao giờ vay gạo nhà nó nữa.

*

Bố thằng bạn tôi làm bên thương nghiệp, lại có chức quyền. Thời bao cấp, nghề này trúng lắm. Người lớn bảo thế. Tôi không biết “trúng” là như thế nào, chỉ thấy mỗi khi Tết đến, xe dưới huyện chở hàng tạ gạo tám thơm, gạo đặc sản Hải Hậu đến nhà nó. Thứ gạo mà chỉ ngửi mùi thoang thoảng, tôi đã ứa nước miếng ra rồi. Mỗi lần cơm nhà nó sôi, hàng xóm chỉ có nước chép miệng, thở dài. Tôi tưởng tượng, mình mà được ăn gạo ấy thì mười bát (có ngon) một bữa không cần thức ăn cũng hết veo. Chỉ một cái Tết, người ta chờ gạo đến nhà nó đủ để ăn

cả năm.

Nhà nó giàu thế, vậy mà bỗng dưng một hôm, cô Tiểu nảy ra kế hoạch làm hương (có nơi còn gọi là nhang) ở nhà. Tôi thấy cô hoạt bát hẳn lên. Cái xương ức nhảy nhót nơi cổ.

Cô nhú mào, nhả trán. Việc này tôi chưa thấy.

Cô cười vang cả mấy gian nhà. Việc này tôi càng chưa thấy. (Vì thế tôi cứ cảm giác là lạ mỗi lần gặp cô.)

Rồi cô gọi thợ dựng lán phía sau nhà. Mua tre về chẻ. Mua các loại bột quỳ quái gì đấy mà mỗi lần hít phải, tôi không khỏi hắt xì hơi cả tràng. Mua phẩm vàng phẩm đỏ. Rồi thì làm. Ba bàn cán bột với ba tay thợ. Nhoay nhoáy xe bột, xếp hương. Hương phơi la liệt trên sân thượng, trước sân nhà, tràn cả ra ngõ.

Bận rộn với việc làm hương nên vật rau thơm trước nhà ít khi được cô Tiểu đoái hoài đến. Đám mùi chết đầu tiên. Những cái lá dài nghêu, xanh kệt,

vàng rũ rời lụi xuống. Đám hành sống thêm được ít ngày rồi thi nhau mọc hoa. Sống được lâu nhất là húng chó. Nhưng cũng mọc hoa và xơ xác dần. (Tôi nghi chúng chết nhanh thế một phần vì thằng bạn tôi bí chỗ tè nên tiện thể đi vào đấy. Ngày xưa nó chỉ việc vòng ra sau nhà, chỗ lán làm hương bây giờ, là xong.)

Tôi ghét mùi hương nên ít sang nhà nó. Mỗi lần sang cũng ít gặp bố nó. Càng hay. Nhìn bố nó chành vạnh cái đùi giữa nhà ngồi uống rượu, mắt lừ lừ, tôi chẳng khoái tí nào. Nhưng thà như thế còn hơn là người thấy mùi hương nhưng nhưc này. Chạy chỗ nào cũng va vào đám hương của cô Tiểu.

Tôi thắc mắc:

“Sao mẹ mày không lo trồng rau thơm cho bố mày nhấm rượu. Làm hương làm gì?”

Thằng bạn tôi chẳng buồn để ý đến câu hỏi của tôi. Nó dán mắt vào trò chơi điện tử.

“Mày thích thì đợi tao chơi xong, tao cho chơi.”

“Bố mày mua à?”

“Mẹ.”

A, thì ra mẹ nó làm hương để mua trò chơi điện tử cho nó.

*

Đám hương khói (chữ khói là tôi thích nói đেম vào cho nó đỡ cộc) càng làm cho cô Tiểu trở nên khô kháy. Hai xương ức dô cao như cánh cung đã lắp tên. Làm được một thời gian, tôi không còn thấy cô cười vang nhà nữa. Thay vào đó là dáng ngồi thần thờ, bó bó, buộc buộc những que hương đã nỏ, chờ

giao cho khách. Những tiếng thở dài kìm nén. (Thi thoảng tôi cũng bắt gặp mẹ thở dài. Lo nhà hết gạo. Lo tiền học cho tôi. Lo con lợn tự nhiên lăn ra ốm. Nhưng nhà cô Tiểu đầu phải lo những điều ấy?) Ba bàn cán bột chỉ còn hai thợ làm. Mà thời tiết lại chuyển sang những ngày mưa dầm, thành thử đồng hương đã cán xong cứ phơi vạ vật mãi mới nỏ. Nên cô Tiểu cứ phải kiểm tra chúng luôn luôn. Hai xương ức như cánh cung đã lắp tên, cứ vật vờ, vật vờ giờ lên hạ xuống.

Đồ chơi điện tử của thằng bạn tôi đã hỏng. Nó cũng chán trò ấy rồi.

*

Trời mưa nhiều hơn. Thường tiết trời này, chú Phóng càng uống rượu nhiều. Chiều trái giữa nhà. Chân xếp bằng tròn. Trước mắt là chai rượu và đĩa ớt chỉ thiên vừa ửng chín. Một nhát cắn vào quả ớt, một tợp rượu. Lại một nhát cắn vào quả ớt, một tợp rượu... Cứ thế, lai rai, thi gan với mưa.

Dạo này, lán làm hương của cô Tiểu vắng hươu vắng hoắt. Vặt rau bằng hai cái ống quần trước nhà cũng lụi hẳn, mặc cho cỏ tràn lên xâm lấn. Tôi sang nhà thằng bạn, thấy cứ như nhà hoang. (Tiền nhiều cũng không sướng nhỉ, ấy là tôi nghĩ thế.) Mẹ tôi hay mắng:

“Mày lớn nông nông ra rồi đấy. Chơi in ít thôi.”

Nhưng không phải vì câu mắng này mà tôi không sang nhà nó nữa. Tôi sợ sự lạnh lẽo bất chợt gặp phải mỗi khi sang nhà thằng bạn. Nó, từ lúc nào, cũng trở thành một đứa tư lự. Hỏi không nói. Chỉ im lặng nhìn. Không rõ muốn gì. Nhưng rất đáng sợ.

Ngồi ở nhà, thi thoảng tôi lại nhớ hai cái hõm xương sâu hoắm của cô Tiểu và cái đùi ềnh ệch của chú Phóng. Tự dừng nhớ, chẳng có ý gì.

Mẹ tôi yên tâm vì thấy tôi không sếnh một tí lại sang nhà thằng bạn học

chung trường mẫu giáo, để rồi đến giờ cơm lại phải le te sang gọi về. Hơn nữa, hết vụ lạc đến vụ len, mẹ tôi tư tưởng lo có hàng để mà làm, để có thêm tí tiền nuôi con ăn học.

Cuộc sống chưa hết hôm nay đã lo ngày mai cuốn chúng tôi đi như thác lũ.

*

Bắt một thời gian. Nghĩ cũng lạ. Tôi và thằng bạn - có những ngày tưởng như không thấy nhau thì không chịu được. Rồi thì chẳng sao cả. Tôi vào đại học, nó cũng vào đại học. Cùng bám lại Hà Nội. Và biệt tích nhau luôn.

*

Một chiều giữa nhà.

Rượu.

Đĩa ớt chỉ thiên vừa ửng chín.

Cặp đùi rệu rạo, nhèu nhèo.

Một nhát cắn cả nửa quả ớt.

Rượu rót tràn ra chiếu.

Cái lưng vạt vờ cúi lên cúi xuống.

Ký ức bị đánh động bất thành linh. Chú Phóng - bố thằng bạn học chung trường mẫu giáo với tôi? Những chuyến xe chở gạo tám, gạo đặc sản Hải Hậu ùn ùn kéo đến nhà vào mỗi dịp Tết. Mùi cơm sôi thơm nức, làm đau cả những cái dạ dày thiếu đói và mệt mỏi bởi các bữa bo bo nhai mãi răng. Xe

Nữ hoàng đỏ chói. Có khi ra chợ cũng không thềm mặc cả. Đâu hết rồi những tháng ngày xưa cũ?

Cậu dùng gì?

Tôi giật mình rời mắt khỏi căn phòng nửa sáng nửa tối, nhìn vào người phụ nữ đứng trước mặt mình. Đập vào mắt là cái tạp dề cũ kỹ với những sợi vải rạc đến sắp đứt. Hai bên tà quần lại, bết những vết nâu nâu như nhựa cây. Một bàn tay lỏng không chìa ra, lau nhanh chiếc bàn tôi đang ngồi.

Tôi ngược mắt lên. Thốt nhiên thấy hồi hộp. Hai

cái xương ức giật lên giật xuống. Hơi thở như bị bóp nghẹt lại...

Chai rượu hôm qua đâu rồi?

Cái tạp dề quay ngoắt vào trong, nhanh đến không tưởng. Trong thoáng chốc, cặp xương ức thành cánh cung đã lấp tên.

Nuốt nước bọt khan trong cổ. Chỉ còn một tí nữa, vậy mà...

Cửa nhà trong được khép lại một cách ý tứ. Ngay sau đó là tiếng chai lọ leng keng. Tiếng tủ lạnh đóng mở.

Đã bảo mua cho ít rau thơm sạch thì cứ tiếc tiền. Ăn cái thứ này chẳng hóa nhai cỏ à? Cái đồ...

Hiện về một đám đất nhỏ bằng hai cái vạt quần với nào thì mùi, nào thì hành. “Người giúp việc chăm ra phết nhĩ. Nhưng cứ như người bị ho lao.”

“Nó không phải là lợn. Nó là bạn con.”

Cô Tiểu? Chú Phóng? Lẽ nào?

Điện thoại đột nhiên giãy lên trong túi làm gián đoạn mạch suy nghĩ. Số di động. Rất lạ.

A lô.

Đến cả phút chỉ nghe thấy gió ù ù. Rồi tiếng người nói như quát. “Tao đây!” Chịu, chẳng biết là ai. Nghe vừa như quen, vừa như lạ. Điện thoại tắt. Rồi lại giãy lên như bị cù. “Tao đây!”

Cứ “đây đây” với “sao sao” được tí nữa thì hết pin, chẳng hiểu ngô khoai ra thế nào?

Chú dùng gì?

Một con bé gầy tong teo với cái đuôi tóc vắt vèo giữa đỉnh đầu. Không phải xương ức cong tớn lên như cánh cung.

Thế...?

Con bé trăn trăn nhìn tôi, vẻ khó hiểu. Cửa nhà trong vẫn im ỉm đóng.

Chú ăn bún hay phở?

À... ừ... thôi cho chú bát phở.

Cửa vẫn khép. Đằng sau là gì? Một chiếu giữa nhà. Rượu. Đĩa ớt chỉ thiên vừa ửng chín. Cặp đùi rệu rạo, nhèu nhèo. Một nhát cấn cả nửa quả ớt. Rượu rót tràn ra chiếu.

“Khi nào bố mày ở nhà, mày treo cái quần đùi ra ngoài cổng cho tao biết. Tao đ... thềm vào đâu.”

“Đã bảo mua cho ít rau thơm sạch thì cứ tiếc tiền.”

Phở đã hết. Tiền đã trả. Cửa vẫn nhẵn nại khép.

Cô Tiểu bán hàng ở đây lâu chưa?

Một phép thử. Tôi hồi hộp chờ đợi.

Cháu không biết.

Rồi chạy tọt ra sau bếp. Thế là thế nào? Không biết là cô Tiểu bán hàng được bao lâu hay không biết có cô Tiểu nào cả?

*

Độ này trời mưa nhiều hơn. Mưa cứ như đùa nhưng lai rai cả ngày. Chán những bữa mì tôm kinh niên của mỗi buổi tối, tôi chợt nhớ đến hàng phở hôm nào. Hồi hộp và tò mò. Ngày xưa, cứ tiết trời này, chú Phóng càng uống rượu nhiều.

Vài lần gạt nước mưa bám trên cặp kính cận cho đỡ nhòe đường thì cũng đến nơi.

Nhưng trống trơn!

Không có đèn điện giăng từ cây sấu già trước cửa vào đến tủ hàng nhôm kính với lũng lảng nào những thịt, những trứng, những hành, tỏi, ớt, giấm. Không có nồi đại xình xịch sôi, nhả khói thơm đến tứa nước miếng. Không bàn ghế nhựa cặp ca cặp kênh với láo nháo cả đồng giấy ăn vo viên trên mặt đất. Không một chiếu giữa nhà với rượu, với đĩa ớt chỉ thiên vừa ửng chín. Không xương ức cánh cung lẫn cặp đùi nhều nhèo.

Chỉ nguệch ngoạc vài dòng thông báo bằng phấn vạch lên cửa gỗ xin màu: “Cho thuê cửa hàng”.

“Ăn phở hay muốn thuê cửa hàng?”

Mặt dài, tóc dài và vết sẹo trên má phải cũng dài. Da mái xanh của người vừa mãn hạn “bóc lịch”.

“Ăn phở thì kiếm chỗ khác. Cần thuê cửa hàng thì anh dẫn lối. Miễn bồi dường đủ một bi là ok!”

“Thế hàng phở cũ ở đây...”

“Nghèo rồi. Kéo nhau về quê. Những đôi hoa sim ôi những đôi hoa sim tím chiều hoang biên biệt. Toàn hoa trắng. Phí một đời trai. Nhận tin em đã chết anh khóc thầm hăng đêm. Mà cỡ cũng bằng chú em. Điệp ời Lan cắt tóc suốt đời vì anh. Mẹ kiếp, chưa biết mùi đời. Chết cũng phí!”

Mặt dài, bài nọ xọ bài kia, chẳng ra hát, chẳng ra nói. Rồi dùng dùng bỏ đi.

“Nó nghiện đấy chú ạ. Lại hơi tâm thần nữa. Thế chú hỏi ai?”

Một bà lão với chi chít những lá cao dán quanh cổ. Mừng như vớ được vàng.

“Cái hàng phở ở đây chuyển đi đâu hả bà?”

“Rõ khổ, thằng con vừa phi xe ra đường thì trúng ngay cái ô tô lao tới. Chú bảo còn gì là người nữa. Ông bà ấy về quê rồi. Đâu ở Hà Nam, Nam Định gì gì đấy.”

“Có phải tên là Tiểu hay Phóng không ạ?”

Hỏi mà miệng đắng ngán ngắt. Hỏi mà không dám nghe câu trả lời.

“Tôi cũng chẳng rõ đâu chú ạ. Mà chú quen họ à?”

“Dạ,... bạn cũ... hình như thế...”

Chep miệng, lắc đầu:

“Tuổi trẻ... chẳng thể nào mà hiểu được.”

Hình như, sao lại hình như?

Tập tễnh bước vào trong ngõ. Chỉ còn mùi cao dán vẫn phảng phất.

Đi thật hay không mà lòng đau thế này...

*

“Mày không nhìn thấy quần đùi tao treo ngoài ngõ à?”

“Kệ!”

“Sao độ này nhà mày làm lắm hương thế? Đ... còn chỗ mà ngồi chơi.”

“Thế mày còn đến làm gì?”

“Tao đ... thềm chơi nữa. Cả ngày mai, cả ngày kia, ngày kia, ngày kia, ngày kia.”

“Mày đứng lại!”

Chạy. Đuổi. Càng chạy, càng đuổi. Càng đuổi, càng chạy. Chạy mướt mải. Hai chân xoắn quấy cả vào nhau. Hai đầu gối rời rã.

“Mày đừng đuổi theo tao nữa!”

“Bao giờ tao chết thì mới thôi.”

*

Mày ạ, đừng bao giờ dừng cuộc chơi theo kiểu ấy.

Đừng bao giờ như vậy.

Nhưng là còn bao giờ kia?

*

Cuộc đời, hóa ra chỉ là những cuộc chơi?

Tiểu - lễ ra phải gọi đến sự vui nhộn. Nhưng tại sao lại là cái xương ức giương cao tón, tạo thành hai hõm sâu hỏm mà nước mắt đổ vào đấy mãi cũng không tràn. Hả cô?

Ai lại chơi như thế.

Một nhát cấn cả nửa quả ớt, một tợp rượu. Mắt lừ lừ nhìn, chẳng rõ ý gì nhưng rất đáng sợ. Cả đời đáng sợ như thế. Cũng gọi là cuộc chơi?

Ai lại chơi như thế.

Chết mới bỏ cuộc chơi.

Ai lại chơi như thế...

*

Ai có thể nghĩ được rằng: Người bạn hôm qua, cái người mà tưởng như một ngày không thấy nhau thì không chịu được rồi cũng có lúc vĩnh viễn chỉ là kỷ niệm? Và gọi lên bằng hai từ “Bạn cũ” để khép lại một trang ký ức?

*

Đi thật hay chưa mà lòng vẫn không nguôi nhớ...?

*

Đường về quê chẳng hề xa. Tôi sẽ về tìm lại, từ nhà tôi sang bên ấy chỉ vài ba con ngõ với dăm lần ngoặt lên ngoặt xuống. Khi thì chè, khi thì nước chanh. Một bát cho tôi, một bát cho nó. Một cốc cho tôi, một cốc cho nó. Nhưng lần này sẽ là một tư thế hoàn chỉnh của một người mẹ chứ không phải ở tư thế mà cặp xương ức cong tón lên như cánh cung đã lắp tên. Cô Tiểu ạ.

Rồi biết đâu điện thoại lại chẳng đột nhiên giã lên như bị cù. “Tao đây. Thằng bạn nõi khố của mày đây. Sao quên nhanh thế? Tao có treo quần đùi ngoài cổng nữa đâu.”

Biết đâu...

Mà sao mắt cứ cay xè thế này...

KỂ DỰ PHẦN

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Tiếng Ru

Người ta gọi nó là con dở người. Bị ngã: cười. Bị đánh: cười. Bị trêu ghẹo: càng cười dữ hơn. Học hết lớp Năm, nó ở nhà. Vì người như nó học cũng chẳng để làm gì. Ấy là bố mẹ nó bảo thế. Hàng xóm láng giềng bảo thế. Bạn cùng lớp cũng bảo thế. Lũ bạn đều kinh nó. Cả tuần không tắm. Hình như cả tháng cũng không tắm. Quần áo nó một mùi lờm lợm. Hơi thở một mùi lờm lợm. Mắt nó, tự nhiên, nhìn vào cũng thấy lờm lợm. Tội vạ đâu phải nó. Chẳng ai có thời gian ngồi tắm cho nó. Bố đập xích lô. Mẹ chuyên vớt rau muống sông bán cho lợn ăn. Rồi tranh thủ cất đậu phụ ở hàng gần nhà và mang ra chợ bán. Nào thì đậu rán. Nào thì đậu trắng. Nào thì đậu nướng. Nào thì tào phớ cho vào xô. Nào thì đậu nành linh kinh trong các chai 65 ml. Cả ngày cắm mặt vào lo kiếm sống. Con một đàn phải tự mà lo lấy thân. Nhưng chỉ mình nó dở. Mình nó không tự lo được thân.

Cả ngày nó tha thẩn đi chơi quanh xóm. Không ai cùng chơi thì tự chơi. Cũng may có người thương nên còn chơi với nó, hỏi chuyện nó. Chứ cứ một mình thui thủi cả ngày, chẳng nói chẳng rằng, sớm muộn nó cũng trở nên người câm mất.

*

Nước lênh láng từ cửa vào tận giữa bếp. Nồi lớn, nồi bé. Nước đậu bốc khói nghi ngút. Chảo mỡ ù ù reo. Nước phở đầy sấm sập. Chậu lớn, chậu bé. Chậu ngâm đậu. Chậu chứa bã. Bã viên thành hình tròn, to bằng quả bưởi. Bã dành cho đàn lợn đang hồng hộc gặm máng sau nhà. Trong xóm nhà nào đến mua cũng được. Không mua đậu thì mua bã. Không mua sữa đậu nành thì

mua tào phớ. Cả xóm này nhà nào mà chẳng dùng đậu của nhà ấy. Bình dân là đậu luộc chấm muối đưa đẩy với cơm mậu dịch đỏ quàng quạch. Sang hơn là đậu rán chấm mắm tôm chanh ăn với bún. Người già cao huyết áp thì uống nước đậu nhát. Trẻ con biếng ăn thì có tào phớ. Cuối tuần “ăn tươi” thì có nồi chuối ốc - đậu. Sang hơn thì đậu nhồi thịt. Thế nào cũng chiều.

Nó hay sang đấy. Hồi trước thì đi lẳng nhặng theo mẹ sang cất đậu về bán. Sau thì chẳng cần có mẹ nó cũng tự sang. Tại nhà gần. Tại có nhiều thứ hay hay cho nó xem. Ngày thì trút đậu tương vào chậu. Ngày thì gỡ đậu nóng ra khỏi khuôn, lột cả lớp vải màn mỏng tang. Cữ cắt đã quen, tay cứ thế mà xén khúc một khúc một. Cả dải đậu chạy vắt ngang mặt bàn trong nháy mắt đã được chia thành các thanh đậu nhỏ nhắn, gọn ghẽ. Chỗ này thì chặt bã ra xô. Mùi bã đậu chua chua át đi mùi lờm lợm từ quần áo nó. Mùi đậu rán ngây ngây át đi mùi lờm lợm từ hơi thở nó. Lò than rùng rục hắt những quầng sáng màu lửa làm khuôn mặt dày bì bì của nó ửng hồng. Thế cũng đủ để trông dễ coi hơn.

Nó đứng thập thò ngoài cửa hàng giờ liền, nhìn vợ chồng nhà đậu phụ (cả xóm đều gọi thế) làm luôn chân luôn tay. Có khi nó mon men đến bên chậu bã đậu, véo một miếng, cho vào lòng bàn tay, xoa xoa, nắn nắn. Và tự cười. Hàng giờ liền. Rồi lê la bên chậu bã đậu chua chua. Cả ngày không chán. Vợ chồng nhà đậu phụ bận tối tăm mặt mũi, chẳng hơi đâu mà xua đuổi. Hơn nữa, nó cũng vô hại.

*

Bạn bè mười lăm, mười sáu tuổi, xúng xính áo quần. Tóc óng, da hồng. Đôi nhũ hoa đội áo nhô lên nửa rụt rè, nửa vênh vang. Mắt biết liếc ngang liếc dọc. Má biết đỏ. Hồng biết đánh. Con trai con gái thích câu chí nhau.

Thích rượt đuổi nhau để được chạm vào nhau. Rồi cùng đỏ bừng mặt.

Nó vẫn là con dờ. Nhệu nhạo cười cả ngày.

*

Cái vú đầy nưng nước. Bụng dày bì bì. Cái mông lúc la lúc lắc.

À, nó dậy thì!

Bố mẹ nghĩ thế. Người làng đều nghĩ thế. Tuổi nó, dậy thì thế là muộn.

Nhưng cái bụng cứ chướng mãi lên. Hai vành môi thâm lại, đầy phước mặt. Mũi nở tướng ra như bị ong châm. Lông mày dựng đứng. Chân đi hai hàng, nặng nhọc.

Người làng chột dạ. Mẹ nó chột dạ. Bố nó đạp xích lô đi tối ngày nên không biết. Có biết thì nó giờ hồn.

Với ai? Đàn bà về dò hỏi chồng. Đàn ông bụm miệng cười.

“Họa có mà điên!”

Người già thở dài thườn thượt. Làng xóm thức khuya hơn, nghe ngóng.

Trẻ nhỏ mới bảnh mắt đã lảng nhảng theo sau con dờ, véo von hát. Hát rằng:

Ve ve ve ve

Cái ve con dờ

Bỗng dưng có bầu

Ồi làng nước đâu

Đến mà xem nhé

Ve vè vè ve...

Con dở hềnh hếch cười. Hát càng to, cười càng giòn. Hai cái tay vỗ bành bạch vào bụng.

“Mày khai ra!”

Mẹ nó quất roi vun vút. Nhưng mẹ nào mà chẳng xót con. Cái roi cứ nhè xuống đất mà nảy lên ten lét. Nó nhìn theo đầu roi, cười sằng sặc.

“Với đứa nào, hả con trời đánh kia?”

Mắt mẹ nó bật nước. Nó cười lăn xuống đất. Dãi ứa đầy miệng.

“Con ơi là con! Khổ thân con tôi!”

Mẹ nó quăng roi, ngồi thừ xuống chân giường. Nó bật cười, thần thờ nhìn mẹ.

“Thím nghe tôi, mang nó đi mà giải quyết.”

“Nhục lắm bá ơi! Bây giờ to quá, ai người ta giải quyết cho mình nữa. Mà tiền ăn còn chẳng đủ thì bá bảo...”

“Thế thím định thế nào?”

“Chắc chờ nó sinh xong thì mang lên chùa thôi chứ biết làm sao hả bá...”

“Thím tính thế thật à?”

“Thì nó cũng là con người. Bá bảo em nữ lòng nào”...

*

Bụng mỗi ngày một phươn phướn, trông rõ là chướng mắt. Nhưng nó vẫn

la đà đi quanh xóm, vừa đi vừa nhếch mồm ra cười. Có lúc đang đi, nó ngồi phịch xuống đất, ôm lấy bụng, mặt méo xẹo. Cái bụng sao mỗi ngày một dở chứng, hết lục bực sôi lại giăng bên nọ, đập bên kia, đau đến toát mồ hôi.

Nước lênh láng từ cửa vào đến tận giữa bếp. Nó nhớ chỗ này lắm...

Đậu rán xèo xèo, vừa thơm vừa béo. Nó nhăn nha vằn đống bã đậu đến nát nhừ. Chán vằn vò thì lại chim chim thành từng nắm nhỏ rồi tung lên. Bã đậu rơi vào người nó, vỡ ra, bám bết trên tóc. Bám vào vành tai. Chạy quanh cổ. Lọt vào giữa khe ngực. Nhột. Nó phui phui tay. Không hết nhột. Nhảy cẳng lên. Càng nhột. Nhột quá! Nó giựt cúc áo ra. Bã đậu lả tả rơi xuống đất. Nó thấy trò này hay quá. Đây thì bã đậu ấp vào hai đầu ti vừa nhu nhú. Nó cười nắc lên khi nhìn thấy hai “hạt đậu” hồng hồng ngóng đầu lên công theo vụn bã đậu mát mềm, ủ mùi chua chua, gây gây.

Đột nhiên một bóng đen trùm lên người nó. Hai bàn tay thô sần vằn vò đống bã đậu trên ti nó. Bã đậu đã rơi hết cả mà tay vẫn cứ vằn vò không chán rồi cứ thế trượt dần xuống khe đùi ẩm ướt...

... Nó ngửi thấy mùi đậu khét lẹt. Nhưng lúc này thì nó đã nằm trên đống bã đậu vừa mềm vừa êm. Mắt nó nhìn thao láo lên trần nhà. Muội than bám đen cả xà ngang, xà dọc. Xà ngang, xà dọc giật lên giật xuống trước mắt nó liên hồi. Nó thấy chóng mặt nên cố ưỡn người lên cho mọi thứ không bị xê dịch nữa. Nhưng một cú đập cửa như trời giáng khiến nó điếng người, lịm đi ...

Nó tỉnh dậy vì nghe có tiếng cãi cọ.

“Chết rấp ở đâu để cháy đen cả mẻ đậu thế này? Đúng là toi cơm!”

“...”

“Bị cam hả? Quần áo sao xộc xệch thế này?”

“Thì con lợn nó sống ra ngoài.”

“Làm sao mà sống?”

“Đi mà hỏi nó ấy.”

“À, ra ông bảo tôi là lợn à? Chó chết!”

“Này thì chó chết này!”

Một cái vung nồi rơi xoảng xuống đất. Con dỏ thấy bà vợ nhà đậu phụ te tuổi đi qua trước mặt mình. Như một phản xạ tự vệ, nó rút đầu vào sau mấy bao tải đựng đỗ tương. Cửa nhà trên đóng sập lại. Tiếng cạo chảo trong bếp rít lên ken két. Mùi mỡ cháy khét lẹt vẫn ngập ngụa cả gian bếp. Tự nhiên nó thấy sợ mùi mỡ cháy. Nó len lén vòng ra sau chuồng lợn, chui rào trốn về. Đường này chỉ có nó và con Vện biết.

Mà nó cũng thích đi đường này hơn. Không phải đi qua khoảng sân nhơm nhớp nước. Lại sà ngay vào đồng bã đậu ấm mềm. Bã đậu ấp lên cổ, lên hai hạt đậu hồng hồng. Nó thích trò này.

Nhớ trò chơi với đồng bã đậu, hôm sau nó lại sang.

*

Tự nhiên cái lỗ rào bị dập lại. Con Vện tần ngần vẩy đuôi nhìn nó như dò hỏi. Cả hai thần thờ một lúc lâu rồi lại dặt nhau vòng ra đằng trước. Lại phải qua khoảng sân nhơm nhớp nước.

Vợ nhà bã đậu quắc mắt nhìn nó. Chồng, áo may ô rỗ lỗ chỗ, tay chống hông, tay cầm cán chảo xĩa về phía nó. Một chậu nước hắt toẹt ra. Con Vện kêu lên ăng ăng, chạy biến ra ngoài cổng. Nó thần thờ nhìn những vệt nước rơi rớt trên tóc, trên quần áo. Và nhếch mồm cười. Con Vện lên tiếng gọi. Nó

lệch nhệch lợi ngược khoảng sân nhơm nhớp nước, đi theo con Vện.

Nó đã quên trò chơi với đồng bã đậu.

*

Bố nó có đập xích lô cả đêm cả ngày thì cũng không thể không phát hiện ra cái bụng của nó. Khác với dự đoán của hàng xóm, sấm chớp không nổ ra. Cả nhà lặng thinh như đưa đám. Không ai muốn và nữ bắt chuyện với bố mẹ nó để xem tình hình thế nào.

Vì rốt cuộc sau những lời cợt nhả, người ta tự thấy mình hình như không phải...

Vì biết thêm điều gì cũng chỉ càng đau lòng mà thôi.

Chuyện, coi như sự đã rồi.

*

Nó giãy giụa trên đồng bã đậu. Cái bụng cương lên làm nó khó thở. Cái người ngồi chồm chồm trên đùi nó làm nó đau đớn. Nó chờ cho việc này sớm kết thúc. Nhưng chờ mãi, chờ mãi. Tay nó ra sức cào cấu vào áo may ô rách trước mặt. Ngay lập tức, cả người nó bị đẩy sấp xuống một cách thô bạo. Mặt nó bê bết bã đậu. Răng nó cắn ngập vào đồng bã đậu. Nó muốn ọe mà không được. Cổ họng tắc nghẹn. Nó thấy căm ghét đồng bã đậu này. Nó không còn thiết chơi nữa.

Hôm nay nó đang đi chơi với con Vện thì áo may ô rách lỗ chỗ chặn đường, lôi tuột nó vào. Con Vện thấy thế bèn bỏ nó đi chơi chỗ khác rồi. Nó cô độc. Chỉ biết nhệch mồm ra cười nảo nuột.

... Đột nhiên, nó thấy mình bị nhả ra. Một cảm giác trống rỗng, uế oải.

Liền sau đấy một cú đấm gọn, chắc kèm theo một tiếng “hự”. Một người đổ xuống bên nó, nhào nhoẹt. Nó tò mò nhìn. Máu. Máu rì rì chảy ra từ lỗ mũi đỏ bầm của áo may ô rách lỗ chỗ. Rồi thì nôi lớn nôi bé nháo nhào một đồng giữa sân. Chậu lớn chậu bé hắt tóe ra sàn. Mấy bao đậu tương sau lưng nó vãi tung lên trời. Nó nhìn thấy bố. Rồi nó thấy mình bị lôi đi xềnh xệch. Qua khoảng sân nhơm nhớp nước và ồn ã tiếng người xen lẫn với tiếng nhỏ nước bọt phì phì. Nó ngoái lại nhìn về cái hàng rào phía sau chuồng lợn. Chỉ có nó và con Vện là biết...

*

Cả ngày nó bị nhốt ở trong nhà. Con Vện tha thẩn ngoài sân mãi cũng phát chán nên bỏ đi chơi. Đi hóng chuyện.

Khắp xóm cồn lên như bão. Cánh đàn bà thì ân hận. Cánh đàn ông thì chửi vung thiên địa. Người già rân rân nước mắt. Người trẻ thở dài, ngao ngán.

Người thăm, người hỏi.

Kẻ xúi người giục.

“Cho nó tù một gông đi chứ.”

“Không thì cũng phải lấy tiền mà chăm con mình.”

“Con bé nó cũng là con người chứ có phải là...”

“Không thể cho qua được.”

“Mẹ con nó thế nào rồi?”

*

Độ này nó thấy khó ở quá. Cái bụng rùng rùng chuyển động, vẹo bên nọ, rồi bỗng dừng nổi phồng sang bên kia. Cả ngày lẫn đêm. Người lúc nào cũng nhom nhóp mồ hôi. Vừa uống hết bát nước cổ họng đã khô ròn rốc. Hai chân phù tướng, chẳng còn đôi dép nào đi vừa. Nó phải đi nhờ dép của anh trai. Áo cũng mặc của anh trai, nhưng phải chọn cái rộng nhất, vậy mà cái sinh linh trong bụng vẫn cứ nhất mực vươn lên, kéo căng cả đường chỉ hai bên tà áo.

Nó sợ phải thay đổi tư thế như đứng lên hay ngồi xuống. Những lúc ấy nó thấy xây xẩm cả mặt. Đang nói chuyện với con Vện, tự nhiên nó thấy cả một đàn chó nháy xỏ ra trước mặt mình. Rồi cả đàn ấy cùng ghếch mõm, ve vẩy đuôi, thành thử nó chẳng biết phải nói chuyện với con nào. Ban ngày thèm ngủ lơ mơ, cả đêm lại chòng chọc, chỉ xoay bên này, lật bên kia rồi bò dậy, ra sân đi vệ sinh là cũng hết đêm. Vậy là cả nhà phải nghe nó cười hềnh hếch cả đêm. Nghe mãi cũng chán, cũng mệt. Vậy là bố ngáy. Anh cả ngáy. Anh hai cũng ngáy. Mẹ nó nằm bên thờ dài sườn sượt rồi cũng bập bõm ngáy. Cả nhà rộn lên bởi cả một dàn đồng ca bất đắc dĩ.

*

“Khổ thân mẹ con thím.”

“Bá à, em còn biết phải làm sao?”

“Thím đại thế, kiện không kiện, tiền cũng không cầm. Ở... thì bảo kiện tụng vừa mất công, vừa xấu mặt, nhưng cái quân bất nhân ấy cũng phải cho nó gánh hậu quả chứ. Ai lại... Mà còn cầm tiền lo cho con bé chứ. Nó có tội tình gì đâu mà ông giời bắt phải khổ thế này.”

“Bảo nó bất nhân lại cầm tiền của cái quân bất nhân ấy sao được hả bá.”

“Thím nói thế cũng phải. Ông trời biết cả thôi. Trước hay sau cũng phải

bán xới mà đi thôi. Sống cũng không yên đâu, rồi đấy thím xem. Không còn kinh doanh bán chác gì được nữa đâu. Cả làng người ta đang nhổ vào mặt cho kia kìa. Đồ dã man. Quân khốn nạn. Ngừ ầy chỉ đáng cho quạ tha, gà mổ mắt. Dưng mà còn con mình...”

“Bá ơi, em khổ quá!”

“Thôi đừng khóc nữa. Thím khóc là tôi khóc đây này. Sao hôm trước nghe nói có người hỏi xin cháu rồi hả?”

“Vâng, họ cũng hiếm muộn...”

“Thế thì tốt quá rồi. Chứ con mẹ như nó còn chẳng lo được thân nữa là...”

“Bá ơi, em khổ quá!”

Con dở nhãn nhờ cười nhìn hai người đàn bà ngồi xuýt xoa to nhỏ với nhau. Một cơn đau quặn khiến nó tắt cười. Nó bấu chặt tay vào thành giường, chờ cơn đau qua đi. Mồ hôi mướt mát. Nó chưa kịp nghỉ lấy sức thì cơn đau khác lại kéo đến, dữ dội hơn. Nó bò lê bò càng ra đất. Mười đầu ngón tay bào vào đất đến bật máu. Cơn đau ngót, mẹ xốc nó lên giường. Chưa kịp ngồi xuống, cơn đau khác lại sầm sập đến, làm nó tối tăm mặt mũi. Nó ngoạm mồm vào tay mẹ, cắn nghiến ngấu. Mẹ nó ôm ghì lấy con, cố chịu đau, nước mắt tuôn lũ chã.

Rồi nó thấy từ khe đùi, một dòng nước nhờ nhờ đỏ ộc ra, rỉ rả chạy dọc ống chân, rỏ xuống nền nhà. Nó bật cười. Tiếng cười rời rạc như người ta kêu rên, rồi ngay lập tức bị chèn bởi một cơn đau bất thành linh ập tới. Nó ôm bụng, ngã lăn ra đất, để lại vết bầm sâu hoắm trên tay người mẹ. Con Vện cuống quýt đi vòng quanh cô chủ rồi liếm láp nền đất loang ướt bởi thứ nước nhờ nhờ đỏ.

*

Đèn điện chòng chọc sáng. Thứ ánh sáng khiến người ta nhức mắt.

Mẹ và bà bác xúi xỏ bên nhau, ngồi chờ.

Bố nó bỏ dở cuộc xích lô lao đến. Giờ khoanh tay, nhắm mắt, ngồi chờ.

Anh hai hết giờ cơ quan tất tưởi chạy đến, ngồi chờ.

Anh cả rời xưởng dệt lúc mười giờ đêm, chạy đến sau cùng, ngồi chờ.

Chờ là việc duy nhất có thể làm trong lúc này.

Xe cút kít đây qua đấy lại. Xoe xoe tiếng trẻ khóc. Cuống cuống làn xách, cặp lồng rơi.

Cả nhà nó vẫn ngồi chờ.

Bảng thông báo sinh mỗi lúc một dài ra.

Đèn điện nhẵn nại tỏa sáng.

*

“Người nhà cô Hoài, cô Hoàng Thị Thu Hoài đâu nhỉ?”

“Người nhà cô Hoàng...”

Mẹ nó choàng tỉnh. Bố nó choàng tỉnh. Anh cả choàng tỉnh. Anh hai choàng tỉnh. Bác gái ngờ ngàng. Đã từ rất lâu, nó, con dờ, mới được gọi bằng đúng cái tên của mình - Hoàng Thị Thu Hoài. Một cái tên đẹp, được gọi bằng cái giọng trịnh trọng, đủ để người khác phải ghen tị.

“Con gái. Ba cân hai. Đẻ thường.”

Bà ngoại - bây giờ phải gọi là bà ngoại - reo lên khe khẽ. Bác gái xuýt

xoa: “To quá nhỉ!” Ông ngoại - vừa mới lên chức đây thôi - di di mầu thuốc Sông Cầu đang cháy dở xuống nền nhà, bộ dạng có phần luống cuống. Cháu đầu đây mà. Anh cả, anh hai ôm nhau. Cháu gái đầu lòng hân hoi nhé. Ruộng sâu trâu nái...

Cửa phòng hộ sinh mở rộng. Xe băng ca tiến ra. Trên đó, giữa màu trắng sạch sẽ, thoang thoảng mùi thuốc sát trùng, nó - người mẹ - và đứa con đỏ hỏn đang chăm bập vục mồm vào bầu ti, hai mắt nhắm nghiền, viên mãn.

“Có đau lắm không con?”

Mẹ ghé sát vào con nghe ngóng. Nó nhẹ nhàng cười, từ hai khóe mắt nó, hai giọt nước mắt to tròn vỡ ra. Những vết hoen nước mắt trước đó vẫn chưa khô hẳn khiến khuôn mặt nó càng trở nên nhợt nhạt. Lần đầu tiên trong suốt bao nhiêu năm, người mẹ mới thấy con mình đáng tự hào

đến thế.

“Thế là tốt rồi!”

Tiếng bố nó ồ ồ khác thường.

*

Cả nhà vừa dắt díu nhau từ viện về chưa ấm chỗ thì “người ta” đã đến. Người ta đến xin con về, như đã thỏa thuận.

“Xin bác thư thư vài bữa. Con bé nó còn non quá.”

“Phải đưa nó về ngay không vài bữa nó quen hơi mẹ lại càng khó ra.”

“Bác cương quyết nhận cháu về luôn ạ?”

“Vâng!”

Bà ngoại ngồi phịch xuống ghế, cổ nén hơi thở dồn dập.

“Thế bác ngồi xơi tạm chén nước. Mẹ con cháu đang cho nhau ăn. Đợi tí nữa các cháu nó ngủ, bế đi cho đỡ quấy luyến.”

“Thế cũng được.”

Nằm trong nhà, nó vẫn nghe thấy hết cuộc nói chuyện của mẹ với khách. Nó bần thần đưa mắt nhìn con Vện nằm lim dim dưới chân giường. Con bé con mút mát chán lại quay ra lăn nhăn đầu ti mẹ khiến nó thấy nhột. Nó bật cười mà mắt vẫn lơ lảo nhìn ra nhà ngoài...

Mấy lần mẹ nó nhòm khe cửa nhìn vào vẫn thấy mắt nó mở thao láo. Nấn ná mấy lần, bị khách giục, mẹ nó đánh bạo bước vào.

“Thôi tranh thủ mà ngủ đi. Để con đây mẹ bế cho.”

Nó ngồi phắt dậy, quên cả đau do vết rạch lúc chuyển dạ, đẩy mẹ ra khỏi con bé con. Con Vện cùng lúc lao ra nhà ngoài, cứ nhè mặt khách sửa ầm ỹ. Con bé con bị đánh động đột ngột, khóc ré lên.

“Ơ... ơ...”

Nó cuống cuống ôm ghì lấy đứa trẻ, khuôn mặt dần dúm, nửa cười, nửa mếu. Đứa trẻ bị ôm chặt quá, càng khóc dữ hơn.

Bố nó đang sau vườn, căng lại cái liếp che gió cho cửa sổ phòng con, nghe ồn ào bèn chạy bổ đến.

“Có chuyện gì thế?”

“Nhà bác ấy đến xin cháu về như hôm trước đã thưa chuyện.”

“Vài bữa nữa rồi tính.”

“...”

“Thế nhé.”

Biết không xoay chuyển được ý của người đàn ông cao lỏng không và đen sạm trước mặt, bà khách dợm đứng lên.

Mẹ nó tần ngần tiễn khách ra cổng.

*

Con bé mỗi ngày một phổng phao. Cứ rúc theo hơi mẹ mà tìm sữa. Rúc theo hơi mẹ mà ọ ẹ trò chuyện. Hễ ngủ thì chớ, thức dậy là hai mẹ con lại xoắn lấy nhau không chán.

Cả nhà diễn ra một sự thay đổi lớn lao. Tiếng trẻ thay cho tiếng cười hềnh hệch giữa giấc đêm. Ông ngoại đi làm về, phải xuống xe từ đầu ngõ, rồi kéo kệt đẩy cái xích lô vào giữa sân để khỏi đánh động cháu. Bác hai tan giờ làm cũng tranh thủ ngó nghiêng kiểm đồ chơi cho cháu. Bác cả hết ca đêm về đến nhà còn phải nhìn mặt “con chó con” rồi mới ngủ được. Bà ngoại thì khỏi nói. Hết giờ chợ là tất ta tất tưởi về nhà. Mà lần nào cũng mang về lúc thì đôi tất, khi thì cái mũ che thóp... cho cháu. Trước, chẳng mấy khi cả nhà ngồi nói chuyện được với nhau, giờ thì nửa đêm vẫn còn chưa hết chuyện. Nào thì nóng lên rồi, kiểm lá sài đất về tắm cho con bé. Cái lưỡi nó bị tưa, phải xin ít mật ong về đánh tưa. Con mẹ nó độ này ít sữa, phải nấu thêm cháo chân giò cho ăn. Mà cái con bé thật buồn cười, cứ động vặn vẹo là người đỏ tía lên. Mà cái mặt nó lúc nào muốn ị là cứ dần ra, trông rõ ngộ. Bao giờ được ba tháng để xem nó lẫy nhỉ. Trông nó lúc thì giống ông ngoại, lúc thì lại giống bà ngoại. Ông bảo: “Nó giống tôi hơn chứ”, thế là kiểu gì bà cũng phải cãi lại bằng được. Còn mỗi cách giải quyết là “phải trật tự” cho con bé con nó ngủ thì mới yên ắng được.

Không còn ai dǎ động đến chuyện cho đũa trẻ đi.

Đó đã là chuyện của ngày hôm qua.

*

Nhà tôi mới đẻ, tôi mang chục trứng sang cho hai mẹ con nó bồi dưỡng. Thế con bé thế nào?”

“Trộm vía bà ạ. Cứ ăn xong là lăn ra ngủ như lợn con ấy.”

“Thế con mẹ nó thì thế nào?”

“Cứ kè kè ôm con suốt. Cũng biết ru cho con bé con nó ngủ nữa đấy bà ạ.”

“Đấy, ai bảo nó là... Mà thôi, để cho mẹ con nó ngủ, lúc nào nó thức, tôi vào thăm cháu sau. Thôi chịu khó rau cháo mà nuôi nhau. Ông trời chẳng bạc người

lành đâu.”

*

Trong nhà, con bé con đã ngộ ngộ thức giấc. Nó rúc cái đầu đen nhưng nhúc tóc vào ngực mẹ. Cái ti vừa chồm vào môi nó đã mở ngoác cái miệng ra, rồi cứ thế mà tem tém mút. Người mẹ - có cái tên thật đẹp - Hoàng Thị Thu Hoài - lặng lẽ cảm nhận cái mùi thơm gầy gầy trên tóc đứa trẻ.

À ơi... con cò mày đi ăn đêm...

Câu ru này từ rất xa xưa rồi, nó được nghe và bây giờ lại cất lên lời, ru cho một đứa trẻ lớn khôn thành NGƯỜI.

À ơi...

KỂ DƯ PHÂN

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Ngôi Nhà Ngập Trần Ánh Nắng

1. Nhà chếch hướng Tây, thành thử cứ chiều chiều, mặt trời chiếu xiên từ cửa sổ trước ra cửa sổ sau. Gọi là cửa sổ cho oai chứ thực ra chỉ là một cái hõm được khoét bằng dăm bàn tay chụm lại. Mùa khô, mùi hôi nồng cất lên từ cống thải lộ thiên sát móng nhà sức lên đến ngạt thở. Mùa mưa, cả mảng tường dấp dính nước. Ngôi nhà như vừa được vớt lên khỏi bể nước đầy rêu và dương xỉ. Chuột, gián suốt ngày chạy đuổi nhau. Da dẻ vì thế cứ mai má, xanh xanh. Có khoảng sân hẹp hướng ra ngõ thì đỡ hơn, nhưng vẫn lụp xụp và ẩm thấp.

Cũng chẳng mấy khi gặp nó ở nhà. Nay vừa thấy nó cầm ống nước phun xèo xèo ở hàng rửa ô tô xe máy, mai đã thấy cu cậu đội mũ bồi, xệch xạc đi giữa hàng ghế gỗ ngang của một nhà hàng. Hỏi thế nào cũng chỉ cười trừ. Nói đi học tiếp thì lắc đầu.

Thoạt tiên tôi tưởng nó không theo được nhưng hỏi ra mới biết kết quả học tập rất khá. Cũng chỉ dành khi rỗi rãi quăng cho nó ít sách vở cũ rồi lại lao đầu vào công việc mà lúc nào cũng nơm nớp lo bị sa thải.

*

2. Trực tiếp điều hành chúng tôi là một gã trai có năng lực nhưng quân phiệt và hách dịch. Phòng có ba cô gái trẻ và hai chị đứng tuổi nhưng hầu như chẳng lúc nào nghe thấy tiếng cười nói. Chỉ lạch tạch tiếng vi tính, tiếng điện thoại réo, tiếng giấy tờ lần giở soàn soạt. Giờ ăn thì mỗi dành lấy mười lăm, hai mươi phút nghỉ trưa. Để sau đó lại bấm bố dấn mắt vào các

loại chứng từ sổ sách. Nhưng vẫn bị hạch sách, đại loại:

“Các cô tính toán kiểu gì thế này hả?”

“Thâm mỹ để đâu, hả?”

“Tập trung vào làm việc đi chứ!”

“Sao cô đến muộn năm phút? Tôi cũng đi đường ấy sao không bị tắc?”

Đầu óc căng cứng. Cảm tưởng chỉ cần chạm nhẹ vào cũng đủ vỡ toác ra. Im lặng. Máy điều hòa ro ro chạy. Không có lấy một ô cửa sổ, dù chỉ bằng bàn tay để thở.

*

3. Nó ái ngại:

- Chị ốm à? Hay mất ngủ? Da xám hết lại rồi kia kìa. À, em chuyển sang vẽ quảng cáo. Dễ sống lắm chị ạ. Nhưng mà hơi áy náy với lương tâm. Quệt quệt, vẽ vẽ như cái máy. Chẳng còn tí tạo sáng tạo nào cả. Phải chiều lòng khách mà chị. Hay chị nằm nghỉ, em chạy ù đi mua phở về hai chị em mình ăn. Hàng phở của tụi bạn em đấy. Giá rẻ mà lại ngon. Nếu chị không mệt quá, ăn xong mình đi xem phim. Em có hai vé ở rạp Tháng Tám. Nghe nói phim hay nhất trong tháng đấy. Lẽ ra chị phải đi với anh ấy mới phải. Phim kể về hai người yêu nhau mà. Nhưng không sao, chị cứ xem trước, biết đâu thế lại hóa hay. Thôi, em đi mua phở nhé!

Tôi hoảng hốt mở choàng mắt trước căn nhà đột nhiên vắng hoe vắng hoắt. Có con chuột nào đó đang sục sạo tìm thức ăn trong hộp các tông cũ ở góc nhà. Tự nhiên có cảm giác mình thật nhỏ bé trong căn nhà mười sáu mét vuông thoang thoảng mùi ẩm mốc và mùi cống thải. Mọi lo nghĩ thường nhật bỗng trở nên vụn vặt. Tôi duỗi dài người trên chiếc giường ọp ẹp và ngủ thiếp

đi.

*

4. Nó quyết định quay lại trường đại học. Nhà cửa sửa sang lại chuẩn bị đón mẹ từ bệnh viện trở về.

Mặc dù được thông báo trước cả tuần, tôi vẫn không tài nào dứt công việc ra để đến giúp nó được. Việc ký kết hợp đồng mới khiến cả văn phòng quay như chong chóng. Thường thường tám giờ tối mới rũ rượi về nhà. Ăn qua quýt một cái gì đó rồi đổ vật ra giường, ngủ một mạch đến bảy giờ sáng hôm sau. Những ham muốn, đam mê dần bị tước bỏ. Quay quắt mấy chốc đã cảm thấy rằng mình hết thời rồi. Chồng con bây giờ hình như cũng không còn là một cái gì quá cấp thiết. Nhìn quanh mình, toàn những người hai chín, ba mươi tuổi mà vẫn đứng đững như không. Anh bạn tuyên truyền kế hoạch hóa dân số khắp khởi mừng: “Thế này tỷ lệ tăng trưởng dân số Việt Nam giảm đáng kể đấy!” Được một lúc lạc quan lại quay ra tiu nghỉu: “Chẳng hóa mình thất nghiệp ư?” Cả bọn cười ầm lên, không bàn tới nữa.

Ngẫm lại thương các bậc làm cha làm mẹ. Về hưu, quanh ra quần vào, nhìn thấy nhau mãi cũng chán, sống chẳng được mấy nổi mà con cái vẫn dở sống dở chín. Không lẽ mang tên lửa mà thúc dốt. Già cả thích lo xa và hướng tới sự yên ổn. Tuổi trẻ ưa phá phách. Đôi khi cũng chẳng nhằm mục đích gì.

*

5. Nó rồi rít chạy ra dắt xe cho tôi.

- Ấy! Chị cẩn thận. Cửa nhà em mới sơn xong đấy. Chị thấy thế nào? Em kê vậy có được không? Chặt một tí nhưng không sao chị nhỉ?

- Thì mấy bữa nữa em đi làm, lại chẳng xây nhà bốn, năm tầng ấy chứ. Bây giờ như vậy là tốt rồi.

Tưởng chỉ là động viên, ai dè anh chàng gật đầu quả quyết:

- Nhất định phải thế chứ chị! Em sẽ xây thật nhiều cửa sổ, sẽ tràn ngập ánh sáng trong căn phòng. Tường không có rêu mốc. Nước thải sẽ xử lý theo đường cống ngầm hiện đại. Còn gì nữa nhỉ? Mà sao chị gây thế? Nom cứ như người hết hơi ấy. Em thấy có phải ai đi làm cũng thế đâu. Chẳng còn nhận được ra chị nữa. Em nói thật chứ cái trò liên doanh nước ngoài nước trong, lương cao thật đấy nhưng mình chỉ còn lại một cái xác ve thôi.

Tôi bật cười:

- Em cứ nói như ông cụ non ấy. Việc thi cử thế nào rồi?

- Tốt cả chị ạ. Em vẫn còn dư thời gian để làm ở xưởng vẽ. À, em tính đặt một cây cảnh ở chỗ cửa sổ này để lọc không khí. Như vậy giường sẽ phải kê chếch sang bên này một chút...

Tôi im lặng, ngơ ngẩn ngẫm nhìn vẻ hào hứng đặc biệt trên nét mặt của nó. Đã lâu lắm rồi tôi không được sống một cách thực tế như thế.

*

6. Viên Giám đốc điều hành hết sức sững sốt trước quyết định chuyển công tác của tôi:

- Cô nên nghĩ lại thì hơn. Chúng tôi luôn đánh giá cô là một người có năng lực. Chúng ta sẽ thỏa thuận mức lương thích hợp cho cô trong thời gian tới.

Tôi lắc đầu cương quyết:

- Điều ấy với tôi lúc này không còn ý nghĩa gì nữa. Đơn giản là vì tôi không muốn tự biến mình thành một trong những cái máy ở đây. Tôi hy vọng

anh cũng thế.

Anh ta ngỡ ngàng nhìn tôi. Sắc mặt hơi tái đi và lặng phắc. Tôi với tay lấy cái túi xách rồi đi thẳng ra cửa. Hình như tôi đã nghe thấy tiếng gọi từ phía anh ta - lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng - không phải là tiếng quát nạt hay chỉ bảo. Tự nhiên tôi thấy lòng mình thoáng se lại.

Vĩnh biệt!

*

7. Lúc rảnh rỗi tôi và anh thường đến nhà nó chơi. Người mẹ, mặc dù phải ngồi trên xe đẩy vẫn mở một quầy tạp hóa nhỏ bán sách vở, bút chì, thước kẻ... Tụi trẻ con đến mua rất đông. Tiếng cười nói, trò chuyện cả ngày không dứt.

Chẳng hiểu sao lần nào tới đây tôi cũng thấy hiện lên trong mắt mình một ngôi nhà tràn ngập ánh sáng với các ô cửa sổ mở rộng thơm phức mùi nắng. Trong ngôi nhà ấy, không còn bóng dáng của những lo âu muộn phiền. Một ngôi nhà của nắng...

KỂ DỰ PHẦN

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Bát Phở

Bạn có bao giờ, khi đang ngồi trong một hàng phở, và đặt ra câu hỏi: có gì lạ với bát phở của người kế bên mình? Ông chủ quán - đứng giữa hai cái bếp than rừng rực cháy, hai cái nồi nước sùng sục sôi và chỉ có mỗi cái khăn cháo lòng vắt vai để vuốt đi những lượt mồ hôi nhễ nhại - hẳn sẽ nổi xung lên. Cũng nước phở sóng sánh. Bánh cũng mềm, thơm, đảm bảo không formon. Thịt bò vừa chín tới. Thêm vài giọt chanh vắt vào. Hành chần tới độ, không hăng mà vẫn giòn, ngọt. Có làm đến trăm bát, đảm bảo bát nào chất lượng cũng giống nhau hết, không ai thiệt hơn ai.

Vậy sao tôi vẫn không tìm được mình, để khỏi nhìn sang bát phở bên cạnh? Hai cậu học trò gầy guộc, khuôn mặt hơi ngơ ngác. Một trắng xanh, một ngăm ngăm đen. Bên cạnh mỗi cậu là một người cha. Họ lặng lẽ ăn, trong khi những người cha lặng lẽ ngồi đốt thuốc, mắt lơ đãng nhìn ra phố xá.

Lúc tôi bắt đầu ăn, họ ngồi trong quán trà xế bên. Thực ra với cái kiểu kinh doanh lấn chiếm vỉa hè phổ biến như hiện nay thì quán này với quán khác chỉ khác nhau cái bàn đặt ở vuông gạch bên cạnh mà thôi. Bởi vậy tôi vẫn có thể nghe loáng thoáng câu chuyện của họ một cách ngẫu nhiên. Hai người cha hẹn nhau ngày mốt, lúc thi xong thì cùng đến chỗ ấy, chỗ kia để về quê. Hóa ra, họ đang đưa hai con lên Hà Nội thi đại học. Ngày mai, kỳ thi bắt đầu.

Hẹn xong, họ cùng đứng lên. Rồi đi xuôi xuống phố, qua quán phở, chỗ tôi đang ngồi ăn. Bỗng nhiên, đoàn bốn người ấy dừng lại. Phân vân. Người cha hỏi con điều gì đó. Rồi hai ông bố trao đổi với nhau. Mất chừng vài phút.

Và họ cùng quay lại chỗ quán phở. Ngồi xuống chiếc bàn nhựa cập kênh, kế bên tôi. Thằng nhỏ chạy bàn đi tới, lạch xạch lau vài ba đường trên cái mặt bàn xin xin, nhờn mỡ, đoạn hỏi: “Bác ăn gì?” Cả bốn người họ nhìn sang tôi, nhìn sang những bàn khác, rồi tần ngần nhìn tới nhìn lui cái biển ghi trên cửa quán.

“Phở bò nhé? Tái hay chín?”

“Thêm cả quả trứng cho chắc bụng nhé?”

Hai cậu con nhè nhẹ gật đầu:

“Vâng, gì cũng được.”

“Thế thì cho hai phở bò chín. Hai trứng.”

Thằng nhỏ chạy bàn vo cái khăn trong tay, tần ngần nhìn bốn người, ý chừng như muốn hỏi:

“Sao bốn người mà chỉ có hai bát?”

Nó chạy ra chỗ ông chủ quán, chỏng lỏn:

“Hai bò!”

Ông chủ quán lăn cái khăn màu cháo lòng qua vuông mặt đỏ lựng vì lửa than, rồi vắt trả cái khăn về bên vai, tay dao tay thốt nhoay nhoáy. Trong tích tắc, hai bát phở sóng sánh được bê ra, đặt trình trọng trên bàn.

“Chúng mày ăn đi!”

Một trong hai người cha lên tiếng. Đoạn hai ông kéo xích cái ghế ra ngoài một chút, thì thầm nói chuyện với nhau. Đại loại ba cái chuyện mùa màng, bò đẻ, vải thiều sụt giá... Rồi tới nữa là chuyện phòng trọ trên này sao đắt chi mà

đắt. Sáng một ngủ dậy, mình phải trả phòng luôn, không là họ tính thêm một ngày nữa. Mình đợi chúng nó ngoài phòng thi, thi xong thì ra bến xe về luôn. Cần thì mua mấy tấm bánh mì, lên xe ăn tạm. Về đến quê rồi, chúng nó thích ăn gì, tha hồ ăn. Chứ trên này, chặc... chặc...

Chuyện tới nửa chừng, một ông sức nhớ ra điều gì đó, cho tay vào túi. Lục lục hồi lâu, đoạn sột ruột lòi ngược cả cái ruột túi chỉ số lờm chờm. Mấy điều thuốc lá nhàu nhĩ trật ra. Ông nọ chia cho ông kia điều thuốc. Lửa châm sang. Họ im lặng nhấm nháp hơi thuốc khen khét trong buổi chiều nóng nực của phố xá. Cuộc sống nơi đây hẳn là khác rất xa với nơi họ vẫn sống hằng ngày, nơi mà họ đang thon thót về đợt vài năm nay, con bò sắp đẻ lại lăn đùng ra ốm. Họ chỉ vừa lên đây vài ba bữa mà đã thấy lâu quá trời quá đất. Bộ quần áo chần chu nhất trong tủ quần áo của hai ông bố nông dân ấy, đều đã mang cả ra đây để mặc rồi. Những bộ quần áo không còn rõ màu sắc ban đầu của vải nữa. Nhưng dưới quê, chỉ có lẽ trọng họ mới mặc mà thôi.

Trong khi ấy, hai cậu con vẫn cặm cụi với bát phở của mình. Chúng không nói gì. Không cả dám khen một câu đại loại: “Phở ở đây ngon quá”. Hàng phở này ngon thật. Tôi vốn sành ăn phở, những quán thế này không thật nhiều. Nhưng vì sao chúng không hồ hởi mà thốt ra một câu như thế?

Và tôi, không kìm nén được mình, cứ hướng sang phía bốn con người ấy. Bốn con người ngồi lặng một góc giữa cái quán ồn ã. Người cha sẽ đợi những đứa con của mình ăn đến tận thìa nước cuối cùng, rồi lẳng lặng moi cái ví bằng vải bông chần màu lam cất trong ngực áo ra. Ông sẽ phải đếm một lúc những tờ hai nghìn, năm nghìn, mười nghìn để sao cho đủ ba mươi nghìn đồng, trả cho hai bát phở. Ông - một tích tắc nào đó - dẫu có bị quyến rũ bởi cái mùi nước phở đang cất lên ngào ngạt kia, cũng chỉ dám nuốt nước miếng mà thôi. Sẽ là một đĩa cơm suất ven đường, ít thịt, nhiều rau, xin thêm miếng cháy cho chắc dạ. Cũng vào cỡ năm, bảy nghìn đồng chứ ít ỏi gì.

Hai cậu con trai lặng lẽ bên những người cha. Chúng nhìn những đồng

tiền đi ra khỏi ví của cha. Trên gương mặt chúng hiển hiện rõ ràng nỗi âu lo, mệt mỏi. Những kỳ thi, những nẻo đường còn ngổn ngang phía trước...

KỂ DỰ PHẦN

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Sau Cánh Gà

1. Tôi lướt qua V. Không nghĩ là V. Tệ thế! Người ta thường nhầm lẫn. Vô tình. Hay ảo tưởng. Nói chung đều tệ như nhau. Mãi đến khi nghe thấy tiếng V. cầu nhàu về cái mi giả bị dán nhầm từ mắt trái sang mắt phải thì mới ngờ ngờ.

Đúng là V. thật.

Giữa ngồn ngang những son phấn - chổi quét - gương lược - tóc giả các màu - sơn móng tay móng chân - khăn áo sắc sỡ - gôm xít các loại... Ngồn ngang giữa những nếp nhăn chưa kịp phết phấn phủ lên. Ngồn ngang giữa ánh nhìn vừa uể oải, vừa thờ ơ.

V. nhìn thấy cái máy ảnh lúc lắc bên hông tôi. Đoạn quay mặt đi. Cầu nhàu với cô hóa trang về chuyện con ốm, chồng say rượu. Nhà bị nứt móng. Thi thoảng lại có những con rết ở đâu đột nhiên xuất hiện, bò lổm ngổm trên sàn với dáng điệu ngông nghênh. Nó mà cắn con bé con thì có phải là chết không! Rồi cái bệnh đau dạ dày kinh niên làm cho người ta ốm o vò vố. Kể lẻ mà như ngầm cho tôi biết rằng: Khi người ta đang khổ tâm thế thì đừng có giương máy lên nữa. Chụp cái gì? Chụp nỗi khổ sở của người khác ư? Để làm gì? Một bài báo kiếm tí tiền nhuận bút? Sau khi đã quất thêm một roi nữa vào nỗi khổ tâm của người ta hay sao?

Chuyện đang hồi não nề, chị kể, em xuýt xoa; chị sụt sịt, em vỗ về thì đạo diễn sầm sập lao vào.

“Xong chưa mấy mẹ? Mất thời gian quá. Cô nhớ cái đoạn này phải hỏi

gay gắt vào đấy nhé.”

“Em nhớ rồi.”

“Còn cái đoạn đến bà H. này, nếu tôi xua xua tay, tức là bà ta chưa tới, thì cắt chuyển người khác. Biết chưa?”

“Em nhớ rồi.”

“Thế thì được. Nhanh lên tí. Hết mẹ nó giờ của người ta rồi.”

Cô hóa trang nhanh nhẩu:

“Thì anh cứ đi ra đi. Lúc nào anh cũng sồn sồn lên. Ra chắc đã quay luôn đấy. Để em trang điểm kỹ kỹ tí, lên hình mới đẹp. Anh cũng được tiếng.”

Đạo diễn xì nước bọt qua kẽ răng, chả nói chả rằng, quảy đít bỏ đi.

Rồi thì cũng keng keng đến giờ. Điện bật chói lòa. Ba máy quay chúc thẳng vào sân khấu. V. đi ra tha thướt. Cái khoe miệng cười rạng rỡ. Như không hề có chuyện con ốm, chồng say rượu, nền nhà rết bò lổm ngổm, dạ dày dạ mỏng hành quanh năm.

“Một, hai, ba, bắt đầu!”

Máy quay rè rè chạy trên đầu. Một máy nữa chạy phía trước mặt, theo kiểu trẻ con chơi trò kéo cửa lừa xẻ. Một máy khác bên cánh gà. Cậu quay phim buộc cái áo khoác vào cổ, vác máy quay như thời chiến người ta vác vũ khí đạn dược vào chiến trường. Chẳng biết hơi nóng từ dây đèn pha trên đỉnh đầu xối xuống, hay tại máy quay nặng quá mà mồ hôi cậu chàng mấy chốc đã ướt nhून cánh áo phong có hình cô đào Madonna toác miệng cười.

Điện thoại ai đó ré lên. V. tranh thủ với chai nước suối bên cạnh tu ừng ực. Cô hóa trang nhanh chân chạy vào. Tay son tay chối, quét lại môi cho V.

Thủ phạm cũng đã tìm ra. Một vị khách mời bất cần. Cười xí xóa.

“Một, hai, ba, bắt đầu!”

V. đột nhiên ho cả tràng rũ rượi. Khăn mùi soa vo viên tống vào mồm. Tay dấm ngực thành thạch.

Ba cái máy quay khựng lại. Rồi lại nhanh chóng uống nước, vuốt tóc, chỉnh son môi. Đèn pha vẫn sáng rùng rục trên đầu.

“Một, hai, ba, bắt đầu!”

Lại cười, lại nói. Như không hề có chuyện con ốm, chồng say rượu, rết bò lồm ngồm trên sàn, dạ dày

dạ mỏng cắt phứt đi cho rồi. Và cơn ho rất đáng lo ngại vừa rồi.

Hôm đó, tôi chẳng chụp tấm hình nào của V. cả.

*

2. Bỗng nhiên tôi có ý đi theo V. Không phải để săn ảnh. Nước mình chưa có một săn ảnh kiểu ấy. Đơn giản là vì tò mò.

V. không son phấn, sùm sụp cái mũi vải mềm nâu ghi xám trên đầu. Xe Wave alpha bần bản lên tận yên. Còi xe kêu như bà già bị ngạt mũi, chỉ chực động đến là gắt tít mù. Đi nửa chừng thì cái xe khựng lại. Đang giữa luồng đường sin sít người xe. V. luống cuống vừa nhấn đề, vừa xoay tay ga. Cái xe khịt khịt mấy tiếng rồi lạng phắc. Nhất định không chịu nhúc nhích thêm tí nào. V. loạng choạng bước ra khỏi xe. Rồi cứ thế - ì ạch người xe - vừa dật vừa lách. Cô độc. Chẳng hề có đám đông nào vây quanh. Máy quay và đèn pha. Son phấn và những nụ cười. Chẳng hề có.

*

3. Lần này thì ở một quán café. Tôi và V. Không phải đeo bám. Hay lảng vảng nhìn ngó tò mò. Ngồi đối diện nhau.

V. nhìn túi máy ảnh lúc lắc bên hông tôi, đoạn thò tay vào túi xách của mình, rút ra một tập ảnh đã chuẩn bị sẵn.

Bây giờ làm báo cũng nhàn. Có một ảnh do nhân vật cung cấp. Nghĩa là nhân vật kiểm duyệt được hình ảnh của mình. Cứ theo thế, phóng viên - nhà báo đỡ mất công sắm sanh máy ảnh, rồi chen chúc nhau tìm góc chụp làm gì cho mệt.

Tôi nhìn V., V. cũng nhìn lại tôi. Bình thản.

“Anh muốn hỏi gì cứ hỏi.”

Chúng tôi gặp nhau để thực hiện một bài phỏng vấn cho số báo sáng mai. Một bài phỏng vấn ngắn năm trăm chữ, trên một tờ báo mà người ta chỉ thích săn tìm những tin tức giật gân, hoặc chí ít cũng là xu hướng chứng khoán tăng giảm ra sao - thì ba cái chuyện vật vãnh của một người dẫn chương trình, thực ra cũng chả nói được gì nhiều và cũng chả giải quyết được gì.

“Cô ăn sáng chưa?”

V. ngạc nhiên nhìn tôi, đoạn lắc đầu.

“Tôi không có thói quen ăn sáng.”

V. đẩy tập ảnh về phía tôi.

“Anh xem qua xem có cần thêm nữa không?”

Trời ơi, bài phỏng vấn của tôi có dăm trăm chữ, tôi đâu cần tới cả xấp ảnh

thế này! Tôi bật cười.

V. ngơ ngác nhìn tôi, khó hiểu.

“Cô có thích chúng không, ý tôi nói là những tấm ảnh này ấy?”

V. liếc nhanh xuống những tấm ảnh. Thực ra cô đâu có lạ lẫm với chúng. Chính cô chủ định chụp chúng. Chủ định cung cấp cho báo chí. Dưới tấm ảnh - nếu đăng báo - sẽ là dòng chữ: Ảnh do nhân vật cung cấp. Thế thì có gì mà cần phải bàn cãi nữa?

“Tại sao anh lại hỏi thế?”

“À thì như cái áo cô đang mặc, cô có thích nó hay không? Đại loại là tôi muốn hỏi thế.”

V. cầm lấy cốc nước trước mặt. Uống rất chậm.

Chúng tôi ngồi đối diện nhau. Cách nhau những bức ảnh đã được chụp sẵn. Và im lặng.

*

4. Tôi cầm những bức ảnh mà V. đưa. Mang chúng về phòng làm việc. Xếp chúng thẳng hàng trước mặt. Và nhìn thật kỹ lưỡng. Một vài tấm đã xuất hiện trên báo, trên mạng. Dĩ nhiên. Cô có chừng ấy. Chúng đẹp đến mức không thể chê vào đâu được. Và nó sẽ lãnh nhiệm vụ tô vẽ cho những trang báo, nếu có hình cô xuất hiện. Đương nhiên cả những trang bìa - với nụ cười rất xinh, rất quyến rũ của cô. Như một cách để đua ganh, để bán báo - trên những sạp báo vốn dĩ lúc nào cũng tràn ngập hình các cô gái - hoặc cười rạng rỡ; hoặc bí ẩn, mơ hồ.

Cô, trong những tấm ảnh, khoe miệng cười kiêu sa. Những sóng tóc bay

bồng. Những nếp áo lấp lánh. Như chưa hề có chuyện con ốm, chồng say rượu, rết bò lổm ngổm trên sàn. Hay dạ dày dạ mỏng cắt phứt đi cho rồi.

*

5. Tôi bị tắc đường ở ngay đoạn mà V. ì ạch dắt xe bữa trước. Cũng có một chiếc xe bị chết máy, và cả đám đông bị ùn tắc, ken chặt vào nhau. Không thở nổi. Chiếc xe bị chết máy không phải là chiếc Wave alpha bunn bắn lên tận yên. Đó là một chiếc Novo màu trắng.

Lòng đường bế tắc. Xe đạp, xe máy bắt đầu tìm cách nhao lên vỉa hè. Và thật là nghịch cười - giữa những khuôn mặt Người - khẩu trang, xuất hiện những khuôn mặt Người - mặt nạ. Cả một chùm Người - mặt nạ chông chênh, cài sau một chiếc xe đạp tróc lở, chắp vá, án ngữ ngay lối đi cạnh trạm điện thoại công cộng. Những chiếc mặt nạ bôi vẽ xanh đỏ, xốc xếch cười, giống như chuẩn bị bước vào một lễ hội hóa trang.

Người phụ nữ bán hàng giấu khuôn mặt của mình trong một chiếc mũ len sậm, kín mít, chỉ hở ra đôi mắt. Tuy nhiên, thân hình sồ sề, bàn chân Giao Chỉ xỏ đầy chật đôi dép nhựa; hai gót chân đen đúa, nứt nẻ đã vô tư tố giác tuổi tác và xuất xứ của nữ chủ nhân. Bà ta nửa đứng nửa ngồi trên yên xe. Mặt cúi gằm xuống. Mỗi khi có tiếng xe máy xình xịch tiến sát đến bên cạnh, người phụ nữ mới hơi ngẩng mặt lên. Nhưng rồi lại cúi gằm xuống rất nhanh. Và trong thoáng chốc nào đó, nét ủ rũ, thê lương trên đôi mắt ấy bị phát giác bởi những người qua đường. Có lẽ tự biết thế nên bà ta không dám ngẩng mặt lên. Chả ai muốn mua hàng từ một người bán hàng sâu muộn. Lẽ ra, bà ta nên đeo lên mặt một chiếc mặt nạ - như một cách chào hàng sinh động. Thực ra, cách ấy, bà ta có thể che khuôn mặt u sầu của mình. Có ai muốn mua cái buồn bã bao giờ đâu?

Nhưng người phụ nữ đã không làm như vậy. Bà ghìim ánh mắt của mình xuống nền đường.

Cả một buổi chiều đầy bụi khói, chẳng có chiếc mặt nạ nào được hỏi mua. Chúng chen chúc nhau, va vào nhau, ngơ ngác cười.

*

6. Bất chợt V. gọi điện cho tôi. Cô tỏ ý muốn xin lại những bức hình. Có một vài báo muốn xin những tấm ảnh ấy, mà tôi thì không dùng đến chúng. Thực lòng tôi cũng có ý muốn trả lại cho cô. Một dịp nào đó. Cô thì bận rộn với những show diễn. Tôi thì bận rộn với những thứ mà không biết vì sao mình phải bận rộn với nó.

Chúng tôi gặp nhau. Ở quán café bữa trước. Đối diện nhau. Những tấm ảnh nằm giữa. Nhếch mép cười.

Tôi buột miệng hỏi V., câu hỏi giống như lần trước.

“Cô có thích chúng không, ý tôi nói là những tấm ảnh này ấy?”

Và chúng tôi chia tay nhau.

Trong im lặng.

KỂ DỰ PHẦN

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Tầng Hai

Những ngày ở Vân Hồ...

Kể từ khi dọn về đây, Phan thường âm thầm dõi theo và ngẫm nghĩ nhiều về cuộc sống đang diễn ra hằng ngày trên tầng hai của ngôi nhà cô đang ở trọ. Thực ra Phan vẫn chưa từng một lần bước chân lên đó, nhưng cô có thể hình dung ra cuộc sống ấy qua những âm thanh vọng xuống căn phòng của cô. Và khi tình cờ gặp họ ở chân cầu thang, nhìn khuôn mặt họ, cô lại cố đoán xem họ đang nghĩ gì, để khi chỉ còn lại một mình ngồi trong căn phòng trống trải, nghe những âm thanh từ tầng hai vọng xuống, cô lại mường tượng ra dáng vẻ và nét mặt từng người trong mỗi tình huống ấy. Điều này khiến cô vừa tò mò, vừa cảm thấy thú vị. Đôi lúc nằm co ro trong chăn lạnh, cảm nhận được ngôi nhà đang chìm dần vào màn đêm yên ả, tĩnh lặng, Phan lại tự hỏi: Cuộc sống của cô rồi đây sẽ thế nào nhỉ?

*

Trên tầng hai có ba người: bà mẹ ngoài sáu mươi tuổi, vốn là cựu thanh niên xung phong, bị bệnh thấp khớp. Anh con trai làm ở xưởng in và chị con dâu là công nhân của một xí nghiệp đóng giày. Họ chỉ mới dành tầng một để cho thuê vì sau khi người cha qua đời, tầng dưới bỏ thừa chẳng để làm gì. Và đây là lý do cô xuất hiện ở ngôi nhà hai tầng màu xanh nước biển, nằm quay lưng ra công viên này - sau một lần tình cờ đọc được mẫu tin rao vặt trên báo.

“Nhưng ở đây chúng tôi không thích ồn ào.”

“Vâng, cháu cũng ghét sự ồn ào lắm ạ.”

“Thế thì được.”

Hợp đồng thuê nhà được lập một cách chóng vánh và Phan chuyển đến ngay ngày hôm sau.

Một căn phòng 14m² có cửa riêng, cách biệt, cùng một nhà bếp chừng 8m² kề với cầu thang ở tầng một được dành cho Phan. Vậy đã là quá đủ xa xỉ cho một cô gái tỉnh lẻ cố bám trụ lại nơi phố thị phồn hoa như cô.

“Có bếp ở đây, cháu thích nấu nướng thì cứ tùy ý.”

Thực ra chẳng mấy khi Phan động đến cái bếp ấy. Cô đi suốt ngày và chỉ trở về cái hộp chật hẹp của mình sau khi vô tuyến đã chuyển sang chương trình bản tin thời sự cuối ngày. Cô se sẽ tắt máy từ ngoài ngõ rồi mới dám dắt xe vào nhà. Luôn lo lắng rằng mình có thể gây ra cho họ những phiền toái, nhất là vào lúc đêm khuya nên cô thận trọng mở vòi nước, xòe tay đỡ cho dòng nước khỏi tạo nên những âm thanh quá chói gắt. Khi chậu nước đã lừng lừng, cô xiết cái khóa vòi lại, rửa qua loa mặt mũi rồi nhanh chóng lao vào giường ngủ. Thường là Phan không ngủ được ngay. Cô vẫn vợ nghĩ ngợi lung tung, hoặc là tự rà soát công việc trong ngày, lăm nhăm tính toán số tiền đã tiết kiệm được; hay lên kế hoạch cho ngày hôm sau. Mới về Phòng Tiếp thị - Thị trường chưa lâu, cô đã rất được mọi người chú ý vì sự năng nổ và hoạt bát của mình. Điều ấy khiến cô phần chần.

Khi các công việc đã được lập trình một cách rành mạch, Phan quyết định không nghĩ đến chúng nữa mà để cho đầu óc mình được nhàn rỗi. Và đây cũng là lúc Phan bất chợt nảy ra ý định dõi theo cuộc sống của ba con người ở trên tầng hai.

Vì hai tầng tiếp với nhau bằng cầu thang hở, không có cửa ngăn cách nên mọi âm thanh vọng xuống phòng cô đều rất rành rọt. Người mẹ nằm ở gian ngoài (kề cầu thang) thường nói chuyện với vào phòng của vợ chồng cậu con

trai (thằng phòng của cô lên). Nhiều lúc, vào giữa đêm khuya, bà ngủ mê - vừa khóc vừa nói, anh con lại huỳnh huých chạy từ phòng trong ra, lay gọi mẹ.

Lại có lần, cô trở về nhà khi ngôi nhà đã hoàn toàn yên lặng trong giấc ngủ. Cô với cái khăn ẩm treo trên mắc, lau mặt qua loa rồi định bụng đi nằm luôn. Nhưng cô chợt nghe thấy một tiếng thở dài đang được cố kìm nén lại. Thoạt tiên, Phan tưởng mình nghe nhầm. Cô nhắm mắt, cố dỗ giấc ngủ chóng đến. Sau cả một ngày trời lặn lộn trên đường, Phan cảm thấy cơ thể mình bải hoải như muốn ốm.

“Nhất định không được phép ốm, mày hiểu không? Một thân một mình ở cái đất này, ốm lăn ra đấy để mà chết à? Khi đấy ai là người thương mày, lo cho mày? Người ta có tốt mấy thì cũng phải lo cho cuộc sống của mình chứ. Ai sức mấy kè kè ngồi với mày được.”

Con bạn thân đã từng sa sả nói vỗ vào mặt Phan như thế khi một lần nó bắt gặp cảnh cô nằm còng queo ở nhà, bỏ cơm, mồm rên hừ hừ, đầu hây hây sốt.

Giấc ngủ nhập nhoạng kéo đến tê tê mí mắt, Phan lại nghe thấy âm thanh giống như tiếng khóc. Cô mở choàng mắt, nghe ngóng. Đúng là tiếng khóc. Lúc đầu nó còn âm âm trong lồng ngực, sau vỡ dần ra khóe miệng. Liên sau đấy là tiếng hỉ mũi rất to và những tiếng nấc tức tưởi.

- Mày có ngủ đi không con! - Tiếng người mẹ - Mà cái thằng này nó cũng tệ. Đi đâu phải báo với nhà một tiếng chứ cứ mất mặt như thế, lỡ có chuyện gì. Thôi ngủ đi con ạ. Chắc nó lại ham chơi bạn bè đấy mà. Để mai nó về mẹ cho nó một trận.

- ...

- Đang mang thai mà khóc như thế này là không tốt đâu con ạ. Thôi, chồng nó có gì không nên không phải thì bảo ban lấy nhau mà sống. Ai lại khóc lóc như trẻ con thế. Ngủ đi con!

Tiếng nấc thưa dần. Phan chờ mãi, chờ mãi không thấy ai lên tiếng, chỉ có âm thanh rí rách của cái vòi nước chảy vào bể ngầm nằm dưới chân cầu thang. Cô đành nằm đoán xem cái bể đã đầy đến đâu và có ý đợi đến lúc bể đầy nước. Khi đó cái phao an toàn nổi với van sẽ giật nắp vòi nước lại và âm thanh rí rách đơn điệu kia sẽ tắt hẳn. Nhưng cô không đợi được tới lúc đó vì giấc ngủ đã kéo đến lúc nào không hay.

*

Một lần, Phan trở về nhà từ sớm. Cô bày vẽ ra mấy món ăn rồi ngồi thu lu trong phòng, vừa kê sách lên đùi đọc, vừa ôm lấy bát cơm. Hôm nay cơ quan cô vừa tổng kết xong đợt hàng tồn, mai chuẩn bị nhập kho sản phẩm mới. Đang dắt xe chuẩn bị ra về, chợt bác tổ trưởng gọi Phan ra một góc rồi dúi vào tay cô cái phong bì, bên trong là ba tờ một trăm nghìn đồng.

- Chỗ này là thưởng thêm cho cháu. Cố mà làm cho tốt nhé.

Số tiền gần bằng nửa tháng lương khiến Phan cảm thấy vui vui. Ăn xong bữa cơm gia đình, Phan dọn dẹp giường chiếu, định bụng đi nằm sớm. Cũng là một cách cô tự thưởng công cho mình sau những buổi vừa rong xe trên đường, vừa ngáp ngắn, ngáp dài.

Đúng lúc đó, cuộc trò chuyện sau cánh cửa của đôi vợ chồng trẻ khiến cô chú ý:

- Anh bảo này, anh đi đến sáng mai mới về, em chịu khó xuống ngủ với mẹ nhé.

- ?

- Thì có mẹ có con cho vui. Mẹ có đau chân thì bóp đỡ giúp mẹ nhé.

- Được rồi, em hiểu rồi.

- Ủ, thôi anh đi đây. Em lên đi!

Và dường như họ lặng lẽ hôn nhau. Sau đó là tiếng cánh cửa khe khẽ khép lại, tiếng xe máy xa dần. Cô con dâu nhón chân đi lên tầng hai.

- Mẹ ơi, mẹ ngủ chưa?

- Chưa, thằng Thắng nó đi rồi hả con?

- Vâng. Sáng mai anh ấy về. Con nằm một mình buồn lắm, mẹ cho con ngủ với nhé!

- Con mang gối ra đây.

- Hôm nay mẹ có thấy người mỏi lắm không? Con xem dự báo thời tiết, lại sắp có đợt rét tăng cường đấy.

- Mẹ thấy hơi buồn chân tay. Mà con có đói thì uống thêm cốc sữa. Chịu khó mà ăn cho con nó khỏe. Lúc tối mẹ thấy mày ăn ít quá, mẹ lại xót. Sắp làm mẹ đến nơi rồi đấy, biết không con.

- Mẹ ơi, con không đói mà.

- Kéo chăn về phía ấy, sao cứ dồn cả lại cho mẹ thế này. Ủ không đói thì thôi. Khuya rồi. Ngủ đi, mai còn đi làm sớm con ạ.

Chỉ một chốc, cô đã nghe thấy tiếng thở nặng nhọc của người mẹ và nhịp thở đều đều của cô con dâu. Phan với tay tắt đèn, nằm im lìm trong bóng đêm, chạnh

nhớ nhà...

Cũng có lúc cô muốn về quê lập nghiệp, nhưng ở lại Hà Nội dầu sao còn kiếm được việc nọ việc kia. Về quê, đợi đến bao giờ cho có “chỉ tiêu”, đến bao giờ hồ sơ xin việc của cô mới được người ta để mắt tới? Phan không thể ngồi chờ để mà chết đói. Cô sẽ phải giàu, thật giàu. Cô đã quá thấm thía nỗi khổ cực do sự nghèo mang lại...

*

Có lần, vào ngày nghỉ, người mẹ về quê ăn cưới, tầng hai chỉ còn đôi vợ chồng trẻ. Sáng sớm, chị vợ lạch cạch mở khóa cửa, xách làn đi chợ. Tầng trên vẫn im lìm, có lẽ anh chồng còn ngủ rốn.

Một lát sau chị vợ về với đủ thứ linh linh. Mùi xào nấu thơm phức. Nhạc bật lên rộn rã. Tiếng ti vi léo nhéo. (Tự nhiên Phan thấy hơi buồn cười vì cô cũng có thói quen hễ về đến nhà là bật tất mọi loại có thể tạo được âm thanh. Tuy nhiên đã lâu cô dần bỏ được thói quen ấy chỉ vì thời gian ở nhà chẳng có là bao, mà toàn vào buổi tối khuya.)

- Thôi, em tắt đi để cho anh ngủ tí đã.

- Máy giờ rồi anh còn ngủ? Anh đã hứa với em thế nào rồi hả?

- Ừ, nhưng mà anh vẫn buồn ngủ lắm.

Tiếng nhạc, tiếng vô tuyến tiếp tục được vặn to volume. Lần này cộng thêm cả tiếng gõ bát đĩa lanh canh khiến cái tầng hai trở nên hết sức nhộn nhạo. Anh chồng cuối cùng đã bị chị vợ lôi bật ra khỏi giường, miệng la oai oái vì chậu nước rửa mặt chưa pha nước sôi.

Họ nhanh chóng ngồi vào bàn ăn sáng và trêu đùa nhau như trẻ nhỏ.

- Anh sẽ mua một bộ salon bọc nhung đặt vào chỗ này nhé. Ti vi và bộ ghế sẽ chuyển sang chỗ kia.

- Còn chỗ này sẽ là chiếc đồng hồ to như cái tủ, có quả lắc dài, cứ ba mươi phút đánh chuông một lần, vỏ sơn màu cánh gián mà hôm trước em bảo anh ấy.

- Để anh khỏi ngủ cố. - Chị vợ rúc rích cười - À, phải mua cho mẹ cái chiếu bằng gỗ pơmu. Em nghe nói, nằm chiếu ấy chữa được bệnh đau lưng đấy.

- Anh định kê bàn học của con mình ở đâu?

- Đây này. Gần cửa sổ, tha hồ sáng, khỏi bị cận giống như cái cô thuê nhà mình ấy.

Họ vừa câu nhau vừa cười - và hình như đang thăm ra hiệu cho nhau nói nhỏ lại. Phan hơi ngượng vì có vẻ như họ đã biết cô đang nghe trộm cuộc nói chuyện riêng tư ấy. Bữa sáng kết thúc, chị vợ thu dọn bát đĩa, đoạn giục chồng thay quần áo để cùng nhau đi chơi phố.

Họ đi ào qua phòng cô như những cơn gió, để lại ngôi nhà hai tầng và Phan ngồi nghĩ vẩn vơ.

*

Có lần trên ấy làm bún chả. Người mẹ xuống phòng Phan, kéo cô lên.

- Cháu ăn rồi bác ạ.

- Ăn chưa, ăn rồi thì cứ lên làm một miếng cho vui cháu.

- Thôi, xin bác cho hôm khác. Quả thực là cháu vừa ăn, hãy còn no lắm, bác ạ.

Thâm tâm Phan thấy ngại ngại khi tự nhiên lại xen vào cuộc sống của họ. Họ trò chuyện, trêu đùa nhau, lúc ấy cô sẽ làm gì nhỉ? Cô sẽ trở thành người thừa mà thôi...

Bà chủ vừa bước từng bước nặng nề lên cầu thang vừa than: “Cái con bé này khó mời quá”. Phan đỏ mặt, khép cánh cửa, nằm im trên giường, tiếp tục lắng nghe những âm thanh từ tầng hai vọng xuống.

Căn phòng của Phan chỉ kê được một chiếc giường, một tủ quần áo, mấy hòm sách xếp chồng lên nhau và chừa một chỗ cho chiếc Chaly. Đi thì chớ, hễ cứ ở nhà là Phan chỉ biết nằm thượt trên giường đọc sách và ngẫm nghĩ. Cô ít khi về dưới quê vì chán những cảnh cãi vã như cơm bữa, những con đề cứ chiều chiều lại tụ tập đầy trước cửa nhà. Cô sống chết cũng phải bám lấy đất này, phải mở mày mở mặt tại đây...

*

Một đêm về sáng, Phan chợt giật mình vì nghe những tiếng động lạ trên tầng hai. Chị vợ hình như chuyển dạ. Anh chồng cuống quýt dắt xe ra, chở vợ đến bệnh viện. Cả tháng nay họ đã mong ngóng giờ phút này.

- Đi cẩn thận con nhé!

Người mẹ lo âu đứng cạnh cửa, nói với theo.

Năm giờ sáng, anh con trai trở về. Áo mưa rũ soàn soạt:

- Bà nhanh mà vào với cháu đi. Con trai. Ba cân rưỡi. Khóc to lắm.

- Thế vợ mày nó thế nào?

- Nhà con khỏe.

Tiếng xe máy hồi hả lăn ra ngoài ngõ.

Tầng hai có thêm thành viên mới. Bởi vậy, bên cạnh những âm thanh quen thuộc trước đây, bây giờ Phan phải làm quen cả với tiếng trẻ khóc. Kể cả những âm thanh tưởng như đã quen thuộc với cô từ căn phòng trên ấy, bây giờ cũng khác nhiều...

- Tã của con khô chưa anh?

- Ăn cổ bát nữa, lấy sữa cho con nó bú đi con.

- Bà xem thằng cún con biết hóng chuyện rồi này. Cái mồm, bà xem, nom chẳng giống ai!

- Cha bố anh, sao lại chả giống ai. Trông nó có khác gì ngày xưa, hồi tôi vừa đẻ anh ra ấy.

Phan định chờ lúc đứa trẻ đầy tháng sẽ lên tầng hai để thăm, nhưng tự nhiên cô tò mò muốn được trông thấy ngay cảnh sống trên ấy, và được nhìn đứa trẻ. Bởi cô chưa biết mặt nó nên không thể tưởng tượng được điều gì mỗi khi nghe: “Cháu bà đang cười này”, hay: “Mặt nhăn lại thế này là sắp đùn rồi”.

Một lần, cô rụt rè đi lên lưng chừng cầu thang rồi lại phân vân trở xuống. Cứ lần khân thế mất mười phút. Hình như lúc đó đứa trẻ đang nô với người mẹ trẻ.

- Kia cháu. - Bà chủ nhà vồn vã - Lên đây cháu!

Phan nóng bừng mặt, xấu hổ như mình đang làm điều gì khuất tất thì bị bắt quả tang.

Đứa trẻ đang toe toét cười với Phan. Khuôn mặt người mẹ có phần mệt

mỏi nhưng niềm hạnh phúc vẫn ánh lên rạng rỡ. Đến lúc ấy Phan mới được tận mắt nhìn ngắm thế giới tầng hai mà lâu nay cô chỉ mặc sức tưởng tượng. Hai gian phòng hẹp đặt hai chiếc đệm. Phòng của đôi vợ chồng trẻ có thêm chiếc ti vi nội địa và cái đài Trung Quốc vỏ đỏ, hai cửa bằng. Tủ quần áo của cả nhà kê sát cửa ra vào. Tất cả chỉ có chừng ấy. Vậy mà nó có thể tạo nên những âm thanh mới sống động làm sao. Phan thực sự ngạc nhiên. Hóa ra hạnh phúc giản dị hơn những gì cô tâm niệm.

*

Phan vẫn có thói quen nằm yên lặng trong bóng đêm, lắng nghe những âm thanh từ tầng hai vọng xuống, tưởng tượng ra những gương mặt. Những lúc ấy, cô lại chợt nhớ nhà đến cồn cào. Mẹ cô thường dậy sớm quạt bếp lò, nấu ấm nước nóng cho cha cô pha trà rồi làm bữa ăn sáng cho cả nhà. Khuôn mặt mẹ vì vậy mới sớm ra đã lấm tấm mồ hôi. Chị cả thì kéo chân và thổi hơi phù phù vào tai cô, môi chu lại thật đáng ghét. Rồi còn cả cái ngày mẹ cô đi vay nợ cho cô có tiền nộp học, hai mắt mẹ hoe hoe đỏ. Còn nữa...

Nhưng có thể bởi đã lâu, cô không thường mừng rỡ lại gương mặt của những người thân yêu nên những nét buồn vui trên từng gương mặt ấy đã phần nào phai nhạt trong tâm trí cô. Và cô thì cứ mãi một kiếm tìm những điều tận đâu tận đâu...

KỂ DƯ PHÂN

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Thế Là Vừa Hết Một Đêm

Tặng Bình

Nhà mới.

Khách mới đến nhà. Thực ra chỉ là đưa bạn cũ.

Hai thằng héo hon tính đã đến hơn chục năm để bon chen chốn thị thành. Cuối cùng, một thằng khá hơn cũng mua được căn nhà xa tít tắp, ở cạnh sông, nước quanh năm đen quánh như mực. Trời hơi dậy nắng là mùi thum thum từ sông dội lên. Rồi giống như tên kẻ trộm tinh ranh và lành nghề, cái mùi thum thum ấy, thoát cái đã chui tọt vào nhà rồi trốn vào một góc ngách nào đó mà gia chủ không hề hay biết. Chỉ đến khi nó ăn cắp hết bầu không khí trong lành ở khắp các gian phòng thì chủ nhà mới té ngựa. Nhưng chả làm sao khác được. Coi như cùng chung sống, có chẳng cẩn thận hơn bằng việc ra vào khép cửa. Nước lau nhà Sunday hương nắng mới gì gì đó cũng chịu chết, chả tẩy uế được cái mùi thum thum, nhức cả đầu ấy. “Tên kẻ trộm” đã quyết tâm bám riết lấy “nơi trú ngụ” mới.

Có nhà là tốt rồi.

Ừ, có nhà là tốt rồi.

Những thứ khác ít quan trọng hơn. Và thế nào rồi cũng phải quen.

Khách mới đến nhà. Nhà mới trống huếch trống hoác. Bếp lỏng chỏng mấy cái thùng các tông, không nồi không niêu. May là còn phích nước đun từ

hồi sáng.

Hai thằng lạch xạch úp hai bát mì tôm. Nước hơi nguội, thành thử phải đợi lâu. Đến khi mở bát ra, mì tôm đã trương phềnh cả lên. Hai thằng nhìn nhau cười méo mó. Rồi cầm cúi mà ăn.

Chạnh nhớ...

Ngày nào cũng như ngày nào.

Bảy giờ tối mới giã được ra khỏi cái bàn làm việc ở cơ quan. Tắt cầu dao điện. Cái điều hòa kêu như máy xát bị cắt điện đột ngột, khục cánh xuống, ừ rừ. Dắt xe ra khỏi cơ quan vắng, đứng trên trời nhìn vào dòng người lũ lượt ào qua trước mặt mà tự thấy mình lạc lõng. Rồi cũng cái tâm thế lạc lõng ấy, sẽ chạy về, rúc vào căn nhà trọ ở tầng ba một khu tập thể nọ. Để nấu nướng. Nhà bé bằng cái nắm tay. Một nửa cái nắm tay dùng để chứa sách. Nửa còn lại, chỗ làm “ổ”. Đi làm cả ngày, cơm hàng cháo chợ, về đến nhà, chui lên giường ngủ, thế là hết một đêm. Chẳng may cô bạn gái đến chơi không biết ngồi đâu. Cả một lỗ tắt bắn chưa giặt, nhét vội ở dưới chiếu, gắt mùi khăm khăm. Cả chủ lẫn khách mặt đỏ bừng. Lần sau thì chừa, hẹn đâu thì hẹn, chớ có về nhà.

Giờ thì đã có “tổ” đảng hoàng rồi. Không còn sợ những ngày cuối tháng, bà Quýnh béo chống nạnh đứng chờ ở cửa ra vào. Đứng đến lúc nào tiền lườn vào tay. Rồi cũng không buồn đếm, chỉ gõ gõ vài cái vào tường là biết đưa đủ hay không, tiền thật hay tiền giả. Thế mới tài. Rồi ngoáy đít bỏ đi.

Giờ cái tổ là của mình rồi, mình sẽ đứng ở cửa ra vào, hít một hơi thật sâu, bắt chước điệu bộ của bà Quýnh béo. Cầm tập tiền lồn nhón những năm trăm, một nghìn đồng, gõ phạch phạch vào tường, cất tiếng cười ha hả. Nghĩ tới đây, bát mì trương phềnh nguội ngắt biến ngay thành bát phở nóng giãy, thịt bò chín tới, tiêu hành chanh ớt chêm đủ cả, mời thực khách xơi. Sao mà ngon

ngọt. Bụng đang đói, vớ được tô phở thế là hả lòng hả dạ. Bèn bê cả bát lên, húp cho nhanh. Ăn xong, quay nhìn thằng bạn, vẫn thấy ì ạch với bát mì tôm mới chọt giật mình. “Sao mình ăn phở để cho nó ngời nhá mì tôm?” Đoạn phá lên cười. Thằng bạn trề kính, ngược lên:

- Mà yên hử? Ăn nốt hộ tao cái. Ớn thấy mẹ.

Lòng chùng xuống:

- Thôi, dọn tới đây ở luôn với tao cho vui.

- Thôi đi cha. Cha còn lấy vợ. Tui ở đây tui phá đám à. Hơn nữa, còn cả thằng em tui mấy bữa lên học đại học nữa.

- Ừ, nhi... thì cứ đến ở đây tất đã sao.

- Cha huỳnh nó vừa thôi. Thôi, cha có nhà, tui mừng cho cha. Thế là vui rồi. Mấy bữa tui kiếm cô bồ có nhà mặt phố cho cha coi.

Đến đoạn này thì hai thằng cười chảy cả nước mắt.

Lạc quan, cũng là một nghệ thuật sống mà.

*

Nhà mới, sao mà khó ngủ. Hai thằng hết xây lưng vào nhau rồi lại co chân, gác cẳng. Giường chiếu cũng trở mình ọt à ọt ọt hoài.

- Bữa nào mất nước, tới đây mà tắm.

- Ờ...

Nghe thằng bạn ừ hử mà lòng chông chênh. Nói mãi chuyện nhà cửa, chẳng phải làm cho nó tủi thân đấy sao. Hai ông bà già nó, úp mặt cả đời vào

mấy sào ruộng trũng, mơ bao giờ cho tới căn nhà ở thủ đô? Con bạn gái của nó, cũng hiền lành dễ thương, hai đứa yêu nhau dễ đến bốn, năm năm, vậy mà dùng cái, con bé bạn đành nói lời “chia tay hoàng hôn”. Lý do: vì bố mẹ cấm. Nhà không có, lấy nhau để mà chết à? Lương lại ba cọc ba đồng, có bao nhiêu đưa hết cho thiên hạ vụ thuê nhà thuê cửa, còn lấy gì mà sống nữa đây? Tình yêu cũng phải ăn cơm bụi, tránh đèn đỏ trên mặt đất, chứ chả lẽ cứ lãng đãng suốt ngày trên cung trăng? Đấy, toàn những lý luận không thể không nghe, không thể không hiểu.

Mà càng hiểu càng đau...

Ọt ẹt ọt ẹt...

Ọt ẹt ọt ẹt...

Ọt ẹt... ọt ẹt... ọ... t... ẹ... t...

- Hôm trước tao gặp K.

- Thằng ấy gặp làm gì...

- Thì... chẳng may gặp!

K. là bạn chung đại học của hai đứa. Ngày ấy, ba thằng rủ nhau đi làm thêm kiếm tiền trong mấy tháng hè. Cũng là mua hàng mua họ, mua đi bán lại kiếm dăm đồng tiêu xài, đỡ tiền học phí, xóa sổ “tư cách con nợ” ở hàng cơm bụi.

Ba thằng cũng họp bàn lên kế hoạch, vạch phương án, bám sát mục tiêu. Làm cứ như thật. Mà làm thật đấy chứ. Thậm chí làm ăn có bề ngon trớn, anh em mở cờ trong bụng. Đến một chuyến phải cất công sang tận “đất Tàu” thì có đôi chút phân vân. K. khoe có ông anh họ đang ở bên ấy, có gì cứ nhờ cậy, không phải ngại. Anh em sau một hồi suy tính, thống nhất giao cho K. nhiệm

vụ ôm vốn đi mua hàng. Nhưng ằng đi cả chục ngày, đợi mãi không thấy tấm tích K. đâu. Hai thằng ở nhà đã thấy lo lo. Đợi thêm vài ba bữa nữa, quả nhiên K. đánh tiếng về, kêu bị “xù” mất cả tiền lẫn hàng rồi. Rồi K. cũng bắt tấm tích luôn. Hai thằng ề ra giả nợ. May mà mấy lần làm ăn trước cũng dư dả được chút ít. Giả nợ gần xong mới có đứa cười khẩy, rỉ tai: Chúng mày bị thằng ấy lừa đấy. Nó ôm tiền sang mở cửa hàng bên N. ấy. Ra dáng ông chủ lắm. Di động xịn gọi ời ời cả ngày. Nói chuyện toàn chỉ ngón tay vào mặt người ta. Kết thúc câu chuyện, thằng bạn than: Chúng mày ngu đ. chịu được.

Thì đã biết là mình ngu quá rồi.

Vào năm học, hai thằng đến gặp K., tính hỏi cho ra ngô ra khoai, nhưng nó chỉ tỉnh bơ: Tui biết gì làm ăn với hai ông. Tiền nong phải nói có sách, mách có chứng, ai chơi cái kiểu xưng xưng đến nói “Mày cầm tiền của tao. Trả tao đây”. Thế thì tao cũng đi đòi thiên hạ cả ngày chơi!

Tức đến ói máu. Điên quá thì lăn vào ầu đã một trận đã đời. May mà nhà trường không đuổi học. Thôi thế là quá đủ để biết nhau, mà tránh nhau ra. Cũng là có thêm bài học: đừng có tin bố con nhà thằng nào. Đấy, càng học càng đau.

- Thôi ngủ đi mày!

- Ờ...

Lại xây lưng, duỗi chân, co căng, úp bụng xuống gối... Cái giường tiếp tục điệu khúc ọt ọt ọt ọt... Bát mì tôm trương từ chập tối đã hết veo từ lúc nào. Mà nhà cũng chẳng còn gì ăn ngoài mì tôm. Bao tử ọc ạch hết chịu nổi.

May quá, vợ được hàng bánh mì đi rong. Bà bán mì trông rõ quen. Thôi chết, chuyên bán bánh mì cho xóm trọ sinh viên ở làng M. đúng không? Ô, thì ra mấy chú hả. Nhà đẹp quá hả? - Nhà đẹp mua giùm chục tấm đi mấy

chú. - Nhà nó chứ đâu phải nhà tôi. Mua chục tấm để mang lên bàn thờ, thắp hương ông bà ông vải hả bà? - Bánh mì để vô tư, không sợ nhiễm chì hay chất gì mờ mờ đê đê gây ung thư như cái vụ nước tương đâu mấy chú. - Bán bánh mì mà cũng cập nhật tin tức thời sự ghê quá nhỉ. Bánh mì này đích thị có formon mới để được lâu thế. Bà biết formon là cái gì không? - Là gì mấy chú? - Là cái chất chuyên để ướp xác người chết ấy. - Chú nói gì ghê thế. Tôi ăn suốt ngày có sao đâu. - Thế thì mấy nữa bà chết, không cần phải ướp xác nữa đâu.

Bà bán bánh mì cầm tiền, cười hi hi: “Mấy chú vui tính thật”, đoạn lạch xạch đạp xe đi và tiếp tục vóng vót: “Ai bánh mì nóng đê... ê... e...”

“Bánh mì điều chết mẹ” - thằng bạn vừa gặm vào tấm bánh đã la oai oái: “Ruột rỗng tuếch rỗng toác. Thế này tao phải xơi được năm cái.”

“Thôi, dùng chính sách đắp bờ đi cha. Ăn một miếng bánh, một miếng nước. Đảm bảo dạ dày ổn ngay.”

Phích nước - giờ chỉ còn hơi âm ỉm, tiếp tục được mang ra trưng dụng. Bốn cái bánh mì tắc lém cái là hết. Rồi lại đổ lưng xuống giường.

Ọt ẹt ọt ẹt...

Ọt ẹt ọt ẹt...

Ọt ẹt ọt ẹt...

Ọt ẹt ọt ẹt...

- Chỗ mày dạo này đã ổn chưa?

- Thì vẫn vậy vậy.

Thở dài. Cái chỗ làm việc dăm ngày ba chuyện. Người làm không hết

việc, người thì đứng đĩnh chấp tay đến đọc vài ba tờ báo, tán dăm ba câu chuyện, cười lào phào rồi đi. Đến kỳ lĩnh lương, cái thằng làm học cả bơ ra vẫn là đứa chịu thiệt. Những sự tử tế, người tử tế cứ lần lượt ra đi...

- Còn gặp em không?

Đợi mãi. Chả thấy động tĩnh gì. Chỉ có cái giường ọt ọt ọt ọt mãi. Tự trách mình vô duyên. Động vào nỗi đau của nó làm chi. Tình yêu của nó ra đường kiếm chỗ có đèn xanh để đi rồi. Gặp nhau thì cũng thế mà thôi. Coi như là vô duyên mà.

- Thứ sáu tới tui đi Sài Gòn.

- Đi làm gì?

Thằng bạn trở mình, ngồng cổ nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Thì có cái hội chợ trong đó. Vào làm ba loong toong mà. Mưa hay sao ấy ông ạ.

- Chết mẹ, quần áo tui phơi trên sân thượng.

Ịch ịch chạy lên. Vợ quáo vợ quào đóng quần áo. Nhìn quanh, chả biết phơi chỗ nào. Đành ném toẹt ra mấy cái ghế ngoài phòng khách.

- Nhà này phải thiết kế lại ông ạ.

- Ủ, tui cũng tính thế, nhưng đợi giả nợ xong đã.

- Thôi thế là tốt rồi.

- Ờ...

Lại nằm xuống giường.

Ọt ẹt ọt ẹt...

Ọt ẹt ọt ẹt...

- Ông nhớ cái đận bão tốc mái nhà không?

- Nhớ chứ. Kinh thật! Kể cho người khác nghe, không ai tin. Mấy thằng còn gác chân lên nhau ngủ, thế mà rộp cái, mái nhà tốc mất tiêu. Cứ như người ta lật quả trứng trắng lên, ném ra đĩa vậy vậy. Giờ thì ngon rồi.

- Ờ...

- Rồi còn cái lần ông ốm, thuốc không uống, cứ nước bò húc mà xực. Khiếp chết mẹ.

- Ờ... thì rệu rã quá, làm liều tăng lực chơi...

- Thế thì tui chất bò húc chật nhà mất.

Hai thằng khùng khục cười. Lăn lộn mà cười. Cười tới chừng mở mắt ra, thấy nắng chiếu vào cửa sổ, tưởng là mơ.

- Cha ơi cha, sáng gang mắt ra rồi.

- Thế là vừa hết một đêm.

- Ờ, vừa hết một đêm...

Bụng bảo dạ: Tối chừng nào hết phải đo đếm một đêm đây?

KỂ DỰ PHẦN

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Ngôi Nhà Hoang Vắng

- Chó chết thật! - Phan giận dữ giật mạnh cửa ô tô, nhảy ra ngoài. Mặt nó vẫn còn đỏ bừng bừng vì cơn sốt chưa dứt. - Mày khởi động lại tao xem nào.

Tôi thận trọng bật nút điện. Chiếc xe xì lên theo kiểu một gã đều cáng quen cột nhà người khác rồi lại đứng yên bất động.

- Chó chết thật! Nó định giờ cái trò gì thế này? Mẹ cha cái quân phản chủ.
- Phan nóng nảy đá mạnh vào bánh xe rồi ngồi bệt xuống đất, thở phì phì.

Trời bắt đầu lắt rắc mưa. Hơi lạnh tanh tao xộc vào buồng lái báo hiệu quanh đây có một cái hồ nước lớn hoặc đại loại như thế. Còn cụ thể vùng báo hiệu có nước ấy nằm ở hướng nào thì tôi cũng chịu bởi vì xung quanh bây giờ chỉ là một thứ màu trời, màu đất nhờ nhờ, dễ khiến cho người ta cái cảm giác đang bị quáng gà.

- Vào xe đi không mưa mày! - Tôi giục Phan - Từ từ rồi tính. Kiểu này rồi còn mưa hết đêm mất thôi.

Phan tiếp tục căn nhắc điều gì đó nghe không rõ rồi ưỡn oải trở lại buồng lái, rút điều thuốc lá nhàu nhĩ từ trong chiếc túi vải màu nâu xin xắn - vẫn vút lay lắt trên ghế - lật bật châm lửa. Khói thuốc khét lẹt khiến kẻ không ưa thuốc lá như tôi càng thấy khó chịu. Vì chuyện này mà không ít lần thẳng Phan dè bieu tôi là thẳng đàn ông hãm tài. Thực ra thì nó rất thương tôi. Nó từng cùng tôi thức suốt đêm bên giường bệnh của cha tôi vào cái ngày ông từ giã cõi đời. Chứng bệnh ung thư phổi do đốt quá nhiều thuốc lá đã đưa ông đi khi tuổi mới gần sáu mươi...

Hai thằng nhăn nại ngồi nhìn mưa, chẳng ai buồn nói câu nào. Chuyển nhận hàng lần này quả là mệt mỏi. Xe chạy hết chỗ nọ đến chỗ kia như chó hoang đói ăn, còn lão chủ hàng - có khuôn mặt bều bệu như cái bánh bao hỏng - thì đột nhiên giở quẻ, tìm mọi cách trì hoãn.

“Thằng cha này bán cái rồi. Đồ chó!” - Sau một bữa nhậu say xỉn ngoài quán, Phan vệu vọ trở về, thông báo cho tôi cái tin ấy. - “Tao phải xin nó tí tiết. Chắc gì thằng chó ấy đã phọt ra được lưng bát máu, đủ súc miệng tao!”

Ngẫm cho cùng thì cũng tại mình ngu. Ngu thì chết chứ kêu ca ai. Đâm đầu đi làm ăn buôn bán, cứ như cướp ngay được tiền của thiên hạ. Hợp đồng ký miệng bên bàn nhậu, bây giờ giết người ra mà áp chảo à? Bàn đi tính lại, cuối cùng chúng tôi quyết định đánh xe về không. Mọi việc ân oán sẽ thanh toán sau. Ông trời chẳng thể phụ kẻ khốn khó mãi được.

Đi mới được hơn hai trăm cây số lại đến lượt “con ngựa già” này giở quẻ. Chẳng tìm được lỗi máy móc, xăng nhớt gì, nhưng cứ như ma ám vậy - nó phì phì mấy chập rồi khựng lại, không chịu đi tiếp. Mà kẹt lại ở cái xứ đồng rừng, cả ngày không có một bóng xe chạy qua, đến cả tiếng chó gà cũng vắng; biết đợi đến bao giờ mới có được người đến giúp? Mọi sự liên lạc đều bị cắt, tiền nong trong túi cũng chẳng còn bao nhiêu. Quả đúng là khi vận đen đến thì động làm cái gì cũng xúi quẩy.

Càng nghĩ càng nản, tôi mệt mỏi nằm vắt chân lên cửa buồng lái, lơ mơ ngủ. Ghế bên thằng Phan cũng im lặng, lơ đễnh nhả khói thuốc ra ngoài trời mờ mịt.

Tôi không nhớ mình đã ngủ được bao nhiêu lâu nhưng sự việc mà vì nó khiến tôi phải tỉnh giấc thì không thể nào quên được. Đầu tiên tôi thấy chân mình như có ai cào cào vào. Sau đó thì bị chí một cái rất đau khiến tôi giật thót người, phải bật dậy như một phản xạ.

Cha mẹ ơi, tôi có mơ hay không đây? Trước mặt tôi là một người phụ nữ gần như lóa lờ với mái tóc dài, rối, lết bết vì dính mưa, buông xõa đến tận đầu gối - tác giả của cú véo không mấy thiện ý, đang trân trân nhìn vào buồng lái. Một cái nhìn không đáy, lóe lên, sáng rực trong ánh chớp xanh lét của cơn mưa rừng dai dẳng. Thấy tôi đã thức dậy, cô ta vội lùi ra xa và mỉm cười, nụ cười nhẹ nhàng như thẩn mờ đông nằm lay lắt cuối phản thít. Và trong khi tôi đang lạng người đi vì bất ngờ thì cô ta đột nhiên cười phá lên, tiếng cười khanh khách, chạm vào nhau như những mảnh thủy tinh vỡ. Da gà trên tay tôi nổi ran lên. Tiếng cười lạ lùng ấy túm được cổ thẳng Phan, dựng dậy. Cũng như tôi, nó lạng đi, những hơi thở lạnh toát phả sang gáy tôi phọt phạc.

Trong khi chúng tôi vẫn còn bàng hoàng thì người con gái kỳ lạ nọ biến mất, cứ như thể cô ta vừa biến thành con giun và dũi mình xuống lớp lá cây nhem nhếp nước dưới đất.

- Mẹ kiếp, lại gì nữa thế này? - Thằng Phan hỏi tôi bằng cái giọng hơi run
- Tự nhiên lại mắc kẹt vào chỗ chó chết nào thế này nhỉ?

Vừa nói nó vừa luống cuống tìm thuốc lá trong chiếc túi vải hôi rình.

Phải lúc khác tôi đã tỏ ra khó chịu vì cái việc nó cứ luôn mồm chửi “chó chết” với lại “mẹ kiếp” - nhưng lúc này, tôi không còn đầu óc đâu để hoạch hợ ba cái thứ vật vãnh ấy nữa. Tôi lục tìm mẩu nến nằm lẫn trong đồng băng nhạc sụt mướt do chính thằng Phan cất công “sưu tập”, hồi hả thả lên. Bật đến năm lần bảy lượt, ngọn lửa mới ăn vào lõi nến, nhập nhoạng sáng.

Khác với suy đoán của tôi, mưa không kéo dài suốt đêm mà ngớt dần rồi tạnh hẳn. Trời đêm nhờn nhợt bằng một thứ ánh sáng rất khó tả. Tiếng côn trùng sà sã bên cạnh cửa xe. Những con muỗi đói không còn biết kiêng nể ai, nhè thẳng vào mặt, vào người chúng tôi mà lao tới.

- Có lẽ phải tìm một cái nhà nào gần đây mà vào nghỉ ngơi chứ cứ thế này

thì không ổn. - Tôi bàn với Phan. Quả thực là tôi thấy hơi lạnh gáy khi ban đêm hai thằng trặc lác ở một nơi hoang vu, không biết sẽ còn bất trắc gì xảy ra nữa.

Phan chẳng tỏ ra đồng tình hay phản đối. Nó đã moi bao thuốc bẹp rúm ra, nặn được một điều cuối cùng và ngồi rít hồi hả. Những vòng khói đặc sệt, bất ổn, thi nhau đùn ra.

*

Thực ra cũng không khó khăn lắm chúng tôi đã mò ra được một khu nhà tập thể cấp bốn đã xuống cấp, chạy dài, nằm quay mặt ra phía hồ nước (quả đúng là một cái hồ nước lớn như tôi phán đoán), lưng tựa vào những bụi cây lúp xúp, có mùi hăng hắc. Vui mừng vì tìm được người ở nơi vắng vẻ này, chúng tôi hồi hả đi tới căn phòng đầu hồi, phòng duy nhất còn sáng đèn và thận trọng gõ cửa. Một người phụ nữ lớn tuổi ra mở cửa cho chúng tôi, khuôn mặt chẳng lấy làm ngạc nhiên hay tỏ ra khó chịu vì việc bị người khác quấy rầy vào lúc tối khuya như thế này. Người phụ nữ có vẻ đẹp đôn hậu và thái độ nhã nhặn. Ấn tượng nhất ở bà ta có lẽ là mái tóc trắng xóa, buông xõa đến thắt lưng, mặc dù khuôn mặt bà ta chưa thật già như mái tóc khai báo. Nhưng thực sự gây chú ý cho tôi lại là một con mèo trắng toát, đeo dây chuyền bạc quanh cổ và béo núc ních - béo đến độ trông nó giống như một con mèo lai lợn - ưỡn ẹo bám theo từng bước đi của bà chủ. Tuy nhiên, khác với chủ, con mèo mập ú ngay phút đầu đã nhìn chúng tôi bằng ánh mắt không thiện cảm cho lắm.

Việc trao đổi diễn ra khá chóng vánh. Người phụ nữ tỏ ra là một người tử tế. Bà ta múc cho chúng tôi một thau nước mát từ cái xô sắt để ở góc phòng:

- Để tôi làm chút gì hai cậu ăn tạm. Sau đó hai cậu có thể ngủ trong phòng khách ở cuối dãy. Bây giờ thì hai cậu rửa mặt mũi chân tay, đợi tôi sắp bữa.

Người phụ nữ nói vừa đủ những điều cần thiết và răm rắp làm mọi việc như đã quá quen với điều đó. Bữa ăn đêm của chúng tôi có cơm nguội hâm nóng với cá kho và dưa muối. Giữa lúc chúng tôi ăn thì có tiếng gõ cửa. Bà chủ nhà - và theo sau là con mèo béo - nhón nhá đi ra, kéo chiếc then cửa bằng sắt khá dài.

- Mẹ. Có khách à? Cho con vào với!

- Mày về phòng đi! Cút về đi!

- Con...

- Về mà ngủ đi. Còn lang thang tao tổng cổ đi chỗ khác bây giờ. Thôi về ngủ đi kẻo ốm con.

Cuộc trao đổi tuy nhỏ nhưng âm sắc của nó chuyển từ gay gắt đến vỗ về khiến tôi và Phan đều quay đầu ra, nhìn xem người mới đến là ai. Qua cánh cửa mở hé, tôi nhận ra “người quen”. Đó chính là người con gái kỳ lạ chúng tôi gặp lúc nãy ngoài xe!

Vẫn là bộ váy hoa rách tả tơi khiến cho cơ thể lộ ra quá nửa và bộ tóc xơ xác, xõa dài đến đầu gối. Thấy chúng tôi nhìn, cô ta bật cười khanh khách rồi bỏ đi. Tiếng cười chạy dọc theo hành lang, khiến tôi tự dưng ớn lạnh.

Người đàn bà không một lời giải thích, quay lại ghế bố, nhón nhá vuốt ve con mèo béo ú. Thậm chí bà ta còn nựng nó bằng cách gọi khá đặc biệt: “Con gái yêu của mẹ”. Con mèo quá béo, khiến cho cái đầu bé xíu lút chụt vào đám lông trắng bờm xờm và đôi mắt húp lại chỉ bằng hai hạt đỗ xanh. Nằm trong lòng bà chủ, thi thoảng con mèo lại liếc nhìn chúng tôi vẻ dò xét. Chúng tôi cố ăn thật nhanh, một phần vì đói, một phần vì muốn sớm chấm dứt việc làm phiền người phụ nữ tốt bụng.

Nhưng cứ cảm đầu mà ăn e không tiện. Tôi cố nghĩ ra một câu hỏi xã giao

không quá ngốc nghếch để lấp đi khoảng im lặng trong căn phòng:

- Ở đây bão có hay về không bác?

Người phụ nữ vuốt vuốt bộ lông lờm xờm của con mèo, rồi nhả ra:

- Năm nào ở khu vực này mà chẳng có bão lớn. Đất đá từ trên đồi sạt xuống đường. Phải đợi xe đến ủi thì may ra mới đi được. Mà đợi xe ủi đến thì lại có trận mới. Thành ra cánh dọn đường cứ lần chần, đợi làm luôn một thể. Các chú không biết người ta bảo ở đây có dớp à. Vì vậy xe ô tô ít qua đây, nhất là vào mùa này. Sao các chú không rẽ ở dốc trên có phải đỡ vất vả hơn không. Chứ cứ tưởng bớt được vài chục cây số mà tham. Ở đời chẳng tham được đâu. Năm kia cũng có một đoàn ba chiếc xe tải bị kẹt lại đây mất một tuần. Nhưng chưa năm nào bị nặng như trận bão cách đây mười bốn năm. Một chiếc xe khách ba mươi bảy người. Một xe con mười hai chỗ. Thật khủng khiếp. Vậy là mỗi năm phải mất ít nhất một người. Năm nay, ôi dào, cũng chẳng biết thế nào được...

Nhận thấy vẻ căng thẳng và hơi hốt hoảng của chúng tôi, bà chủ nhà chấm dứt câu chuyện bằng cách đứng dậy:

- Thôi hai cậu cứ nhả nha mà ăn. Tôi đi dọn phòng cho hai cậu.

Dãy nhà chắc chắn là có nhiều người, bằng cứ là khi bà chủ nhà vừa đi ra, chúng tôi lập tức nghe thấy tiếng thì thào to nhỏ, tiếng sập cửa, tiếng ho hắng của đàn ông, tiếng cười nắc nẻ của đàn bà, tiếng nước chảy ồ ồ, tiếng huýt sáo lạnh lạnh... cứ chốc chốc lại dội tới. Nhưng khi chúng tôi theo bà chủ nhà đi dọc hành lang sang phòng khách ở cuối dãy thì mọi vật lại trở nên vắng lặng với vẻ hoang vu và lạnh lẽo, giống như một khu nhà hoang. Mùi rêu ẩm ướt ở các gờ tường gờn gợn trên cánh mũi tôi. Vào đến phòng, tôi bấm Phan lên giường đi ngủ sớm. Nhưng suốt đêm, sự va chạm của các loại âm thanh tiếp tục rộn lên; cộng thêm mùi khăm khăm của căn phòng để hoang lâu

ngày, mùi chần chiếu “công cộng”, không khí lạnh lẽo như ở nhà xác do căn phòng lâu ngày thiếu hơi người khiến tôi không tài nào nhắm mắt nổi. Tôi cũng nhận thấy sự căng thẳng của Phan. Nó nằm trở mình liên tục và thở dài sườn sượt. Kiểu này là bố trẻ lại nhớ vợ đây.

Vợ Phan chuẩn bị sinh con, vì vậy nó quyết đi một chuyến cuối cùng, kiếm ít tiền giặt lưng rồi ở nhà chăm vợ - chứ cứ cái kiểu đánh đu mãi thế này cũng ớn. Hai vợ chồng Phan đã đợi đứa con đầu lòng gần chục năm nay. Nó mong có con tưởng phát điên lên được. Không hiểu sao, nó luôn tin rằng có đứa con, vợ chồng nó sẽ gặp may mắn, sẽ đổi đời, thoát khỏi cảnh khốn khó. Nhưng mọi việc không hề dễ dàng như nó tưởng...

*

Có tiếng kêu ré lên như tiếng trẻ con khóc. Lại có tiếng vun vút của một vật dài, mảnh, quất vào không khí. Tiếng của một vật rơi tòm xuống nước. Tiếng mèo kêu chồm lên. Tiếng ho của một người nào đó như muốn khạc nhổ... Tự dưng tôi cảm thấy bồn chồn. Dường như có một cái gì đó bất ổn ở nơi này. Tôi len lén trở dậy, nhòm qua khe cửa sổ. Phải mất một lúc lâu tôi mới quen được với ánh sáng lờ mờ ngoài sân, nhờ có ánh trăng muộn, nhợt nhạt, run rẩy chiếu xuống nền đất loang loáng những vũng nước nhỏ. Tiếng mà tôi tưởng là trẻ con khóc hóa ra là tiếng của con mèo trắng ục ịch. Nó vịn vẹo thân mình béo núc, đi êm ru trong khoảng sân rộng của dãy nhà tập thể và tru lên khắc khoải. Một người đàn ông gầy gò đột ngột xuất hiện, tay lăm lăm cái que, quất vào không khí, đuổi đằng sau con mèo, điệu bộ tức giận. Con mèo cong người kêu “ngoào ngoào” đầy vẻ oan uổng rồi bì bạch chạy tút vào một đám cây gần đó. Việc xuất hiện thêm người ở khu nhà khiến tôi có phần phẫn chấn. Ít ra thì chúng tôi đã có thêm người để nhờ giúp đỡ và mau chóng trở về nhà trong điều kiện nhanh nhất có thể.

Tất cả lại yên tĩnh và tôi sẽ trở về giường nếu không đột nhiên thấy loang loáng những đốm xanh lét di chuyển ngày một gần ở hầu khắp các bụi cây

mọc chen lẫn quanh khoảng sân nhỏ. Tôi căng mắt ra nhìn, nghĩ rằng đó là phốt pho trắng phát cháy do khí trời hanh khô. Điều này cũng hết sức vô lý vì trời vừa mưa kia mà? Trong lúc tôi còn bối rối suy đoán thì... Trời ơi, mèo! Những con mèo to, trụi trụi như những con hổ con lằm lụi vây xung quanh con mèo trắng. Rồi như có ai thổi một hồi còi ra hiệu, chúng lao vào nhau, vừa kêu gào, vừa cắn xé nhau, nháo nhào thành một đồng ngôn ngôn trên mảnh sân nhơm nhớp nước do trận mưa lúc chập tối. Tim tôi thắt lại vì cảnh tượng kinh hoàng vừa diễn ra ngay trước mắt mình. Tuy nhiên chỉ chớp mắt, tất cả biến mất vào trong những khóm cây tối sẫm, để lại mùi dãi mèo nồng nồng trên mảnh sân nhót nhát.

Tôi đứng chờ người mất một lúc khá lâu, không còn tin vào những gì mình mới trông thấy. Tôi định lay Phan dậy, kể cho nghe câu chuyện kỳ lạ vừa rồi, nhưng khi vừa chạm vào nó, tôi giãy nảy lên như đụng phải một hòn than. Nó bị sốt trở lại. Chúng tôi không còn một viên thuốc nào trong túi. Lẽ nào lại dựng bà chủ nhà dậy giữa giấc ngủ? Sau một hồi đắn đo, tôi quyết định mở cửa, đi ra ngoài.

Người phụ nữ chưa ngủ. Bà ta vẫn thắp đèn, ngồi nói chuyện với con mèo mập ú. Tôi vội hỏi thuốc cho Phan mà quên không để ý đến chi tiết lạ lùng này. Bởi nếu trận ấu đả giữa lũ mèo có thật thì tại sao con mèo béo ú vẫn đây, yên ổn trong lòng bà chủ? Thắc mắc ấy vẫn day dứt trong suy nghĩ của tôi, cả về sau này - mà không thể lý giải nổi.

Nhưng khi đó, nhờ có mấy viên thuốc của bà chủ nhà tốt bụng và lưng cháo loãng nấu với mấy thứ lá cây rừng lộn nhộn, cơn sốt của thằng Phan đã dứt. Nó mệt mỏi nằm xuống giường, ngủ thiếp đi.

*

Sáng hôm sau, thằng Phan cuống quýt dựng tôi dậy với vẻ hốt hoảng lộ rõ trên khuôn mặt.

- Mẹ kiếp. Thế quái nào mà chẳng thấy có một ai. Tao ra chỗ cái xe của mình, tự dưng nó đứng lù lù ngay giữa đường có bỏ mẹ không cơ chứ. Chẳng lẽ có ai đẩy nó ra đấy à? Vô lý bỏ mẹ. May mà không bị phá phách cái gì.

Tôi linh cảm thấy điều gì đó bất thường nên theo thằng Phan đi ra ngoài. Khu nhà cấp bốn với năm phòng, hiện lên tiêu tụy trong ánh nắng trong veo đầu ngày. Từng mảng tường lở lói, xám xịt bởi nước mưa và rêu xanh kịt. Dương xỉ mọc ngay trên khe nứt của cột nhà. Những cánh cửa xập xệ, cài hờ hững bằng thanh sắt gỉ. Mạng nhện bay phơ phất dọc hành lang. Đúng là không có bóng dáng một ai - ngôi nhà như lâu lắm không có người ở.

Tôi bắc loa gọi to:

- Bác gì ơi! Có ai không? Bác ơi...

Tiếng gọi của tôi tan loãng vào trong không khí.

- Thôi đi mày! - Phan giật tay tôi - Ra chỗ cái xe xem thế nào.

Sau một chạng dài lặn độn, “con ngựa già” của chúng tôi trông thật thảm hại. Tôi cũng ngạc nhiên vì không hiểu tại sao “nó” tự đi vào giữa đường cái quan và đứng ì ra, rất chướng mắt. Thằng Phan đã nhảy lên buồng lái, tìm cách khởi động chiếc xe. Động cơ máy nổ ngon lành! Thật không thể tin được!

- Mẹ kiếp! Thế chứ lại! - Phan lăm bắm rồi đưa mắt nhìn quanh - Thôi đi đi mày! Tao ớn cái chỗ này lắm rồi.

- Nhưng còn phải chào người ta cái đã chứ?

- Làm chó gì có ai. Tao đi tìm rồi. Mà này, không phải tao với mày gặp ma đấy chứ? - Giọng thằng Phan không được tự tin cho lắm.

- Vợ vẫn. Ma quỷ nào? - Tôi mắng át nó. Trong bụng cũng thấy bồn chồn.
- Có khi họ đi làm vắng ở gần đâu đây. Không gặp chào được nhau một câu thì cũng phải gửi lại lời nhắn chứ. Ai lại bỏ đi không nói năng gì thế.

- Thế mày bảo phải làm sao? Buộc lời vào túi chắc? - Thằng Phan sốt ruột
- Phấn cho nó nhanh lên. Ở đây đen bỏ mẹ.

Tự nhiên tôi cũng thấy hơi chồn chợn. Giữa xó rừng này, làm gì có ai lại dẫn xác đến để ở? Hành tung thì bí ẩn. Tôi tặc lưỡi: Ừ thì đi!

*

Chuyến ấy về, vợ Phan sinh được một cậu quý tử nặng ba cân hai. Khỏi nói chúng mừng đến thế nào. Sau đó Phan xin vào làm bảo vệ cho một nhà máy sản xuất giày ở ngoại thành. Cuộc sống dần dần vào nếp. Những chuyến đánh hàng biên giới hải hùng lùi dần vào dĩ vãng. Thằng Phan cũng không nổi “máu lính”, vác bát đi xin tiết gà chủ đều nọ. Ngẫm cho cùng, chẳng ai được một cái gì quá nhiều cả. Ở đời có vay ắt phải trả.

Chúng tôi ít gặp nhau hơn vì tôi không trụ lại Hà Nội mà phiêu dạt vào tận Cần Thơ làm ăn.

Câu chuyện có lẽ sẽ dừng lại ở đây và tôi sẽ không bao giờ nhắc đến ngôi nhà hoang nằm quay mặt ra hồ nước với những chủ nhân khá bí ẩn nọ - nếu không có một sự kiện mới xảy ra.

Một lần đánh gạo ra cảng, trong lúc chờ tàu đến, tôi gặng chuyện một tay xế Bắc cũng mới vào đây kiếm sống. Anh ta tên Hoạt, người đen, hơi mập, kém tôi chừng ba tuổi nhưng nói năng rất già dặn. Cùng dân Bắc đi phiêu bạt nên Hoạt khá cởi mở.

Hoạt kể:

- Tôi người Hòa Bình, bỏ nhà đi bụi năm mười hai tuổi, đến năm mười bảy tuổi thì xin vào làm ở một cửa hàng sửa chữa ô tô - xe máy. Học lỏm được nghề lái ô tô, cũng chạy vạy kiếm được cái bằng để kiếm ăn. Có thời gian tôi chạy hàng tuyến Hòa Bình - Sơn La - Lai Châu - Lào Cai...

Tôi giật mình:

- Sao tôi chưa bao giờ gặp cậu nhỉ? Tôi chạy tuyến đấy cách đây hơn hai năm cùng với một thằng bạn tên Phan.

Hoạt ngạc nhiên:

- Thế à? Anh cất hàng của ai?

- Thì của lão Tào béo. Tuyến ấy Tào béo gần như “bao thầu trọn gói” mà. Sau vì thằng cha chơi bẩn quá nên tôi bỏ luôn. Chạy cũng chỉ được vài tháng. Thấy oải quá. Nhưng mà cánh chạy hàng trên đấy ai mà chẳng biết hai thằng chúng tôi.

Hoạt vỗ vỗ tay vào trán:

- Thế thì lạ thật, lạ thật! Tôi cũng nhận hàng của Tào béo. Sau khi lão bị đâm ngay giữa chợ thì tôi chuyển sang Du đen. Nhưng gã này bị mấy thằng Tàu khựa tấy chay nên đứt gánh. Vậy là tôi cũng nghỉ luôn.

Tôi sững sờ trước tin Hoạt mới kể, chạnh nghĩ đến Phan. Phan ời, thế là mày thỏa rồi nhé. Ác giả ác báo mà. Mày không xin tí tiết của thằng đểu ấy về súc miệng thì đưa khác nó cũng làm. Nhưng mà ân ân oán oán gì cho khổ. Bỏ qua cho nhau mà sống lại chẳng tốt hơn sao?

Hoạt chột “à” lên một tiếng:

- Tôi nhớ ra rồi. Có một đợt tôi bị tai nạn, phải bó bột nên nằm mất mấy

tháng. Sau đợt ấy cũng có nghe phong thanh chuyện gã Tào chơi bản với ai đó, đâu như dân rần rĩ giải ngũ. Hóa ra là các anh à? Tôi còn bảo gã: Đừng động vào tụi ấy, lơ mơ là ăn đạn ngay. Hóa ra là thế. Nếu không vì cái chân này thì biết nhau lâu rồi kia đấy. Hay thật!

Hoạt tỏ vẻ thích thú. Hai cái đuôi mắt títt vào, giật giật liên hồi.

- Thế chân cẳng cậu bị làm sao? - Tôi gặng hỏi Hoạt.

- Ấy dà, số tôi là còn được sống thọ. Xe bị nghiêng ở chỗ dốc cua. Người lăn ra lưng chừng cửa buồng lái nhưng chân bị kẹp lại. Lẽ ra là phải cửa đến đầu gối rồi đấy. May có người đến cứu kịp. Mà anh tưởng tượng được không, giữa đường rừng thế mà vẫn có người, đàn bà con gái mới lạ chứ. Sơ cứu cho tôi xong thì đưa đến bệnh viện. Đâu như có ba người: một bà cụ, một cô nàng khá xinh xắn và một thằng cha gầy như mõ. Lễ mễ vác được tôi đến viện thì đi mất tiêu. Không có thì tôi cũng đi đời nhà ma rồi. Ông bà ông vãi để phúc đức lại cho tôi đấy.

Tự nhiên tôi thấy bị thu hút vào câu chuyện của Hoạt:

- Cậu có kêu không mà họ lại biết có người bị tai nạn?

- Sức đâu mà kêu. Trời thì nhọ thui nhọ thui. Đường thì tịnh không có cái xe nào qua lại. Tự nhiên cô nàng tre trẻ lại xuất hiện ngay trước mũi mình. Cô nàng thấy máu nên hãi quá gọi người lại cứu. Thế mới có thêm bà già và thằng cha gầy như mõ kia chứ.

Tôi có cảm giác mình đang lên cơn sốt. Tôi vỗ lấy tay Hoạt:

- Thế còn con mèo trắng?

- Sao anh biết có con mèo trắng? Tôi đã kể đâu nhỉ? - Hoạt nhìn vẻ mặt căng thẳng của tôi một cách tò mò - Mãi đến khi về tới nhà của bọn họ tôi

mới gặp con mèo. Gớm, con mèo béo khiếp đi được. Nó bị lôi ra khỏi giường để nhường chỗ cho tôi. Bà già gọi nó là “con gái” cơ đấy. - Hoạt bật cười - Cái đồ con gái lười chây thây ra mới béo núc như thế. Chuột thì chạy rùng rùng dưới gầm giường mà nó thì vẫn ngồi thu lu ở trên ghế, như chờ đòi lại chỗ mà tôi đã chiếm của nó.

- Sau đó thì thế nào? Cậu có gặp lại họ không?

- Không. Cũng có ý đi tìm nhưng hỏi chẳng ai biết. Bẵng đi một thời gian lại bị việc khác chồng lên, thế là quên mất. Tệ quá phải không anh? Hôm nay không ngồi nói chuyện thế này chắc tôi cũng chẳng nhớ đến nữa.

- Thực ra tôi cũng đã gặp họ. - Tôi nhìn sâu vào mặt Hoạt để xem thái độ của anh. Hoạt im lặng chờ tôi nói tiếp. - Tôi hỏi thật nhé, cậu có nghĩ họ là ma không?

- Vớ vẩn thật! - Hoạt phá lên cười - Sao lại là ma? - Hoạt cười như kiểu người bị sặc nước - Các bố lạ thật, gặp người ta tốt thì nghĩ ngay người ta là ma. Lại kiểu đọc truyện trinh thám nhiều chứ gì?

- Nhưng anh xem, giữa rừng núi như thế...

- Vớ vẩn! - Hoạt không cười nữa mà tỏ ra hơi bực bội - Tôi không tin. Vớ vẩn. Cần thì chúng ta thử đi kiểm tra xem ai đúng.

Tôi thấy mình bị hút theo nhiệt tình của Hoạt.

Ngày hôm sau, chúng tôi đệ đơn xin nghỉ phép mười lăm ngày để quay ra Bắc. Cả tôi và Hoạt đều không thấy hối hận về quyết định hơi điên rồ của mình.

*

Cuộc tìm kiếm của chúng tôi có thêm một người - tất nhiên đó là Phan. Thời gian qua, nó vẫn bị ngôi nhà hoang nọ ám ảnh. Vì vậy khi tôi vừa dò ý, nó đã gật

đầu ngay.

Tổng hợp trí nhớ của cả ba thằng, chúng tôi đã nhanh chóng xác định được vị trí gặp nạn. Đó là một cung đường cũ nằm trên tuyến Lai Châu - Lào Cai, bây giờ đã được người ta thay bằng một đoạn đường mới ngắn hơn và ít đường cua tay áo hơn. Đoạn đường bỏ - vì vậy càng trở nên tồi tệ với những ổ voi lở loét.

Chúng tôi quyết định dừng xe ở một điểm mà cả tôi và Phan đều công nhận là rất quen, sau đó chia ba mũi đi tìm. Việc tìm kiếm hóa ra không đến nỗi khó khăn như tôi tưởng. Căn cứ vào hướng có hơi nước, tôi đi thẳng một mạch, không phân vân. Khi tôi đến được khu nhà cũng đã thấy Hoạt và Phan ở đó. Ngôi nhà đóng cửa im ỉm, mạng nhện giăng bạc phếch trên đầu. Hoạt lấy tay gạt mạng nhện và dè dặt kéo then cửa của căn phòng đầu tiên - căn phòng có người đàn bà phúc hậu đã cho chúng tôi bữa cơm tối với món dưa muối và cá kho. Đồ đạc trong phòng vẫn nguyên như khi chúng tôi đến đây, nhưng tất cả đều bị phủ một lớp bụi mốc. Phan đi đến cạnh chiếc bàn nước và chọt reo lên:

- Xem này. Đây chẳng phải là cái túi của tao hay sao? - Nó cầm một nắm vải cũ, đưa lên. Tôi và Hoạt đồng

loạt hắt xì hơi vì đám bụi vừa bị xối tung lên, bay quần trong phòng.

Quả đúng là cái túi vải của thằng Phan. Tôi nhớ lại vẻ mặt căng thẳng của nó khi ngồi nặn điều thuốc cuối cùng trong túi ra, rút lấy rút để, chờ cho cơn mưa tạnh.

Chúng tôi tiếp tục đi kiểm tra các phòng khác, nhưng không tìm kiếm thêm được điều gì.

- Đêm nay chúng ta sẽ ở đây. - Hoạt tuyên bố - Tôi muốn tìm hiểu tất cả những chuyện này.

- Có thể họ đã chuyển đi đâu đó thì sao? - Phan dè dặt nhìn sang tôi như muốn tham khảo ý kiến - Biết đợi họ đến bao giờ?

Tôi còn đang phân vân thì Hoạt đã kiên quyết:

- Tôi nhất định phải ở lại. Tôi đi bụi từ bé, chưa chuyện gì là tôi chưa trải qua. Vì vậy chẳng có gì đáng sợ với tôi nữa.

Tôi gật đầu:

- Thế thì chúng ta cùng ở lại.

Chúng tôi ăn tối bằng bánh mì và thịt hộp trong phòng của người đàn bà tóc trắng rồi thức nói chuyện mãi cho tới sáng. Mọi việc không có gì bất bình thường. Khu nhà yên ắng và chưa xuất hiện bóng dáng một ai. Điều này khiến cả ba đều thấy sốt ruột. Sáng hôm sau, chúng tôi tiếp tục tỏa đi các hướng để tìm kiếm những con người tốt bụng dạo nào. Nhưng trong vòng bán kính hai kilomet, chúng tôi không tìm được ai khác để có thể hỏi thăm. Đi xa hơn một chút nữa thì không ai biết tí gì về khu nhà tập thể năm phòng, năm quay ra hồ nước. Ngày thứ hai tiếp tục trôi qua trong sự chờ đợi và hy vọng. Phan và Hoạt vì có nhắp một chút rượu trong bữa ăn tối nên bỏ đi ngủ sớm. Tôi tắt đèn để tiết kiệm rồi kê ghế ra ngoài đầu hồi hóng gió. Gió ràn rạt thổi về từ phía hồ nước. Đêm cuối tháng không trăng. Muối nhiều như vãi tẩm. Tôi ngồi đập không xuể, đành phải dùng cách lấy dầu cao, bôi vào hai ống chân. Ngồi nghĩ vợ vẫn, tôi thiu thiu ngủ lúc nào không hay.

... Tiếng gầm gừ không to nhưng nghe rin rít, rất chói tai, khiến tôi choàng

tin. Nhưng sự kinh sợ đã giữ chặt tôi trên chiếc ghế bị lỏng một chân. Vẫn những con mắt xanh lét di chuyển trên khoảng sân ngập ngựa cỏ và như có một ai vừa ra lệnh - cả đàn mèo cỡ chừng bốn, năm chục con đâm sầm vào nhau, tranh giành vỏ hộp thịt trắng Phan ném đi từ lúc chiều. Cả một đồng bầy nhầy mèo đói ăn đang vật lộn ngay trước mắt tôi. Tôi không dám cử động. Thậm chí thở cũng thật khẽ khàng, bởi rất có thể tôi sẽ trở thành con mồi bất đắc dĩ cho lũ mèo hoang kia.

Cũng rất nhanh, lũ mèo rời nhau ra trong tiếng gầm gừ mệt mỏi và tản mát vào các bụi cây gần đó. Tôi bắt gặp lại cảm giác lờ lợm ngày nào - khi mùi dãi mèo xộc lên mũi. Tôi ngồi im chừng hơn chục phút rồi khẽ khàng đi vào phòng, chốt chặt cửa lại, cố dỗ dành cho giấc ngủ mau đến - tự nhủ tất cả những cái vừa xảy ra chỉ là ảo ảnh. Hoạt và Phan vẫn ngáy phì phò ở bên cạnh tôi. Tự nhiên tôi thấy hai đứa bỗng trở nên thật gần gũi với mình.

May mắn đã đến khi sáng hôm sau Phan chạy thể dục và tóm được một thằng nhóc đang le cá ở bên hồ. Chúng tôi xúm lại để hỏi han, khiến cho đứa trẻ phát hoảng. Cuối cùng nó đã nhanh trí tìm được lối thoát cho mình: “Cháu không phải người ở đây. Cần gì cứ đến mà hỏi ông cháu. Ông cháu cái gì cũng biết. Nhưng bây giờ thỉnh thoảng lại bị lẫn. Chắc là vẫn hỏi được đấy.”

Thằng bé dẫn chúng tôi đi quá lên phía hồ nước, qua một khu vườn mộ cách đó khá xa. Đi thêm đoạn nữa thì nhìn thấy ngôi nhà gạch, lợp mái tôn, màu vôi đã sạm lại, nằm lút dưới bóng một cây nhãn xum xuê.

- Nhà của ông cháu đấy. Chắc ông cháu đang ngủ. Để cháu vào gọi ông cháu ra. Các chú phải hét thật to vào nhé, không ông không nghe thấy đâu.

Chẳng cần thằng bé phải gào, ông nó đã xuất hiện từ phía vườn quýt - đó là một người chừng bảy mươi tuổi, người mỏng như que đóm, tóc búi gọn sau gáy, đi hơi khập khiễng. Lẽo đẽo theo sau ông già là một con mèo trắng gầy tong teo - đặc biệt là trên cổ con mèo có đeo một sợi dây chuyền bằng bạc!

Tôi bàng hoàng ngấm ngấm con mèo, cố tìm lại bóng dáng quen thuộc của một con mèo béo múp, thi thoảng liếc nhìn tôi với vẻ cảnh giác dạo nào.

- Có ai chết hả? - Ông già nghiêng người nhìn chúng tôi, hai con mắt đục đục, hấp háy liên hồi.

- Các chú ấy hỏi thăm ông. - Thằng bé con hét tướng lên, tay khua loạn cả lên, hết chỉ vào chúng tôi rồi chỉ sang ông nó. - Hỏi về cái nhà ở cạnh hồ nước ấy.

- Cái gì? Chết dưới nước hả? Mang lên chưa?

- Không! - Thằng bé lại gào lên - Hỏi thăm cái nhà ở cạnh hồ nước cơ. Ông có biết không?

Ba chúng tôi sốt ruột chờ đợi cuộc trao đổi giữa hai ông cháu thằng bé. Cuối cùng thì ông già cũng vỡ ra được ý định của chúng tôi.

Thực ra ông già cũng không biết gì nhiều lắm bởi từ khi bị ngã gãy chân, ông ít đi sang phía bên ấy. Đó vốn là ngôi nhà của một đội khai thác đá. Sau tai nạn nổ mìn cách đây chừng hai chục năm, tất cả đều không ai sống sót. Khu nhà trở nên hoang phế, không có ai bén mảng đến. Một thời gian sau có một người đàn bà cứng tuổi mang theo một đứa trẻ con đến đó ở. Nghe đâu như bà ta chữa hoang nên bị gia đình đuổi đi. Đứa trẻ cũng không giữ được vì bị nhiễm trùng rốn. Sau nữa có thêm hai người: một người đàn ông bị hủi và một cô gái trẻ bị tị cướp cưỡng hiếp rồi vớt lại bên đường. Ba người sống như một gia đình. Được một thời gian cả ba lây dịch đậu mùa trong vùng mà chết. Ngôi nhà để hoang, thi thoảng có cánh lái xe gặp sự cố vào trú tạm rồi lại đi ngay.

- Họ mất đã lâu chưa cụ? - Hoạt hồi hả hỏi.

- Lâu lắm rồi. Từ mãi năm 45 cơ.

Thằng bé con cười khạch khạch:

- Ông thì động đến cái gì cũng năm 45. Năm 45 là cụ mất chứ. Ông lại lần rồi.

Ông già ngơ ngẩn nhìn thằng bé, miệng lẩm bẫm những điều gì không rõ. Tôi chỉ con mèo đang quần dưới chân ông già rồi quay sang hỏi đứa trẻ:

- Cháu nuôi con mèo này từ bao giờ?

- Đâu, nó mò đến nhà cháu ăn vụng cá đấy chứ. Đuổi thế nào cũng không đi. Thế là ông cháu bảo cứ để lại nuôi cho đỡ buồn. Khiếp, ngày mới đến trông nó như con cun cút ấy, ghê lắm. Cháu buộc cá vào dây, bắt nó đuổi theo. Thế là nó mới gầy đi đấy chứ. Nó thù cháu lắm, nhưng vì cháu có cá nên không dám làm gì.

Ông già kêu mệt rồi đi vào trong nhà. Con mèo lại lẻo đẻo đi theo như một người hầu mẫn cán. Khi đi qua chỗ tôi, nó len lét mắt nhìn lên rồi lại quày quả đi tiếp. Thằng bé con vội giục chúng tôi:

- Kìa các chú không hỏi đi. Ông cháu sắp buồn ngủ rồi đấy. Ngủ rồi thì hỏi làm sao được.

Tôi và Hoạt còn đang ngần ngừ thì Phan đã

quyết định:

- Có lẽ thế là đủ rồi. Thôi về đi!

Chúng tôi nấn ná ở khu nhà thêm một đêm nữa. Còn bao nhiêu nển, chúng tôi thả hết cho cả năm căn phòng. Phan đảm đang theo kiểu một người đã có gia đình, tự tay cầm chiếc chổi mốc thếch nằm lay lắt ở góc nhà và tổng vệ sinh các phòng - mà nó còn vui miệng gọi là “khách sạn đường rừng” của

những người cơ nhỡ. Hoạt dọn một bữa ăn “xôm” - với món cá tươi (xin được của thằng bé) nướng cồn và mì tôm. Tôi vợ cànht cây khô ở gần đó và đốt lên một đồng lửa to ở trước sân. Cả ba thằng tôi tuy không hề bàn bạc gì, nhưng trong bụng đều hiểu ý nhau.

Đêm đó chúng tôi thống nhất sẽ không ngủ. Tuy nhiên cả ba đều có phần né tránh, không bàn luận về những chủ nhân bí ẩn từng ở trong khu nhà hoang này. Vì vậy câu chuyện giữa chúng tôi diễn ra rời rạc xung quanh chuyện gia đình, công việc, bóng đá.

Đến một lúc, chừng như không chịu được, Phan quyết định lên tiếng. Nó vốn là thằng nóng tính từ xưa đến nay:

- Tóm lại những chuyện này là thế nào vậy? Tôi thật không hiểu nổi. Ông thấy thế nào? - Nó sốt ruột quay sang tôi.

Tôi kể lại chuyện lũ mèo hoang mà tôi gặp đêm trước:

- Thực ra tôi cũng không biết đó có phải là thực hay chỉ là bởi một lúc nào đó tôi tưởng tượng ra? Chẳng lẽ đấy là một ngôi nhà có...

Hoạt sôi nổi ngắt lời tôi. Hóa ra nó cũng đang đợi người khơi mào câu chuyện về ngôi nhà hoang để lên tiếng:

- Chuyện lũ mèo hoang, tôi cũng đã nghe một vài người kể lại. Thực ra người ta cứ nghĩ nó hoang đường, có phần ma quái nên thế thôi. Đợt tôi chạy hàng trên này, biết chuyện một xe chở mèo bị bung khóa, thế là lũ mèo tóa vào rừng, không ai bắt được. Chúng sống hoang nên thành mèo hoang chứ có gì lạ đâu.

- Thế những người sống ở đây mà chúng ta đã gặp?

- Theo như lời ông già thì họ chết đã lâu rồi kia mà? Vậy tại sao? - Phan

sốt sáng - Mẹ kiếp, mọi chuyện chẳng thể nào mà hiểu nổi.

Hoạt dẫn đo:

- Tôi nghĩ có thể những người đến đây ở cũng giống như đám mèo hoang kia vậy. Họ bị dồn ép vào hoàn cảnh bế tắc nên mới chạy đến đây. Nhưng họ có làm điều gì ác đâu. Họ đã giúp anh, và đã cứu tôi đấy thôi. Sao phải sợ họ cơ chứ? Vớ vẩn thật! Làm gì có chuyện ma mãnh. Biết đâu họ vẫn còn sống, chỉ tạm đi đâu đấy hoặc có thể đã tìm được một cuộc sống tốt hơn. Ai chẳng muốn có một cuộc sống tốt. Vậy hà cớ gì chúng ta sợ hãi họ, xa lánh ngôi nhà hoang này?

Tôi và Phan im lặng, ngẫm nghĩ những điều Hoạt vừa nói. Nó nói cũng có lý. Mặc dù ít tuổi hơn hai đứa tôi nhưng Hoạt điềm đạm và chín chắn hơn hẳn. Nhiều lúc nó làm tôi phải nể.

Trong thâm tâm tôi vừa muốn ba con người bất hạnh nọ có một cuộc sống sung sướng hơn; lại vừa muốn họ vẫn ở lại đây để giúp đỡ những người gặp nạn như chúng tôi ngày ấy...

*

Sau chuyến đi, ba đứa chúng tôi lại lao vào kiếm sống và lo cho những chuyện gia đình, tiêu tốn hết cả thời gian. Cứ dằng dỏ hẹn bao giờ sẽ về lại ngôi nhà hoang, tìm lại bóng dáng của người đàn bà tóc trắng...

Ừ, nhất định phải về chứ...

KỂ DỰ PHẦN

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Thùng Rác

- H. à, tôi, P. đây mà!

Hắn nhìn tôi lạ lẫm. Làm như thể lần đầu tiên tôi xuất hiện trước mặt hắn vậy. Thậm chí là một sự xuất hiện dự báo những phiền hà.

- P. ở Gốc Mít ấy, cậu không nhớ à?

- Gốc Mít... ừ, à...

Hắn nhú mắt, cứ như là đang lục lại một ký ức nào xa xôi lắm. Trong lúc nhú mày, hắn vẫn cảnh giác liếc nhìn tôi.

Thực ra, tôi với H. vừa gặp nhau hôm kia. Ngồi trong quán bia Tú béo, tay khoác tay, mồm không ngớt kể về những kỷ niệm ngày bé giữa hai đứa, hồi còn ở dãy nhà tập thể của công nhân nhà máy sợi, khu Gốc Mít. Khu nhà lúp xúp, lợp giấy dầu đen xỉn, hè nóng, đông lạnh; nhà ở sau chuồng lợn hôi rình. Lũ trẻ con chúng tôi suốt ngày bị bố mẹ xua ra khu nghĩa địa gần nhà hái rau dền cơm, rau sam về nấu canh ăn. Công nhân

lương ba cọc ba đồng, không chịu khó nhặt nhạnh có mà chết đầu nước.

Rồi hai thằng còn nhắc cả đến chuyện dãy nhà mười mấy hộ chỉ có mỗi hai cái hố xí lộ thiên, rắc tro. Mùa hè dòi bò nhưng nhúc lên tận miệng hố. Thằng H. thuộc dạng “rắn mặt” vừa ị vừa ngồi di những con dòi béo mẫm, mãi không chịu ra, làm bọn đứng ngoài phải đợi lâu, la oai oái.

Ồi dào, những chuyện ấy, nhắc lại mà nổi da gà. Thằng H. vừa cười sằng sặc, vừa nôn ọe chỗ thức ăn mới tống vào bao tử. “Mẹ kiếp, tự nhiên nhắc lại những chuyện này làm chó gì. Ăn mất cả ngon. Thằng chó này!” Nó vả bôm bốp vào mặt tôi, đoạn gọi bìa tiếp. “Mày nhớ cái lần mày gọi tao vào kéo con giun ra khỏi đít cho mày không? Mẹ kiếp, thuốc tẩy giun ngày ấy kiểu chó gì tởm thế. Con giun ra nửa chừng vẫn còn ngoe nguẩy, lòi mãi mới ra được.” Lại cười sằng sặc, lại nôn ọe.

- Thế nào, nhớ ra chưa? P. Gốc Mít, khu tập thể công nhân nhà máy sợi ấy!

- Xin lỗi nhé! Đúng là ngày xưa tôi có ở đấy, nhưng P. thì tôi chịu, không nhớ ra nổi. Thành thật xin lỗi anh.

- Thằng chó này! - Tôi chửi thầm trong bụng.

- Thế anh có việc gì?

Một giọng đặc quan cách. “Thế anh có việc gì?” - Nghĩa là tôi tìm đến anh tức là tôi có việc, tức là tôi cần đến anh. Tao thì cần chó gì mày. Nhớ “tình xưa nghĩa cũ”, đến rủ đi ăn trưa chứ cần chó gì đến mày.

- Chả việc gì cả. Có lẽ tôi nhầm.

Tôi chụp mũ lưỡi trai lên đầu, bỏ đi, lòng vẫn chưa hết hậm hực.

Hết hứng rủ bạn đi uống bia, tôi ra quán Tú béo một mình. Trời nắng chang chang, vậy mà lão cứ trần trụi trực như con trâu mộng với cái khăn màu cháo lòng vắt trên vai.

- Anh đi một mình hay mấy người để các em nó xếp bàn.

- Mẹ cha lão Tú béo! Mặt thằng này ở đây chưa đủ nhăn à?

Đang sẵn cơn bức, tôi chửi vung lên. Tú béo nhếch mồm ra cười:

- Quán đông quá, ông anh thông cảm.

Kiểu nói thế, chứng tỏ Tú béo chưa nhận ra tôi. Khác hẳn khẩu khí mọi khi, nhìn thấy chiếc xe ghê của tôi tà tà lượn qua đèn xanh đèn đỏ là Tú béo đã tít mắt lại, giả lả:

- Chào đại ca P. Gớm, đại ca lúc nào cũng phong độ nhỉ.

Không có nhẽ chỉ hôm qua đến hôm nay, tôi đã bị cho vào ngăn rác trong bộ nhớ của lão? Tôi nhấp ngụm bia lạnh mà miệng đắng ngắt.

Tự nhiên tôi thấy lạnh xương sống khi linh cảm có điều gì đó bất ổn đang xảy ra với mình. Bắt đầu là một buổi sáng rắc rối với ông bảo vệ khó tính. Ông ta hết nhìn tôi, đến nhìn chiếc xe máy tôi vừa hì hụi dắt ra khỏi khu nhà xe nóng hầm hập và ngột ngạt mùi xăng dầu. Ông ta nhìn tới nhìn lui chiếc xe, đoạn sầm soi chiếc vé xe trên tay, cứ như tôi đang dắt nhầm cái xe của một ai đấy vậy. Hôm trước ông ta chẳng nhớ mà bảo: “Xe cậu kêu như cái công nông ấy” - chẳng lẽ lại còn có cái “công nông” thứ hai mới mọc ra ở khu nhà xe này?

Đấy là chuyện thứ nhất.

Chuyện thứ hai là đám nhân viên trong công ty. Họ lạnh nhạt đi qua mặt tôi, gật đầu một cách khách sáo, thậm chí là hơi khó chịu khi tôi vồn vã hỏi han. Điều này thật khác hẳn mọi khi. Phòng uống trà cạnh hành lang sẽ tấp nập vào buổi sáng mỗi khi tôi xuất hiện. Tôi luôn có những tin nóng về chứng khoán cho mọi người (thực ra là tôi nhặt nhạnh từ chỗ ông anh họ). Thời buổi này, còn gì hấp dẫn hơn mấy cái vụ chứng khoán kia chứ? Nhưng sáng nay... Thật là khó hiểu.

Đấy là chuyện thứ hai. Chuyện tiếp theo là với cô bồ đồng đánh của tôi.

Cô nàng làm ở phòng Kế toán cùng công ty. Hôm trước chúng tôi cùng hẹn hò sẽ đi ăn trưa với nhau, sau đó tranh thủ tạt vào nhà nàng. Nàng ba mươi ba tuổi, nông nản và nhất định không chịu lấy chồng. Tôi cố tình nện gót giày thật mạnh khi đi qua mặt nàng, vậy mà nàng chẳng thèm để ý. Đợi phòng Kế toán vắng người, tôi chạy thẳng vào chỗ nàng. Chưa kịp à ời xôi chè gì, nàng đã tỏ ra khó chịu:

- Lấy lương thì để đến mai đi. Tôi còn phải đi lên cục Thuế.

Rồi nàng dừng dừng đi lướt qua mặt tôi như thể tôi là một kẻ xa lạ đang tìm cách quấy rối. Tự an ủi là nàng đang bận. Lại có đợt kiểm toán sổ sách thu chi của cơ quan, nàng bức dọc thế là còn nhẹ. Tôi bấm bụng bỏ đi, không một lời than vãn. Rồi tôi nhớ đến H.; nhớ đến thằng bạn cùng chung khu tập thể của công nhân nhà máy sợi ở Gốc Mít. “Trưa khi nào cậu rảnh qua mình rồi cùng đi ăn nhé. Bận với ai, chứ không thể bận với P. Gốc Mít được.” H. thề sống thề chết với tôi như vậy. Nhưng sự thế thì sao nào?

Sau đó là lão Tú béo, người nung núc và đỏ bầm như con trâu mộng: “Anh đi một mình hay mấy người để các em nó xếp bàn.” Anh em chó gì nhà lão kia chứ.

Rõ ràng tôi không bị sa thải khỏi công ty, không dính phốt nọ phốt kia; mọi thứ vẫn rất OK; thế thì tại sao tự nhiên vào một ngày đẹp trời thế này, tất cả đồng loạt khước từ tôi?

Bế tắc trong suy nghĩ khiến tôi muốn ốm. Tôi bỏ về nhà. Mặc kệ nó cuộc họp buổi chiều.

Nhà cửa tanh bành. Vợ con dắt nhau về nhà ngoại từ đầu tuần, tôi đi tối ngày, cũng chẳng buồn dọn.

Tôi vào nhà tắm, xối nước vào người cho đỡ ngọt ngạt. Nhưng tại sao lại

thế này? Tôi hoảng hốt nhìn vào Thằng Người trong gương. Tại sao lại có nó ở đây? Một khuôn mặt bèn bẹt, vô cảm. Hai con mắt lờn lợt của nó trừng lên nhìn tôi. Vốn không phải người yếu bóng vía, sợ run lên khi nghe mấy chuyện ma quỷ, tôi chỉ lấy làm lạ về sự xuất hiện của Thằng Người kia. Tôi giơ tay sờ vào mặt nó. Nó cũng giơ tay sờ vào mặt tôi. Tôi hỏi:

- Mày ở đâu ra vậy?

Nó cũng mấp máy mồm hỏi tôi gần ấy từ.

- Mẹ kiếp! Tao là chủ cái nhà này!

Nó nhếch mép cười khinh thị, nhại lại:

- Tao là chủ cái nhà này!

Tôi và Thằng Người kia vờn nhau một hồi thì tôi

sực tỉnh: Chẳng có ai ngoài tôi trong cái nhà tắm ngổn ngang những chai lọ và một thùng rác đầy có ngọn, lổn nhổn giấy rác, đầu mẩu thuốc lá và bao cao su. Thằng Người-Tôi mọc lên từ đám ấy, giống một cái giẻ chùi đã quá date.

Nhưng tại sao lại có thể như thế được? Ngày nào tôi cũng soi gương, cạo râu, xúc nước hoa trước khi đi làm. Tôi phong độ và bảnh bao; không phải một khuôn mặt vô cảm, thiếu sinh khí đến thế này. Nhất định tấm gương trong nhà tắm có vấn đề. Tôi hối hả chạy ra ngoài phòng khách. Thằng Người-Tôi đứng chễm chệ trong gương. Hai má chầy nhão, xanh bủng. Đôi mắt lờ nhờ, bé như hai hạt đỗ. Mũi tẹt rúm xuống hốc mồm thâm sì. Tôi nhìn hình ảnh của chính mình mà chỉ chực nôn ọe. Trời ơi, sao đây có thể là tôi được?

Không tin vào những chiếc gương trong nhà, tôi chạy ra sảnh, đi vào cầu

thang máy, với hy vọng “kiểm định” lại một thực tế tươi sáng khác. Một đứa trẻ khóc ré lên khi nhìn thấy tôi. Bà trông trẻ hốt hoảng cắp ngang người nó, vừa nhìn tôi vừa đi giật lùi vào trong nhà, mặt cắt không còn giọt máu. Cũng may cửa thang máy vừa kịp khép lại.

Chưa kịp thở phào, tôi đã phải chứng kiến một sự việc còn kinh khủng hơn nhiều. Bốn mặt thang máy sáng bóng cùng lúc xuất hiện bốn Thăng Người-Tôi. Bốn cặp mắt hạt đỗ, bốn cặp má chấy xệ, bốn quả mũi rúm ró hăm hở tiến đến, siết chặt tôi vào giữa vòng vây. Tôi không còn một chỗ nào để bám víu.

Cửa thang máy kịp mở đúng lúc tôi tưởng mình sắp chết đến nơi. Thăng cha hàng xóm đứng chặn lù lù ngay cửa ra vào. Tôi nhẹ nhàng cười, ra điều biết ơn. Chẳng nói chẳng rằng, thăng cha nhổ nước bọt phì phì xuống đất, quay ra đi thang bộ.

Không còn đủ can đảm ở lại thang máy, tôi cũng nôi gót theo gã hàng xóm, lê từng bước nặng nề.

Đầu tôi bị xâu xé bởi muôn ngàn câu hỏi. Tại sao? tại sao? tại sao? tại sao? tại sao? tại sao? tại sao? tại sao? tại sao? tại sao? tại sao? tại sao... sao... sao...

Tôi là ai? Tôi không biết nữa. Một ký ức xa xăm gợi về. Tôi là P., sống ở khu tập thể công nhân nhà máy sợi, chỗ Gốc Mít. Nhưng lạ kỳ thay, những phần đời sau này tôi không thể đọc được tên nó lên. Tôi đi học, dựa vào đứa bạn ngồi bên cho chép bài. Lớn lên đi làm, dựa vào ông chú nhà vợ. Tiền tiêu xài, tôi dựa vào vợ, tiền lương của tôi đủ bao cô bồ nòng nân nhưng nhất quyết không chịu lấy chồng.

Tôi là ai? Tôi không biết.

Thằng Người-Tôi chán chường ngồi xuống cạnh tôi. Nó đắn đo không biết có nên đi theo tôi nữa không. Đoạn nó trườn vào thùng rác và mất hút ở trong ấy.

KỂ DỰ PHẦN

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Tình Huống Giả Định

Một ngày kia, trong lúc mãi chen chúc với chợ búa, bạn bị kẻ gian giật mất túi. Trong túi có ít thuốc cảm buộc rúm ró lại với nhau, vài cái bút bi nằm lăn lóc ở dưới đáy, một cái điện thoại trầy xước và nham nhở vết bột trẻ con, một cái ví da hồng khóa với vài trăm bạc.

Kẻ gian, sau khi lục lọi, giữ lại tiền và điện thoại, miệng làu bàu vì không kiếm được “miếng” khá hơn, sẽ lẳng cái túi đi một cách không thương tiếc. Và thế là xong một phi vụ.

Nhưng chẳng may, giữa những thứ hằm bà lằng không mấy giá trị kia còn có một quyển sổ hộ khẩu. Bạn không buồn đến mức mất sổ gạo của thời bao cấp, mà sẽ chỉ cảm thấy phiền hà quá. Bạn phải mất công làm lại. Đơn từ, các loại xác nhận, rồi chờ đợi... Kẻ gian kia, nếu hiểu được điều phiền muộn này, quay trở lại, giao trả cho bạn cuốn sổ hộ khẩu, rất có thể bạn sẵn lòng bỏ qua cái tội giật đồ, thậm chí còn cho thêm ít tiền “hậu tạ”.

Nhưng kẻ gian gan chưa to đến mức ấy. Thủ túi vài trăm, cầm cái điện thoại lem nhem vết bột trẻ con mang ra hiệu mua điện thoại cũ giá cao đang mọc ra nhan nhản khắp các phố. Bèo nhất cũng được vài chục nghìn. Kẻ gian nhận tiền, huýt sáo, kiếm một quán bia hơi, tự thưởng cho mình hôm nay “hết móm”.

Trong lúc đó, bạn hậm hực trở về nhà. Đưa con bé đến bữa bột, theo thói quen, chạy lại đòi điện thoại của mẹ. Bạn - đang sẵn cơn bực dọc - quát đứa nhỏ. “Thùng nước mắt” một tuổi kia chỉ chờ có thế, sẽ lăn đùng ra ăn vạ. Bát

bột vốn là cực hình với nó, giờ có lý do chính đáng để không phải ăn.

Hôm sau, bạn sẽ nguôi đi một tí. Bạn đi hỏi han cách thức làm lại quyền hộ khẩu, tự nhủ hôm nào mát trời, sẽ xin nghỉ việc để làm lại quyền mới. Rồi bạn cũng bận, mà quên băng đi mất.

*

Chồng bạn bỗng nhiên gặp chuyện rất lạ. Liên tục có các cuộc điện thoại hỏi chồng bạn. Một giọng nữ, còn trẻ, nhẹ nhàng. Bất kể người nhắc điện thoại là ai, cô ta cũng chỉ có một yêu cầu là gặp chồng bạn. Có việc quan trọng. Nếu không có chồng bạn ở đây, cô ta muốn xin số điện thoại cầm tay để tiện liên hệ. Nhưng chồng bạn đã có lời dặn dò trước với cơ quan, nếu không phải người quen, không cho số điện thoại di động. Chồng bạn thường xuyên phải đi ra ngoài, vì vậy chưa có cuộc điện thoại nào của người lạ mặt kia đến được với anh ấy.

Trong lúc ấy, bạn cũng gặp phải chuyện rất lạ. Bạn đi làm về và nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông lạ mặt lảng vảng trước ngõ nhà mình. Trong đầu bạn nảy sinh một nỗi sợ hãi mơ hồ. Quý giá nhất với bạn là đứa con. Con bạn còn nhỏ, hiếu động. Nhờ trong lúc vui đùa, nó chạy ra ngoài ấy. Nhờ... Một cái xe vù đi, để lại tiếng trẻ khóc thét. Một cú điện thoại tổng tiền gọi lúc nửa đêm. Bạn rùng mình, không dám nghĩ tiếp nữa. Bạn giục ôsin khóa chặt cửa lại, hễ ai gọi cửa mà không quen thì không được mở cửa. Lệnh “giới nghiêm” được ban bố khẩn cấp.

Bạn ra vào nhà mình một cách cẩn trọng. Bạn bước ra khỏi nhà trong diện mạo của một ninza. Ninza nhảy lên xe máy, lao vút qua kẻ lạ mặt đang lượn lờ trước ngõ. Ninza đến cơ quan, mười lăm phút gọi điện về nhà một lần để kiểm tra tình hình chiến sự và nhắc nhở công tác phòng bị.

Một lần, bạn vừa đi làm về đến ngõ thì bị người đàn ông lạ mặt kia chặn

lại. Thoáng nhìn, đó là một người phong độ, quần áo chần chu, xe hơi đen bóng loáng đỗ ở bên đường.

- Chị có phải là chị P., chủ nhà số 105 đây không? Chồng chị là...?

Sự sợ hãi nhen lên trong lòng bạn. Sao anh ta biết tên họ bạn và chồng bạn? Anh ta muốn gì? Nếu không phải rình rập bắt cóc con bạn thì định gây xì căng đan gì cho bạn đây? Bạn lo âu hàng xóm sẽ bắt gặp cảnh này. Họ sẽ đàm tiếu những điều mà có trời mới biết được.

Bạn vốn sinh trưởng ở thành phố và bạn được rèn luyện những bản năng để tồn tại ở chốn này.

- Không không, tôi không biết. Tôi chỉ đến chơi.

Bạn hấp tấp trả lời rồi rồ ga phóng xe ngược ra phố. Bạn trốn vào một siêu thị, gọi điện về nhà, kiểm tra tình hình “chiến sự” và tiếp tục nhắc nhở ôsin. Một giờ đồng hồ sau, bạn mới dám quay về. Không còn chiếc xe hơi màu đen đậu bên đường. Không còn người đàn ông lạ mặt đi đi lại lại trước ngõ. Nhưng trống ngực bạn vẫn đập thình thình.

Hôm sau, và nhiều hôm sau nữa, không còn chiếc xe hơi màu đen lẫn người đàn ông lạ mặt. Bạn thở phào. Tuy nhiên, bác ôsin vẫn được nhắc nhở để đề cao cảnh giác.

*

Chồng bạn không thể chạy mãi trên đường. Cũng có lúc anh về đến cơ quan, và phải nhận điện thoại. Người nữ kia vẫn đeo đẳng gọi đến. Sự kiên trì của chị ta đã có kết quả.

- Tóm lại thì cô muốn gì ở tôi?

Chồng bạn - sau khi được đồng nghiệp thuật lại sự tình - lên giọng gắt gỏng.

- Tôi chả phải hàng đại gia đâu mà các cô đeo bám làm gì.

Chồng bạn cũng là người có tinh thần cảnh giác cao. Chuyện các vụ án, anh ấy vẫn đọc hằng ngày. Và tội phạm ngày càng tinh vi lên, ai mà chẳng biết. Trong lúc trả lời điện thoại người phụ nữ lạ mặt, chồng bạn đã thẳng thắn bộc lộ thái độ. Chồng bạn còn lớn tiếng gọi chung là “các cô”. Chả cần phải là người thông minh mới hiểu được chồng bạn muốn nói gì.

Đầu dây bên kia lặng đi trong giây lát. Những tưởng máy sẽ đặt xuống, mọi chuyện sẽ chấm dứt.

- Tôi đang cầm sổ hộ khẩu của nhà anh!

Đầu dây bên kia đáp lại, giọng nhỏ, mệt mỏi.

Chồng bạn biết chuyện bạn bị giật túi khi đang ở chợ, trong túi có quyển hộ khẩu. Chồng bạn tức khí nổi xung lên. Kẻ cầm hộ khẩu nhà mình chẳng phải là kẻ cướp túi của vợ mình hay sao? Hoặc là kẻ thông đồng với tên ăn cắp ấy, lợi dụng tình huống này để “làm tiền”.

- Tôi chả cần hộ khẩu hộ khiếc gì hết. Cô đừng làm phiền tôi nữa.

Đầu dây bên kia lặng đi lúc nữa. Chồng bạn nghe thấy có tiếng thở dài.

- Mai tôi đi công tác nước ngoài. Sẽ phải mất vài tháng. Hiện tôi đang cầm hộ khẩu của gia đình anh. Nếu anh muốn lấy lại thì gọi cho tôi. Tôi sẽ đợi từ giờ đến chiều tối. Anh ghi số của tôi lại đi.

Chồng bạn hoang mang không biết thực hư thế nào, tần ngần cầm bút lên, ghi số điện thoại mà người kia vừa đọc cho.

Nhưng anh ấy phải đi họp. Một cuộc họp căng thẳng. Chuyện vừa diễn ra bị xếp lại để chờ xử lý sau.

Đến tối, sau bữa cơm gia đình, chồng bạn đột nhiên nhớ đến chuyện xảy ra trong ngày. Bạn lắng nghe trong tâm trạng bán tín bán nghi. Bạn tần ngần ngồi bên chiếc điện thoại, nhắc máy lên. Người phụ nữ nghe điện với thái độ bức dọc:

- Chị muốn nhận lại sổ hộ khẩu thì đến địa chỉ...

Chồng bạn không muốn đi. Anh ấy nghi đó là một cái bẫy được giăng ra. Nhưng giăng ra để bắt ai? Bạn không lý giải được. Bạn cầu viện đến cậu em họ to cao và nổi tiếng “đầu gấu”. Hai chị em đi đến địa chỉ theo như lời dặn.

Giả định chẳng có địa chỉ nào như thế. Một trò đùa không hơn không kém?

Giả định là một ổ tặc nạn? Bạn sẽ phải mất ít tiền.

Giả định...?

Giả định...?

Bạn mệt nhoài với những giả định mọc lên như nấm trong đầu. Nó làm cho bạn nhức nhối.

*

Thực tế thì chả có tình huống giả định nào.

Cuốn sổ hộ khẩu của nhà bạn rơi vào tay một bà đồng nát. Người phụ nữ lạ mặt nọ tình cờ nhìn thấy. Một trăm nghìn đồng để chuộc lại. Hành trình tìm lại chủ nhân của cuốn sổ bắt đầu. Chị ta phái cả anh lái xe đến nhà bạn để dò hỏi.

Và câu chuyện đã diễn ra, không có bất cứ tình huống giả định nào.

KỂ DỰ PHẦN

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Từ Độ Cao Tầng Mười Tám

Đó là một nỗi kinh hoàng.

Chỉ trong tích tắc. Cái cửa kính vụn vụn, rên xiết rồi từ từ rời khỏi bản lề. Trong tích tắc ấy, đầu óc anh mù đi.

Gió thông thốc tấp vào mặt.

Gió của tầng mười tám. Không hiểu nó sẽ mạnh hơn bao nhiêu lần nếu thổi dưới mặt đất? Như người mê sảng, anh nhào người ra ngoài cửa sổ, nhìn cánh cửa kính chao đi như một con diều. Và rồi nó nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, chẳng vọng lại vào tai anh một tí âm thanh nào hết. Gió vẫn tông tọc thổi vào mặt. Và anh kịp nhìn thấy cái diều của mình khi đáp mặt đất đã kịp vỡ tan thành vô vàn mảnh nhỏ. Chúng bắn tóe lên trong nắng, và ánh lên như những tia nhìn sắc lạnh. Cái khung nhôm bao quanh tấm kính mềm lả như một sợi bún, gãy gãy lên khi tiếp đất rồi nằm im lìm.

Cũng rất nhanh, sự tỉnh táo hồi lại. Anh nhào ra thang máy. Phải chờ mất một lúc cái thang mới đều đặn lượn từ tầng năm lên, ra điều “chẳng có gì mà phải vội”.

Tay bảo vệ trượt ngược mắt nhìn anh. Giọng run bắn:

“Cái cửa... cửa ... rơi...”

Chắc tay ấy vẫn nghĩ mình là người đầu tiên được chứng kiến chuyện vừa xảy ra. Một cái cửa sổ rơi tự do từ trên cao xuống. Những mảnh kính bắn tóe

khắp sân. Chỉ cần có một ai xuất hiện trên sân vào đúng lúc ấy! Tay bảo vệ hình như cũng vừa định chạy đi kiểm bao thuốc cho đỡ buồn ngủ. Chỉ nhanh chậm một tích tắc. Những mảnh kính vỡ trên sân sẽ vương thêm chút máu tươi!

Thực ra từ trước đến nay, trừ lúc đêm khuya, cái sân này có khi nào tuyệt đối vắng người đâu. Ông già, bà cả, con nít khó ăn, mấy cô tranh thủ giờ trưa về cho con bú, mấy bà đồng nát tiện thể ghé dưới bóng cây trứng cá chợ mắt tí ti... Tóm lại là người đi lên đi xuống, đi ra đi vào, và cả những thành phần phát vắng chả lúc nào thiếu trên mảnh sân ấy.

Tay bảo vệ của chung cư bên cạnh sấn sổ chạy sang, tuôn ra cả tràng những thông tin mà cả anh và tay bảo vệ đang tím ngắt mặt kia đều biết cả.

*

Biên bản của tổ bảo vệ ghi rõ: khi đó là 13 giờ 23 phút 00 giây.

Nội dung tường trình của anh: cửa sổ bị trượt khỏi rãnh kéo trong khi mở và đã rơi xuống đất.

Thiệt hại: không có thiệt hại về người.

Sẽ là một thảm họa - nếu có người lảng vảng dưới sân vào đúng 13 giờ 23 phút 00 giây - đã không xảy ra. (Thực ra anh cũng có phân vân về thời gian này). Và vì chẳng có hậu quả gì ghê gớm xảy ra nên bản báo cáo bị xếp chung vào mớ giấy tờ xác nhận mất vé xe tháng nào cũng dày cả mớ. Chuyện được rỉ tai nhau ba bữa là hết. Có ai bị làm sao đâu mà. May thật đấy. Và chấm hết.

*

Nhưng anh thì rơi vào ma trận của những cơn mơ hãi hùng. Anh giống

một con nhái bén bám trên tấm kính, liệng xuống đất. Sau cú va đập tiếp đất, tấm kính trở thành vô vàn những mảnh bánh đa giòn tan văng đi khắp chốn.

Nếu không là con nhái bén, anh lại biến thành mảnh giấy vụn, gió bốc đi từ tầng mười tám ném thẳng ra giữa không trung, rồi đột ngột vo tròn lại và ném toẹt xuống đất khi cảm thấy đã chán với trò chơi đầy ngẫu hứng của mình.

Thần kinh anh căng ra trong những “trò chơi” bất đắc dĩ ấy.

Một sự đầy ải lẽ ra anh có đáng phải chịu không?

*

Về cái cửa xộc xệch, anh đã báo với viên tổ trưởng, phụ trách khu chung cư.

“Nó quá lỏng lẻo và rệu rã.”

Viên tổ trưởng ngồi trước tờ báo đăng chi chít các vụ án, ngáp ngáp dài:

“Tại sao không ai kêu, có mỗi nhà anh là kêu ca?”

“Anh có thể lên kiểm tra.”

“Nhưng mà tiền tu sửa phải có đót.”

Hóa ra tay này sợ mất tiền sửa cửa cho nhà anh.

“Không, tôi sẽ tự làm lấy, không phiền đến các anh.”

“Nhà là do chúng tôi quản lý.”

“Nhưng...?” - Quả thực anh chẳng biết phải nói gì khi gặp tình huống oái

oảm này.

Tờ báo chi chút các vụ án. Có vụ án nào liên

quan đến cửa kính hồng không nhỉ? Tự nhiên anh bồn thần nghĩ.

“Đừng mở nó ra nữa.”

“Sao kia?”

“Cái cửa hồng ấy, tốt nhất là để nguyên thế.”

Nhưng cái phòng chật tí, không mở cửa cho thoáng thì... Anh đứng đực mặt ra.

“Thôi được rồi, anh về làm đơn đi.” - Sau vài phút ngáp ngán ngáp dài, viên tổ trưởng thở dài có vẻ như muốn thỏa hiệp. - “Tôi sẽ xin ý kiến cấp trên.”

Đơn thì anh có thể làm ngay. Nhưng việc xin ý kiến trên thì phải đợi. Trưởng phòng đi họp. Rồi con ốm. Mà trưởng phòng cũng không quyết được. Còn phải có ý kiến của giám đốc. Giám đốc còn bận họp hơn. Rồi đi công tác nước trong nước ngoài.

Chuyện cái cửa không chỉ đơn giản là cái cửa. Nhỡ đâu cả khu rộ lên kêu hồng, rồi mạnh ai nấy lắp, mỗi nhà một phách thì chết à? Vấn đề nghiêm trọng thế, phải cân nhắc thật cẩn thận. Tay tổ trưởng nhăn nhó như người bị đau bụng kinh niên mỗi khi anh hỏi đến.

Tóm lại là chờ đấy.

*

Chờ...

*

Và cái cửa thành cánh diều bất đắc dĩ bị xé vụn trên đất.

Một cánh diều bất đắc dĩ thì có mơ ước gì không nhỉ?

*

Đêm, anh nơm nớp ngủ ở độ cao tầng mười tám không cửa rá...

KỂ DỰ PHẦN

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Trung Du

- Hỏi ai? - Người đàn bà từ từ dứt mắt ra khỏi mười đầu ngón tay xanh lè vết nhựa chàm đang thoăn thoắt chuốt đay, hỏi: - Cô muốn hỏi ai?

Thằng bé con chừng hai tuổi, cuộn tròn như một quả bí ngô màu xanh đen độn trong lớp vải cuộn trên lưng bà thao láo nhìn Phong như nhìn một kẻ lạ lẫm

đặc biệt.

- Bà Loan - người xuôi hả? Sang bên Bằng Tường thăm người nhà rồi. Cô họ hàng hả?

- Vâng... cháu... Chẳng qua là cháu muốn ghé thăm.

- Còn ai không?

Lần này thì đôi mắt bà dính chặt vào bộ quần áo lằng nhằng những dây dợ của Phong.

- Ý của cô là...?

- Còn ai quen không? - Bà ta hỏi lại, giọng hơi gắt gỏng.

“Quả bí ngô” trên lưng cũng bắt đầu giãy giụa. Cái mũ vải thâm sì trên đầu nó chực rơi xuống. Thằng bé vẫn ngo ngoáy với vẻ hào hứng và túm chặt tay vào cái cằm đã bắt đầu chảy của người mẹ luống tuổi.

- Cháu chỉ biết mỗi bác Loan. Cháu chưa lên đây bao giờ. Bây giờ có ô tô quay ra không cô?

- Ngày hai chuyến. Sáng mai mới có. Cô về à?

Phong hốt hoảng nhìn trần trối vào đoạn đường lam nham đá học trước mặt.

- Thế có xe ôm đi ra không cô?

- Xe ôm à? Xe ôm là xe gì?

Phong thiếu não nhìn hai mẹ con người đàn bà Tày. Bó sợi dây giắt bên hông bà mỗi lúc một rườm rà. Thằng bé con thôi trò tùm cãm mẹ mân mê, nó quay sang giật giật chiếc khuyên tai xúng xính của mẹ đang bị giắt vào xếp khăn quăn chéo ngang đầu. Hình như bà bị đau nên vòng bó sợi chuốt dờ quất ngược lên lưng đứa trẻ và xì xào câu gì đó mà Phong không hiểu.

- Tối rồi, về nhà chứ? - Người đàn bà sã cánh tay xuống cho đỡ mỏi và nhìn Phong chờ đợi. - Không muốn về nhà à?

- Nhưng cháu đợi xe.

- Không có xe đâu. Có về thì đi theo.

Phong lơ mờ đoán về một lời mời không chính thức.

- Nhà cô có gần đây không?

- Kia kia. Trước cây bé, sau cây to. Đi không?

Thằng bé con toài người định với lấy một sợi tua áo của Phong nhưng bị mẹ nó hất ngược trở lại. Chiếc mũ vải rơi xuống đất. Phong cúi xuống định nhặt thì một con chó hồng học chạy tới, ngoạm biến lấy mũ và đứng đĩnh đi

mất hút sau khóm sậy xơ xác, vàng cháy.

Việc con chó hình như không làm cho hai mẹ con họ quan tâm. Người đàn bà xốc lại con và thoăn thoắt đi trước. Những ngón tay xanh lè lại mãi một giữa bó sợi dây lờ xờ.

Ba đứa trẻ tròn chắc như những trái bí ngô lớn quần quật đuổi nhau quanh chiếc cầu thang gỗ. Nhìn thấy người lạ, chúng đứng xô vào nhau, mãi miết quan sát.

- Seo!

Người đàn bà nói gì đó với đứa bé gái lớn nhất. Nó chừng mười hai tuổi, mặt tròn xoe. Những đám tóc hơi xoắn bám ẹp vào khuôn mặt mướt mát mồ hôi. Hai đứa bé em bình bịch leo lên nhà trước.

- Theo tôi.

Đứa bé gái có tên là Seo tần ngần nhìn Phong như sợ cô không hiểu.

- Chị muốn rửa qua tay chân. Bể nước nhà mình ở đâu?

Con bé thoăn thoắt bước đi, chốc chốc quay lại nhìn Phong. Cô thả túi đồ cạnh chân cầu thang và mãi một theo nó.

- Không có bể, chỉ có nước thôi. - Đứa nhỏ lau bầu giải thích và chỉ vào một khe núi nhỏ. Nước rong róc chảy theo máng tre nâu xỉn. Phong vãi nước vào mặt, khoan khoái.

- Em tên là Seo có đúng không?

- Ủ. - Con nhỏ ngơ ngác nhìn Phong - Sao biết?

- Lúc này mẹ em gọi tên em mà.

Con bé gật gật cái đầu ra vẻ hiểu biết.

Trời tối rất nhanh. Khi Phong quay trở lại đã thấy trong nhà xuất hiện thêm một người đàn ông.

- Bố đây. - Seo giới thiệu - Chị Phong vào đi.

Người phụ nữ đã ngồi xuống sàn nhà, cạnh một mâm cơm và bắt đầu đỡ đứa con nhỏ ra khỏi lưng. Thằng bé vừa được “tháo cũi sổ lồng”, mặt tươi tỉnh, dẫn đo chạy tới chỗ Phong. Những đứa trẻ khác cũng rời khỏi cột nhà mon men đi tới.

- Ăn cơm thôi!

Người đàn bà lôi vò rượu ra khỏi đồng sọt bùng nhùng. Ba bát rượu đầy tràn xếp ngay ngắn bên nhau. Người đàn ông vẫn ngồi im lìm, nghiêng người, với lấy một bát ngoài cùng. Từ lúc Phong xuất hiện, ông ta chưa nói một câu nào.

Những đứa trẻ bắt đầu ngồi ngay ngắn xung quanh mâm cơm, thi thoảng vẫn nhìn Phong với vẻ quan tâm đặc biệt. Họ mãi một ăn, không ai nói với ai. Bát đĩa lách cách. Nồi cơm đảo liên tục.

- Ăn lâu thế? - Người phụ nữ sốt ruột nhìn bát cơm vẫn còn lửng lửng của Phong.

- Không muốn ăn à?

Phong hồi hả gấp thức ăn lùa cổ phần cơm còn lại.

- Cô cứ kệ cháu.

Người đàn ông đứng dậy sau khi uống thêm một bát rượu nữa. Đoạn ra góc nhà hạ chiếc đệm cỏ cuộn cạnh đồng quần áo và duỗi chân nằm xuống.

Lũ trẻ cũng bắt đầu buông bát đĩa. Chỉ còn lại mình Phong và thằng bé con vừa ăn vừa nghịch theo những cái bóng đổ rung rinh trong ánh sáng đèn dầu dưới sàn nhà.

- Để cháu rửa bát!

Phong hồi hả, định bê mâm bát ra ngoài cửa.

- Để đấy! Seo!

Con bé lớn kéo kẹt đi lên chiếc cầu thang gỗ không tay vịn. Cả người nó đều lông bông nước.

- Thay quần áo đi! - Người mẹ nói bằng giọng hơi gắt rồi tự mình bê mâm bát xếp gọn vào cạnh cửa ra vào.

Thằng bé con quay quanh bố và cười như nắc nẻ trước trò chơi mới vừa khám phá ra. Đám trẻ con lại dạt vào một chiếc đệm cỏ khác và bắt đầu rì rầm bằng thứ tiếng mà Phong không hiểu nổi.

Con bé Seo đã quay trở lại, giục giã:

- Phong đi ngủ đi!

- Seo buồn ngủ rồi à?

- Chưa, nhưng để cho bố mẹ ngủ. Phong lại giường đi!

Chiếc giường duy nhất trong nhà đã được xếp lại ngay ngắn.

- Phong không nằm, không ai nằm nữa đâu. - Cái giọng chắc nịch của con bé khiến Phong không dám cãi lại.

- Seo ngủ với chị nhé! Ngủ một mình chị sợ lắm.

Con bé tần ngần nhìn mẹ như muốn hỏi ý kiến. Nhưng mẹ nó đang bận rộn với những vệt tóc rối bời và đưa con nhỏ nhảy chồm chồm sau lưng. Người cha đã bắt đầu những nhịp thở đều, chắc.

Con bé ra chỗ lủ em, xì xạo điều gì đó rồi trở lại chỗ Phong.

Đèn trong nhà tắt tối om. Rừng đêm u u vọng về những âm thanh rất lạ.

- Seo ngủ chưa? - Cô thì thầm quay sang đứa nhỏ.

- Chị Phong không ngủ à?

- Seo có đi học không? Seo có biết Hà Nội không?

- Không có cô giáo, Seo không học nữa. Seo biết viết rồi. Seo biết cả Hà Nội nữa. Trong sách giáo khoa ấy. Chị Phong lên đây làm cô giáo à? Chị Phong chưa có chồng à?

Phong nín lặng nghe tiếng “ọ... ẹ” của thằng bé con. Người mẹ thì thao trong bóng đêm bằng thứ âm thanh của sự vỗ về.

- Chị Phong đang buồn à? Chị Phong bỏ nhà đi à?

Con nhỏ bắt đầu gặng hỏi chuyện.

- Tại sao Seo nghĩ thế?

- Trước cũng có một chị lên đây. Mắt cũng buồn giống mắt chị Phong. Chị ấy hay khóc lắm. Bây giờ thì về nhà dưới xuôi rồi.

Phong im lặng, không biết nói thế nào cho con bé hiểu mình.

- Seo đi Hà Nội không?

- Seo chỉ thích ở đây. Ở đây có Lý.

- Lý là ai?

- Lý là con chó đẹp.

Phong chợt nhớ ra con chó ở đầu chân dốc lúc buổi chiều. Cô bất giác nhớ nhà.

Con nhỏ sau một hồi kể về con Lý đã rũ đầu nằm ngủ. Phong quờ chân kéo mảnh chăn may bằng vụn váy lên đắp cho nó.

*

Người mẹ lại cần mẫn với đám sợi nhờ nhờ nâu, xốc thẳng cu con trên lưng và đưa Phong ra đầu dốc đón xe. Con chó tên Lý thì thoảng lại nhảy cẫng ở xung quanh.

Con bé Seo mất hút đầu buổi sáng, giờ mới xuất hiện, hì hục đuổi theo Phong.

- Phong quên cái này! Của Phong đấy.

Người mẹ ngạc nhiên:

- Tiền à! Úi dà, tí thì quên tiền nhé.

Phong ấp úng.

- Tiền này là... là...

Seo dúm tiền vào tay Phong cùng một chiếc hoa tai rất dài.

- Cho Phong đấy! Phong có quay lại không?

- Có chứ! - Phong vội vã trả lời và tiếp tục diễn đạt ý định của mình. -
Cháu muốn gửi lại gia đình chút...

Người mẹ - giờ đã hiểu - lắc đầu quày quặt.

- Không được! Không được. Thế thì đừng có quay lại đây nữa! Đi đi!

Người phụ nữ trở nên giận dữ, lôi xềnh xệch đứa con lớn trở về. Chuyển xe khách phờ phạc trong bụi đất ì ạch dừng lại. Phong hối hả bước lên. Khi quay lại nhìn con dốc - chỉ còn hun hút bóng lau sậy màu cháy và tiếng gà eo óc vẳng ra từ khe núi.

Cô biết, mình đã bị mắc nợ...

KẺ DỰ PHẦN

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Kẻ Dự Phần

Bắt đầu là tiếng hồng học hỗn loạn của kẻ bị truy đuổi. Chạy. Thở. Cuống cuống. Gấp gáp. Vãi cả phân ra trong lúc tìm lối thoát. Rồi cái đồng bị thả ra trong cơn vô thức ấy cũng nhanh chóng bị day nát trong cơn tháo chạy hỗn loạn và tuyệt vọng của lũ lợn.

Tiếp đó là tiếng thét chói gắt khi những lưỡi dao sắc lẹm đâm ngập vào cổ họng. Máu ồ ộc chảy đầy vào các xô nhựa. Mắt lợn lồi ra, chỉ chực trợn khỏi con người, lăn lông lốc xuống sàn. Những tiếng kêu - rất nhanh - tắt lịm ngay sau đó. Nhường chỗ cho tiếng dao cạo sồn sột. Hai chục con? Ba chục con? Hay hơn nữa? Cô không biết. Những tiếng kêu hỗn loạn, va vào nhau chói lói khiến cho chúng có vẻ nhiều hơn thế. Tất cả đều được giải quyết chóng vánh bởi một lớp thợ lành nghề mãi tận Thái Bình lên.

Rồi tiếng xe máy rú ga. Những phản thít trắng nhều, ròn ròn máu và nước, vắt ngang trên những đuôi xe tróc lở, tanh tanh mùi tiết. Mồm lợn vêu vao, quét sát

mặt đường. Rồi đoàn xe công kênh ấy sẽ luồn lách trong ánh sáng nhờ nhờ của ngày chưa rạng, tiến vào các chợ trong phố cho kịp giờ làm hàng buổi sáng.

*

Ngày nào cũng vậy, cô sẽ bị đánh thức vào đúng giờ ấy, trước mắt hình dung rõ ràng những cảnh tượng ấy. Cứ như cô là người buộc phải dự phần vào cuộc sát sinh. Dù muốn hay không.

Đầu tiên, những bắp tay thợ cuộn cuộn, xăm trổ chi chít, vật đám lợn ra sàn như người ta ném những quân bài lên chiếu bạc. Sau đó những lưỡi dao lướt sồn sột, lóc đi cả tảng lông cứng trên mình lũ lợn đang mở mắt hoang hoác. Con sau nhìn cái chết của con trước và chờ đến phiên mình. Một đường rạch thẳng tắp. Súc ruột đổ tràn ra sàn như những vòi bạch tuộc tìm đường di chuyển. Những quả tim bị giật phăng ra khỏi lồng ngực... Cả khoang bụng bị moi móc, sục sạo một cách không thương tiếc.

Trong cơn bắn loạn, lũ lợn đồng loạt giương mắt về phía cô, khẩn cầu. Những quả tim vẫn thoi thóp đập. Dạ dày co bóp yếu ớt. Như thể chúng chưa chết. Chúng chờ đợi cô làm một việc gì đó. Những đôi mắt lợn trắng dã lảng nhảng bám theo cô. Máu của chúng hình như bắn phọt cả vào ngực cô, nóng rẫy. Nhưng cô thì làm được gì cho chúng?

Sự mệt mỏi hằn trên mặt cô. Chắc thế. Bà cụ cô gập ngoài đầu ngõ vào mỗi sáng đi làm, nhìn cô ái ngại. Và ôm ngực ho. Hình như bà không dừng được những cơn ho như xé họng ấy. Cả người cúi gập xuống. Cổ họng muốn rách toang. Đờm khạc ra nhờ nhờ đỏ. Nửa chừng những cơn ho, bà cụ đưa đôi mắt quăn queo lên nhìn cô. Như muốn hỏi: “Có sao không cháu?” Trong đầu cô không hiểu sao luôn vang lên câu hỏi ấy. Dù giữa họ, chẳng ai nói một lời nào. Chỉ là những cái nhìn. Rồi họ cùng đi thật nhanh khỏi khu lò mổ vẫn còn gậy gậy mùi nước dãi lợn.

Cảm giác sợ hãi và nổi mềnh cảm về sự bất lực ám ảnh cô mọi lúc, mọi nơi.

Bởi vậy, trái với sự phấn chấn của người chồng sau khi mua được cái nhà với “giá hời” ở ngay sát lò mổ lợn, cô chỉ thấy bất an.

“Yên tâm đi em, trước hay sau lò mổ cũng sẽ bị bán xối thôi. Ai cho nó tồn tại mãi ở giữa khu dân cư thế này. Anh nghe nói tổ dân phố người ta đang làm đơn lên phường.”

Cô không biết những gì được viết trong lá đơn ấy. Nhưng hình như đơn được gửi đi không dưới mười lần.

Tổ dân phố kiên nhẫn gửi đơn, kiên nhẫn chờ đợi. Trong khi đó lũ trẻ trong khu cứ nheo nhóc theo nhau ốm cả năm trong tiếng lợn gào ông ổng. Không tháng nào khu dân phố vắng tiếng kèn đám ma. Một con lợn từ lò mổ sẽ được xuất sang nhà có đám ngay tắp lự. Một năm trung bình mười hai con lợn phục vụ cho mười hai cuộc tang lễ.

Đôi lúc cô thấy sờ sợ...

*

Ngoảnh đi ngoảnh lại, họ đã sống cạnh lò mổ hơn năm trời. Đơn kêu ca của tổ dân phố hình như chả có ai buồn đọc. Chính xác là lá đơn thứ mười sáu. Không lấn chiếm đất đai. Không giết người cướp của. Mấy con lợn thì chết ai. Đơn từ rách chuyện!

Anh có tài hòa nhập rất nhanh. Sáng có thể ngủ ngon lành trong tiếng náo loạn của lũ lợn chờ đến phiên chọc tiết. Rồi có hôm, không hiểu nghe ai xui, anh còn chạy sang, đặt mua quả tim còn nóng hôi hôi về tần thuốc bắc cho cô ăn. Lần ấy, nể chồng, cô chỉ ăn chiếu lệ. Nhưng vừa nuốt được một miếng, cô đã phải chạy vội vào nhà tắm, nôn thốc nôn tháo. Nhìn những miếng tim lợn trôi từ bụng mình ra tím bầm, giầy đành ạch

trên sàn khiến cho cô rơi vào trạng thái trầm uất mất cả tuần liền.

Cô không biết bao giờ mình mới có thể quen được. Chưa đến giờ hành hình lũ lợn, cô đã choàng tỉnh. Rồi cứ thế, ép mình trên giường, cô nín thở nghe tiếng chúng phì phò trong bóng tối. Nhưng sự bình yên trôi qua một cách chóng vánh. Đèn bật sáng choang. Cánh thợ vừa súc miệng ồng ọc vừa chửi bậy. Dao gại xoen xoét vào nền xi măng. Và bắt đầu cuộc đồn đuổi.

Tiếng lợn gào thét lẫn trong tiếng người chửi đổng...

Tim cô nghẹt lại, tưởng không thể chờ được cho tới lúc cuộc hành hình kết thúc. Mồ hôi đổ lạnh cứng sống lưng.

Phải mất chừng một tiếng.

Đến khi có tiếng vòi nước xoe xoe, xối xuống nền xi măng nhơm nhớp máu lẫn lông lợn. Một cuộc tẩy rửa hồi hả. Cánh thợ trở ra trước sân, toang toác nói cười, lột dạ sáng bằng bát tiết canh đỏ hôi hôi. Tiết dắt đầy kê răng. Tiết văng cả ra ngoài trong những câu chuyện tiểu lâm tục tĩu.

Khi ấy cô mới dám trở mình trên giường và thở mạnh trở lại.

Cô thấy mình giống như kẻ vừa thoát ra khỏi một cuộc hành hình. Chỉ trong gang tấc...

*

Thường hai vợ chồng không ăn sáng ở nhà. Trên đường đi làm, anh sẽ đưa cô ghé vào một quán hàng nào đó. Thực sự nếu có ăn ở nhà, cô cũng không nuốt nổi. Cảm giác ghê rợn của một cuộc tàn sát vừa diễn ra ngay sát nách, và mùi máu vẫn còn tươi khiến ruột gan cô chỉ muốn lợn lên tận cổ. Ngay cả đến những bộ quần áo mặc hằng ngày của hai vợ chồng cũng ám mùi lờm lợm ấy, dù cô đã ngâm dấm nước xả cả tiếng đồng hồ.

Cô không thể chia sẻ những cảm xúc của mình với chồng. Cô sẽ nói thế nào đây? Nào là lũ lợn nhìn cô cầu cứu. Nào là những quả tim vẫn thoi thóp. Nào là những đám ma đều đặn diễn ra hàng tháng. Những đứa trẻ còi cọc và bệnh tật. Những con lợn làm “vật hiến tế” cho các cuộc cúng giỗ... Anh sẽ mắng cô là cả nghĩ và quá nhạy cảm. Toàn chuyện vớ vẩn, chẳng đâu vào đâu lại đâm quàng đâm xiên vào nhau. Cái lũ lợn ấy rốt cuộc sinh ra để cho người ta làm thịt chứ tích sự gì. Còn chuyện người chết thì lại càng huyền thuyên

hơn. Người ta đến số thì đi chứ liên quan gì đến chuyện lợn gà nào ở đây. Ủ thì ông ấy đang khỏe. Nhưng người ta có thể chết đột tử vì đủ thứ lý do chứ. Đám trẻ con long nhong bêu nằng suốt ngày chả ốm mới là lạ.

“Em quên khẩn trương những suy nghĩ vớ vẩn ấy đi cho anh nhờ!”

Vả lại, vừa vay mượn vừa tích cóp tiền, mua được cái nhà này đã là quá may mắn đối với họ. Số tiền ấy, họ sẽ khó có thể kiếm được chỗ nào ra hồn giữa thành phố đất chật người đông, giá cả leo thang theo tốc độ của tên lửa này. Đám bạn cô vẫn phải giam mình trong những căn nhà trọ chật hẹp, bóp mồm bóp miệng, cóp nhặt tiền nong, mơ một ngôi nhà nho nhỏ. Nhưng giỏi lắm, một năm dư được chục triệu, bao giờ cánh viên chức nghèo như cô mới đủ tiền để mua được căn nhà?

*

“Nhà cửa ổn định rồi, bao giờ anh chị mới cho tôi bế cháu đây?”

Bà mẹ chồng sắp ngửa bắt xe khách lên thăm con. Tay xách nách mang, quăng chạt cả nhà với đủ thứ quà quê: gạo nếp, gà, trứng, đỗ, lạc...

“Quê mấy thức này chả thiếu, nhưng tôi biết trên này đựng đến là tiền. Có khi xót lại không dám mua ấy chứ.”

“Mà chị độ này có vẻ hơi xanh. Lông mày dựng. Hay là có gì rồi hả con?”

Chồng khép khởi nhìn tận mặt vợ.

“Ủ nhỉ. Mẹ nhỉ.”

Cô lắc đầu.

“Không phải đâu mẹ ạ. Con mới hết kinh tuần trước.”

“Chán chuyện!”

“Thôi thì cố đi. Năm nay được đấy.”

“Vâng.”

Mẹ về. Hai vợ chồng hì hụi đến gần sáng. Nhưng làm sao cô cứ trơ trơ.

“Em mệt à?”

Cô không biết trả lời sao.

Chẳng hiểu sao từ lúc dọn về đây, chưa bao giờ cô hào hứng với chuyện ấy. Cô không sao xóa được khỏi đầu mình hình ảnh những con lợn trắng nhể nhại, rờn rờn máu, phanh bụng, xếp chồng chồng lên nhau. Chỉ cần anh tì người trên ngực cô hay một tư thế nào đại loại như thế, lập tức những hình ảnh ấy lại hiện lên. Sợ chồng nghĩ ngợi và suy diễn này nọ, cô vẫn cố tỏ ra nhiệt tình. Nhưng điều ấy chỉ khiến tình trạng của cô ngày càng tệ hơn. Đường đi trong cô chật chội và khô khan khiến cho anh nhanh chóng bị kiệt sức. Họ thường im lặng, nằm dài bên nhau sau khi kết thúc những lần gặp gỡ chật vật.

*

“Gần hai năm trời, vợ chồng gần gũi thường xuyên, không bệnh tật, cũng không thể có con, thế là nghĩa làm sao?”

Lời qua tiếng lại. Ì xèo đến đau cả đầu.

Hàng tháng, cô phấp phỏng nhìn lịch, tính ngày. Rồi cứ như một sự giắc gác, đúng ngày ấy, giờ ấy, nó sẽ xuất hiện. Kèm theo những cơn co giật nơi bụng dưới khiến cô luôn có xu hướng co người lại như một con tôm vừa bị quăng ra chảo nóng. Nó thì hả hê nhảy múa trong bụng cô, ngoạm vào thành

tử cung, đá thối xuống bụng dưới. Và rồi một mớ hỗn độn, thắm đỏ ồ ạt chảy ra. Ròng rã cả tuần lễ. Người cô trở nên rỗng ruỗng.

Cô thèm khát những đứa con đến độ mang bầu trong các giấc mơ. Và vì thế, cô chỉ muốn đặt lưng xuống, nuôi cho những giấc mơ đủ chín tháng mười ngày, để cho những đứa trẻ yên ổn chào đời. Cô sợ khi tỉnh giấc, phải đối diện với tử cung trống rỗng, đối diện với sự bất lực của chính mình.

*

Một kế hoạch trắng mật được anh sắp xếp.

Họ sẽ đổi gió ở một nơi thật yên tĩnh. Chỉ dành cho những đôi uyên ương. Đường như, anh cảm nhận được những sự bồn loạn, bất an trong cô. Anh muốn tạo cho cô một không gian mới để cô có thể thư giãn. Cô cảm động đến ứa nước mắt.

Trong khi sắp hành lý cho chuyến đi, không hiểu sao cô hình dung như họ đang âm mưu cho một cuộc chạy trốn. Tại sao lại chạy trốn kia chứ? Đây là nhà của họ. Họ đang hạnh phúc - ai cũng thấy thế. Chẳng ai lại chạy trốn trong khi đang hạnh phúc. Nhưng cảm giác chạy trốn mỗi lúc một lớn trong cô, khiến cô phần chần chừ xiết.

Nơi họ đến thật lý tưởng để yêu nhau. Những ngôi nhà khiêm nhường nép bên những vạt đồi xanh um tùm. Mây giăng chập chùng. Thi thoảng trời đổ những cơn mưa bụi, và họ vẫn có thể thoát mái đi tản bộ trên những con dốc ngoằn ngoèo, không cần cả che ô. Ban đêm trời khá lạnh. Sương đọng trêu các tán lá. Khi nói chuyện, họ thở ra những làn hơi trắng, giống như người đang hút thuốc.

Có một điều mà cô thấy lạ, đó là người ở đây như trốn biệt đi đâu hết. Cả ngày đi lang thang, hầu như họ không gặp một ai. Có việc cần mua bán hay

giao dịch, họ phải ra khu trung tâm. Nơi đây cũng chỉ có vài ba tòa nhà văn phòng trang trí sơ sài với những nhân viên có khuôn mặt lúc nào cũng như buồn ngủ. Tuy nhiên điều ấy chẳng làm phiền gì đến du khách, thậm chí chỉ càng tạo cho họ cảm giác thoải mái hơn mà thôi.

Ngay ngày đầu tiên, họ đã không bỏ phí những giờ phút quý giá bên nhau. Đã lâu lắm họ mới tìm lại được cho mình sự hưng phấn, say mê như thuở ban đầu. Họ đi vào nhau mê mải, cuồng nhiệt. Giống như ngọn lửa đã nhen sẵn, chỉ chực chờ được khơi ra là sẽ bùng lên, không gì có thể ngăn trở được.

*

Kết thúc tuần trăng mật, họ trở về trong trạng thái phấn chấn. Cô pháp phòng về một phôi thai được hình thành, không chút hoài nghi. Cô cảm nhận rõ sự gặp gỡ của chúng trong tử cung của mình.

Nhưng - như một sự trở trêu - vào đúng hôm rằm, cùng với tiếng lợn gào thét trong cơn truy sát, cô thấy chúng vỡ toang, không phương cứu chữa. Đầu tiên là những cú va đập, vật lộn vào thành bụng. Sau đó chúng phình lên như một quả bóng bị dồn quá nhiều hơi, khiến cho sức đàn hồi không chịu nổi. Và thế là bục! Máu trào ra đầm ướt. Những thành, những mảnh mới đây còn dự phần vào một cơ thể sống, nay trở thành những thứ bị đào thải một cách không thương tiếc ra khỏi cơ thể mẹ. Khác mọi lần, cô trần trối nhìn chúng đang giãy đạp một cách tuyệt vọng trong lúc bị cuốn trôi đi cùng dòng thác màu đỏ nhức nhối. Cô ngồi cả tiếng đồng hồ trong nhà vệ sinh, lưng dựa vào tường, hai chân dang rộng. Và lặng lẽ nhìn hành trình của dòng thác. Chẳng cách nào cứu vãn.

May sao, anh kịp trở mình thức giấc và không thấy cô nằm bên. Linh tính của người chồng loi anh đứng dậy, dò dẫm trong bóng tối của ngôi nhà để rồi phát hiện ra cô đang ngất xỉu trong nhà vệ sinh.

“Sảy thai rồi.”

Bà bác sĩ thông báo gọn lỏn. Anh chết đuối người. Cô thì không cần phải đợi đến lúc ấy mới biết kết cục.

“Không sao, đang tuổi sinh đẻ. Về bồi dưỡng ít ngày cho lại sức rồi lại đầu vào đây thôi mà. Đến lúc ấy khéo hăm không kịp ấy chứ.”

Mấy cô bác sĩ thực tập che miệng cười khúc khích. Nhưng tự cô biết, mọi việc không dễ dàng như vậy đâu. Nó đã từ chối cô; ném trả cô về những cơn mơ chín tháng mười ngày rỗng ruỗng, vô duyên.

*

Đó là một cuộc đào tẩu bất thành.

Lũ lợn vượt qua được cánh cửa của khu chuồng không mấy khó khăn. Ai đó đã quên chốt cửa. Một sai lầm chết người. Lũ lợn chộp ngay lấy cơ hội trời cho. Đợi cho đêm xuống làm kẻ đồng lõa, chúng nhanh chóng túa đi khắp khu lò mổ, khẹt khẹt tìm đường. Một con nào đó đi vào bếp và sơ sẩy va vào đám nồi niêu. Nó tranh thủ tấp mồm vào chỗ thức ăn vừa bị đổ ra ngoài. Một con khác loay hoay rúc vào lỗ trống trên hàng rào dây thép gai tìm cách vượt thoát ra ngoài đường. Càng cố rúc những đầu nhọn trên dây thép gai càng xoáy sâu vào da thịt. Nó rít lên vì đau. Tiếng rít đã góp phần tố cáo cuộc tháo chạy của đồng bọn. Những con khác vẫn đang loay hoay dò dẫm quanh khu lò mổ tối om, nghe thấy tiếng rít thì nhất loạn hộc lên đầy phần nộ. Đêm tối không nuốt được những âm thanh đại dột ấy.

Lập tức cánh thợ bật dậy. Đèn sáng choang. Gậy cầm sẵn. Vun vút. Vun vút. Những con nào đang bám quanh hàng rào thì ăn đủ. Những con còn loanh quanh ở khu chuồng nhanh chóng quay lại chỗ cũ thì thoát khỏi “trận mưa gậy”. Cuộc dồn đuổi diễn ra chóng vánh. Lũ lợn bị lừa lại vào chuồng

nhANH HƠN CHÚNG TƯỞNG.

Nhưng sao thế này? Chuồng lợn đã chật kín trâu bò lợn gà. Lũ lợn phân vân dừng lại. Không còn chỗ cho chúng. Những con gà phải đứng vắt vẻo trên mình lũ trâu bò mới đủ chỗ. Tất cả chúng đều đã bị lột sạch da. Con nào con nấy tím tái. Những giẻ xương sườn trời hằn ra ngoài, trắng hếu. Mắt chúng nhưng nhức nước. Bất lực.

Quá khiếp hãi trước cảnh tượng ấy, lũ lợn cuống cuống quay trở ra. Xô cả vào nhau. Đâm cả vào chân đám thợ. Gậy lại vung lên. Lần này quyết liệt hơn. Những đầu lợn vỡ toác. Lũ gà ngã lăn ra đất, cổ gãy ngoẹo sang bên. Đám trâu bò gục đầu xuống, nước mắt nhỏ tong tỏng.

“Cháu có sao không?”

Bà già vỗ vào vai cô, hai mắt quăn queo nhướn lên như dò hỏi. Cô chưa kịp định thần về sự xuất hiện đột ngột ấy thì bà đã xổ ra những tràng ho rũ rượi. Đờm văng đầy trên sàn lò mổ, thẫm đỏ. Bàn tay bà thoát trở những cái móng dài ghê, bấu chặt vào da cô đến bật máu.

“Không! Không...!”

“Em sao thế?”

Cô choàng tỉnh. Mồ hôi đầm đìa.

Bên khu lò mổ, đèn vẫn bật sáng choang. Cánh thợ hùng hục lao vào cuộc đuổi bắt. Lợn hồng hộc chạy quanh sân. Căn nhà nhỏ của hai vợ chồng cô tưởng chừng cũng rung lên bần bật trong cuộc dồn đuổi sống còn từ phía lò mổ.

Trong xóm rộ lên những tiếng khóc ai oán. Hình như vừa thêm một người nữa lìa đời...

Ngực cô đau thắt.

Đâu là thật, đâu là mơ?

*

Cô suy tính về một cuộc chạy trốn thực sự. Chạy trốn khỏi những cuộc truy sát lúc rạng sáng. Chạy trốn khỏi sự bất lực của chính mình.

Tất nhiên, cô không thể bỏ chạy một mình. Cô cần anh. Trong mọi cuộc hành trình cô đều cần có anh. Nhưng làm sao để anh hiểu rằng: họ phải chạy trốn?

Và tại sao lại là cô chứ không phải ai khác buộc phải dự phần vào tất cả những điều này? Cô phần nộ và oán trách một cái gì đó. Cái gì đó bắt cô phải gánh chịu những điều khủng khiếp, quá sức chịu đựng của cô.

*

Cô âm thầm đợi thời cơ.

Cái gì đó mỗi ngày một lộng hành trong cơ thể, trong tâm trí cô bằng sự ngạo nghễ và tự mãn đến phi lý.

Nhưng cô không tin là mình không có cách để thoát khỏi tình trạng này.

*

“Họ đột nhiên biến mất.”

“Chúng tôi không hay biết gì cả.”

“Chỉ có hai vợ chồng trẻ, chưa con cái gì. Mà họ cũng dọn đến đây đầu năm kia chứ mấy.”

“Tuần trước tôi còn thấy họ mà. Có phải tuần trước không nhỉ?”

Những người hàng xóm ngõ ngang nhìn ngôi nhà như đã bị bỏ hoang từ lâu lắm rồi. Vị cán bộ điều tra dân số bản khoản nhìn cánh cổng sắt hoen gỉ giắt đầy những tờ quảng cáo hầy còn mới nguyên.

Tổ dân phố 31, khu phố X. bớt đi một hộ gia đình. Hàng xóm tốn công thắc mắc một thời gian, rồi ai lại vào việc nấy. Mấy tay cò đất thi thoảng lượn qua, kiểm thông tin nhưng cũng chẳng được gì hay ho.

*

Một bản tin chiều gây xôn xao dư luận:

“Một căn bệnh lạ?

Tại tổ dân phố 31, khu phố X. đột ngột xuất hiện một căn bệnh lạ. Căn bệnh này xuất phát từ khu lò mổ của gia đình ông H. Cả ông chủ lò mổ và cánh thợ đều mắc một chứng bệnh kỳ lạ: Thay vì nói thì họ luôn rống lên những tiếng kêu như lợn bị chọc tiết, hai mắt trợn ngược. Các nhân viên y tế đã đưa họ đi cấp cứu. Các nhà khoa học cũng đang bắt tay vào nghiên cứu căn bệnh lạ này.”

Kèm theo bản tin là bức ảnh khu lò mổ tiêu điều.

Phóng viên các báo lao vào cuộc săn tin. Đâu đâu người ta cũng truyền tai nhau về một “căn bệnh lạ”.

Giá thịt lợn tại các chợ đột ngột giảm. Hình như người ta bắt đầu e sợ một điều gì đó...

KỂ DỰ PHẦN

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Ngày Hôm Qua

Đó là một buổi sáng đáng nhớ, khi mới hơn bốn giờ, người mẹ già đã cuống quýt trở dậy, thập thò lê đôi chân mệt nhoài vì bệnh thấp khớp đến cạnh giường của anh. Bà vén ngược tấm màn loang lỗ vết rỗ và gọi con bằng giọng ngọt ngào nhất có thể của một người mẹ.

“Dậy thôi nào con! Dậy còn đi lấy vợ nữa chứ!”

Nửa sau của lời nhắc nhở khiến anh tỉnh táo hơn. Thông thường giấc ngủ của anh kéo dài tới tám giờ sáng vì những buổi đi làm về khuya. Hôm qua, dù đã xin nghỉ việc - nhưng để dọn dẹp nhà cửa chuẩn bị cho một ngày trọng đại khiến anh bài hoải không muốn nhắc người dậy.

“Dậy đi con!”

Người mẹ kiên trì gọi thêm một lần nữa và nhẫn nại nhìn vào đôi mắt nhắm nghiền của đứa con trai bắt đầu dần nở, để thực sự tin rằng anh sắp thức giấc. Đoạn bà kỳ cạch bật sáng các ngọn đèn và hối hả mở toang các cánh cửa sổ gỗ cũ kỹ. Gió lạnh xộc vào khiến cho các bóng điện chao đảo như làm xiếc trên những sợi dây đen đúa vắt ngang qua xà nhà. Trời nhờ nhờ sáng.

Phải đến lần giục giã tiếp theo, anh con trai mới chập chờn bò dậy, gấp chăn màn ngay ngắn giống như thói quen về sự nề nếp. Bếp củi được nhóm vôi vãi. Tiếng vục nước òng ọc, tiếng xoong nồi lạnh canh giúp cho ngôi nhà bớt lạnh.

Đúng bảy giờ sáng, tốp người nghiêm trang gồm: anh con trai - nhân vật chính, và dăm ba người họ hàng hồi hải phóng đi trên những chiếc Cup 70 mượn tạm của bạn bè để đến nhà nàng dâu. Cái tang bất chợt của bố mẹ cùng cậu em trai bên nhà gái và những phần tài sản của nhà trai đổ vào vụ tranh kiện đất đai khiến cho mọi việc trở nên kém hào hứng.

“Không cần tiệc tùng, khách khứa gì sắt! Ra Ủy ban làm đăng ký rồi đưa nhau về ra mắt tổ tiên, họ hàng. Lấy vợ cho anh chứ có phải lấy vợ cho thiên hạ đâu mà cần đèn hoa linh đình!”

Đó là lời phán quyết chắc như đinh đóng cột của ông trưởng họ bảy mươi tám tuổi. Và mọi việc cứ theo thế mà làm! Cậu em trai “lái” gỗ bên Lào cũng chẳng cần phải gọi về làm gì. Mất công, mất việc!

*

... Thay cho việc đến nhà cô dâu, họ phải lao đến bệnh viện để nhận về một con người bị bầm giập, hai mắt sưng vù.

“Tụi con đồ xúm lại chỗ con bé. Lúc mọi người đến cứu thì đã muộn quá mất rồi!”

“Chắc bọn này điên mất rồi! Không dừng mà bắt nạt đàn bà con gái thân cô thế cô.”

“Ôi dào, chắc gì đã phải như thế!”

“Thôi xong rồi thì mang về nhà mà chăm sóc.”

Tốp người đưa rước trở nên buồn thảm giữa đám đông nhốn nháo lời bình phẩm và dư thừa trí tưởng tượng.

“Đưa nó về nhà luôn đi! Đẳng nào cũng thế.”

Ông trưởng họ lầm rầm ra lệnh. Cô gái tội nghiệp trở nên rúm ró trước vô số tia nhìn dò xét và thương hại.

“Cháu không sao cả, thật đấy. Bác sĩ bôi thuốc cho cháu rồi. Còn đưa cả thuốc viên mang về nữa đây này. Tụi nó tưởng cháu có tiền nên xúm lại.”

Đoàn người - xe ì ạch rẽ đám đông, bươn bả chạy ra con đường lớn phía trước đang quăng lên những dải bụi vàng khè.

Mọi việc rồi cũng ổn sau một tuần, đủ cho các vết sây sát liền da và những lời bàn kể nguội lạnh. Người mẹ già không còn phải loẹt quẹt từ đầu giờ sáng cho các công việc: đổ đầy nước vào thùng phi, khua khoảng cống ngõ sau một đêm rậm rợp xác lá, dắt hàng rau tươi và lo thức ăn cho cả ngày. Mỗi ngày, bà càng thấy rõ sức lực đang rút dần khỏi cơ thể rệu rã, sự gắng gượng cũng chỉ trong ngày một ngày hai. Bà chỉ đủ sức đi dò dẫm quanh cái ghế tràng kỷ và thở dốc nhìn cô con dâu sáng sủa vào ra. Ngôi nhà ẩm thấp, tanh tanh mùi nước cống thải gọn ghẽ hơn rất nhiều dưới bàn tay xếp đặt khéo léo của nàng dâu mới...

Rộn rã hơn cả vẫn là âm thanh của buổi tối. Cô con dâu sau khi dọn hàng quần áo ngoài chợ sida, tắt bật trở về nhà, lúc thì lạng giò lụa, thịt lợn quay, khi thì nem tai, thịt chó... Bếp núc canh. Vòi nước chảy xòa xòa. Dây quần áo đánh vông trước sân. Mâm cơm hối hả với những bát, những đĩa. Anh chồng trở về nhà từ xưởng in, đầu óc vằng vất. Rũ bỏ xong bộ đồ hăng hăng mùi dầu máy là ngồi ngay vào mâm, yên ả với bữa cơm, hỏi han mẹ dăm ba câu - giống hệt mọi ngày - để rồi chưa đến mười giờ tối đã đáp xuống chiếc giường cao lênh khênh với những hạt gỗ tròn xâu chuỗi ở đầu giường, giống hệt một cái bàn tính cổ lỗ không còn ai dùng đến. Điện vùng vắng tắt. Mọi cử động trở nên gượng nhẹ trong tiếng rên rầm khó ngủ của người mẹ già và tiếng một gỗ xiết kèn kẹt. Đôi khi họ thì thào vào tai nhau như hai đứa trẻ đang chơi trò ú tim và bất chợt cười lục khục không thành tiếng...

Việc xuất hiện những vết bầm tím trên người cô vợ khiến anh chồng âu lo:

“Em làm gì mà để ngã đến nông nổi này? Hôm nào anh phải đến xem lại sạp hàng của em xem có chắc chắn không, chứ ai lại để ngã thâm tím như bọn trẻ con

thế này.”

Tuy nhiên sự bận rộn biến con người ta thành những kẻ vô tâm. Cô vợ vẫn tiếp tục bị ngã còn anh chồng có thói quen đi ngủ sớm hơn. Vì vậy những chuyện nhỏ nhặt thường bị bỏ qua. Đặc biệt từ khi cô vợ phát hiện ra một điều quan trọng hơn rất nhiều: đó là cái thai đang ngày một lớn lên.

Bỗng một ngày, cậu em từ Lào trở về. Hai hốc mắt sâu trũng và đen kịt vì mệt mỏi.

“Em bị chúng nó lừa, chút nữa thì bỏ mạng. May còn giắt được chút ít lưng vốn để phòng thân. Còn chị này là...?”

“Cha bố nhà cậu! Chị dâu của cậu chứ còn ai nữa.”

Bà mẹ sung sướng lẫn xót xa cho đứa con trai ngơ ngác trở về sau bảy, tám năm biệt tăm. Bà hối hả giục con dâu đi pha nước ấm để tự tay rửa mặt mũi cho “thằng cu Tèo nhà mình”. Anh con trai vẫn chưa hết ngỡ ngàng, nhìn chị dâu.

“Sao trông chị quen quen nhỉ? Thật đấy, rất quen.”

Ông anh vừa xăng xái dọn mâm giúp vợ, vừa trách em:

“Đấy là cách chú làm quen với chị dâu đấy à?”

Bà mẹ “nắc nắc” liên hồi trong những cơn cười khoan khoái. Bữa cơm

ngày gặp mặt trở nên rắc rối với các thủ tục giới thiệu, hỏi han và mời mọc. Thành thử giờ ngủ bị trì hoãn khá muộn. Vợ nhìn chồng, chồng nhìn vợ - cùng căn nhà mười tám mét vuông linh kinh đồ đạc với hai chiếc giường đôi nằm chềnh ềnh. Vợ tặc lưỡi bảo chồng:

“Thôi em sang nằm với mẹ cho hai anh em dễ tâm sự.”

Thỏa thuận vậy là xong. Cậu em trút được đôi giày vải khét mùi và bộ quần áo nhàu nát, liền đổ ập xuống giường hạnh phúc của anh chị, nấc nồm:

“Rõ là em gặp chị ở đâu rồi. Thôi chết!”

“Sao cơ?”

Ông anh hất chân em sang một bên, hỏi như chẳng buồn để ý. Nhưng cậu em cũng đã lệch cổ, xả tay, ngáy pho pho.

*

Những vết xây xước vì ngã của chị vợ đã chuyển cả lên mặt. Anh chồng sững sốt nhận ra điều ấy trong một bữa cơm muộn.

“Em không cần thận được hơn sao?”

Cô vợ len lén nhìn mẹ chồng và cậu em, đoạn giật áo chồng:

“Thôi đi anh, em chỉ bị ngã thôi mà.”

Người mẹ già ngày càng yếu hơn bởi những đợt gió mùa bất trắc, thở dài nhìn con dâu:

“Đừng làm quá sức con nhé. Phải giữ cho đứa trẻ trong bụng nữa chứ!”

Cậu em im lìm ôm bát cơm lỗng bồng nước canh trên tay.

“Thứ bảy này được nghỉ làm, anh sẽ đến sửa cái sạp hàng cho em.”

Anh chồng ăn năn tuyên bố, đoạn ngúc ngắc cái đầu vì chợt nhớ ra một điều gì đó.

“Không được mất rồi, thứ bảy, chủ nhật anh phải đi giúp thằng bạn thân làm đám cưới. Hay để tuần sau vậy?”

Người mẹ già uể oải buông bát:

“Thằng Tèo có rảnh rồi thì qua chỗ chị dâu xem thế nào. Những hai thằng con trai mà để cho nó bị ngã lên ngã xuống thế à?”

Cô con dâu cuống quýt xoa tay:

“Thôi, chú không phải đến đâu. Để chị gọi thợ đến sửa mấy cái giá treo là xong ấy mà. Chỉ tại con không cẩn thận mà mẹ.”

Cậu em vẫn im lặng và nốt miếng cơm cuối cùng rồi mới quay sang anh:

“Tối nay anh có bận gì không? Anh đi với em, có việc này quan trọng lắm...”

Người vợ nín thở, chờ đợi...

“Để hôm khác đi. Hôm nay anh mệt quá.”

“Thì cứ đi một tí. Chuyện quan trọng, để muộn thì hỏng bét. Em nói nghiêm túc đấy.”

“Thôi được rồi. Chú cứ để anh nghỉ ngơi thư thả chút đã.”

Cô con dâu chặt vật dùi mẹ chồng về giường nằm nghỉ, thấp thỏm dò thái độ khang khác của cậu em chồng.

Ôn trời! Gió chuyển mùa bời tung đám bụi đường, vắn vẹo dây quần áo và mưa sầm sập trút xuống đầy hào phóng.

Cô vợ se sẽ trút hơi thở dài trong khi chuẩn bị giường chiếu cho chồng. Cậu em vẫn chống tay hút thuốc lá cạnh ô cửa sổ nhể nhại nước.

“Tôi xin chú - Người chị dâu thốt lên không thành tiếng - chú vào ngủ kéo mết.”

Người mẹ húng hắng ho rồi sột soạt lôi lọ dầu cao, bắt đầu công việc chà xát các khớp xương mỗi nhừ.

Cũng chẳng tránh mãi được. Cậu em chồng lững thững giữa những sập quần áo nhàu nhĩ, lần hỏi đường tới “thăm” chị dâu. Đám đông nhốn nháo cuối chợ có vẻ như là điểm cần tìm...

Cô chị dâu đầu tóc xõa tung, khuôn mặt tròn, ngấn, nhòe nhoẹt nước.

“Cứ tháng hai lần, tụi Toàn sẹo lại đến hỏi thăm cô nàng. Chẳng biết nàng “sống” ra từ “õ” nào, vợ vét có nhiều không mà chúng hành ghê thế.”

“Ôi dào, dạng gái giang hồ này cũng khiếp lắm!”

“Buôn bán thế này thì lời lãi chó gì nữa!”

“Con ranh cũng gan. Sao bảo có chồng mà chẳng thấy mặt mũi bao giờ?”

“Chắc cũng dạng mèo mả gà đồng, hay sợ không cho chồng biết cũng nên.”

“Chứ gì! Nó biết nó bỏ đi đầu nước. Thiên hạ thiếu gì con cái tử tế, vô phúc mới rước cái hạng này đi!”

Cậu em chồng lừ lừ xuyên qua đám đông, xốc nách chị dâu, gằn giọng:

“Chị đi theo tôi! Các người đừng trơ mắt ếch ra đứng đó hả?”

Cô chị dâu mềm oặt trong tay cậu em, nước mắt rịn rít chảy ra từ hai khóe mắt xơ xác.

“Chú tha cho tôi! Chú tha cho tôi! Tôi sẽ đi, sẽ không làm phiền ai nữa.”

Một chiếc xích lô phanh “kít” lại trước quầy hàng bị bới lên tơi tả.

“Chị lên xe đi! Đừng có lòi thôi nữa! Vứt mẹ nó hàng đi!”

Người phụ nữ mệt mỏi bị bốc thẳng lên xe. Hai chiếc bánh xe to càng khọt khẹt lách giữa quầng người thao láo.

*

Sự im lặng đáng sợ của cậu em chồng khiến cô luôn trong trạng thái căng thẳng. Cho tới một ngày, nhu cầu bỏ đi trở nên bức bách hơn bao giờ hết. Cô âm thầm gói ghém đồ đạc, sắm cho chồng một bình rượu rắn, cắt thêm thuốc thấp khớp cho người mẹ già...

Dù dằng mãi rồi cũng gọi được xe đứng đợi ở phố bên cạnh.

“Con ra chợ, mẹ ạ.”

Người mẹ già khò khè trên chiếc ghế dài đặt cạnh cửa ra vào.

“Thuốc còn nhiều, con đừng lấy thêm làm gì cho tốn tiền.”

Cô con dâu cúi gập đầu, đi như ma đuổi ra khỏi cổng. Chiếc xích lô đợi lâu quá đã bỏ đi mất. Cô tần ngần đứng tựa lưng vào một hốc cây thô nháp.

“Đi xe không em?”

Vài ba chiếc xe ô m lượn như chuồn chuồn trước mặt cô. Người phụ nữ chán chường ngồi phịch xuống cạnh bọc quần áo. Đứa bé bắt đầu quấy đạp trong bụng khiến cô thấy khó thở.

“Cho tôi đến bác sĩ với!”

Cô hồi hã kêu lên. Ráo riết như sợ người khác không nghe thấy tiếng mình.

... Đứa trẻ bị đẻ non khiến cô phải nằm lại viện lâu hơn dự định. Chẳng hiểu sao thông tin cũng đến được với anh chồng và người mẹ già rời rã với những khớp xương đã bắt đầu chệch choạc.

“Sao lại khổ thế này hả con?”

Cô thấy ngực mình thắt lại, miệng đắng nghét. Người chồng âm thầm lau nước mắt cho vợ bằng những ngón tay thô nháp và hăng hăng mùi dầu máy.

“Qua hết rồi, qua hết rồi... Em đừng tự làm khổ mình nữa...”

Cô thấy chập chờn hiện về cái tuổi mười bảy, mười tám cơ cực, lòng chưa hết bàng hoàng và đau đớn...

“Em đến đón chị về” - cậu em đột ngột bật cửa, lao vào - “Ngày hôm qua em đã...”

“Suyt!” - Anh chồng thảng thốt - “Để cho chị ngủ.”

KỂ DỰ PHẦN

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Trở Về

Gã có vốn vẹn trong tay năm triệu. Đó là số tiền mà bố mẹ gã tích cóp để đến hơn chục năm nay, được cuốn kỹ bằng lá chuối phơi qua ba nắng và cất cẩn thận trong chum. Ngày gã xin được việc trên thành phố, bố mẹ gã hì hục lăn cái chum ra khỏi gậm giường, nghiêng ngó khắp bốn bề hàng xóm và lòi đồng tiền ra đếm. Chẵn năm triệu.

- Mày cầm lấy, rồi kiếm lấy con vợ. - Bố gã chẳng biết nói thế nào, nên chỉ cụt ngùn mỗi vậy rồi lòi điều cày ra rít xềnh xệch.

- Thôi thì bố mẹ nghèo túng, chẳng lo được cho con bằng anh, bằng em. Con cầm lấy làm chỗ phòng thân. Mày ở trên thành phố, chắc rồi cũng túng lắm đấy. Chịu khó vậy con ạ.

Mẹ gã nói xong rồi ngồi thừ ra, nhìn đồng lá khô ngổn ngang trên nền nhà.

Gã phấp phỏng cầm năm triệu lên thành phố. Phúc cho gã là tìm được chỗ làm lương khởi điểm một triệu đồng - coi như tạm ổn. Khổی đưa bạn gã còn nằm chống queo đấy mà hít không khí. Có đưa làm lương dăm sáu triệu nhưng lúc nào cũng như người máy định sẵn chương trình, bữa ăn không được phung phí quá năm phút. Đưa khác thì làm không lương; hay lương bèo vài trăm, nay làm mai đuổi, nhục như con chó. Thành phố với gã giống chiếu bạc, lúc nào cũng có vài chục kẻ ngồi châu rìa, chờ đến lượt vào và cũng chừng ấy kẻ phải lạng lẽ rút lui. Trong chiếu bạc ấy, gã không thắng, không thua, gã ở nước hòa. Ngon lành! Gã cứ ngồi lì mãi, thế mà ăn.

1.000.000 đồng gã phân chia thế này: 250.000 đồng trả cho cái chỗ chui ra chui vào 6m2, trên tầng hai làng trọ Trung Hòa, mái phi - bro xi măng. Mỗi ngày, tiêu chuẩn ăn của gã là 20.000 đồng, vị chi một tháng là 600.000 đồng. Các chi tiêu vặt vặt như xà phòng, áo quần, thăm hỏi đám ma, đám cưới... quy tất về 150.000 đồng, đôi khi cũng được thêm vài chục hoặc vài trăm nghìn tiền hợp hành, lễ lạt. Gã căn cơ trong khoản ấy, thừa thì bỏ hòm, thiếu thì không tiêu nữa. Nghĩa là gã không hề xâm phạm vào năm triệu đồng của cha mẹ, điều này khiến gã tự hào. Gã không định gửi tiết kiệm vì sợ người ta cười vào mũi rằng: “Gớm, tí tốn được vài cái triệu bỏ mà cũng bày đặt gửi tiết kiệm. Chẳng bỏ ngồi đếm tiền lẻ.”

Không có chum cất tiền như ở quê, gã lấy giấy báo gói chặt rồi kê ở đầu giường. Tối tối, rời cơ quan về phòng trọ như cái tổ chim, nằm ềnh xuống giường, thấy đầu hơi cộm cộm là gã yên tâm.

Cuộc sống của gã khá suôn sẻ.

Một hôm, gã dẫn một thằng bạn cùng cơ quan về nhà trọ. Thằng bạn vừa bước vào cửa đã la oai oái như phải bóng:

- Mà ở chỗ như cái lò sấy thịt thế này?

Gã định nện cho thằng bạn một trận nhưng lại nghĩ tui thân. Nó nói đúng quá đi chứ. Nhưng mà ác. Nó cũng lương có triệu bạc, chi tiêu còn phải ngửa tay xin vợ mà cứ lên mặt.

- Mà định ở thế này cả đời đấy à? Phải mua lấy một cái nhà!

“À, nó định dạy khôn mình đây!” Gã nghĩ bụng. “Nó cứ như cướp tiền của thiên hạ dễ lắm ấy!”

- Tao nói thật đấy! Mà mua nhà đi. Năm mươi tám triệu, nhà mái bằng, diện tích đất 70 m2! Tiền trao cháo múc!

- Họa có mà bãi tha ma! - Gã bật cười.

- Cái thằng này, tao nói thật mà lại! Chịu khó đi xa mươi cây số, có đầy nhà rẻ. Bà xã nhà tao vừa mua một lô đất ở làng Vạng, cách đây 38 km, bỏ ra 95 triệu được 200 m² đất vuông vắn. Mày muốn mua vẫn còn nhiều đất lắm, hôm nào tao dẫn mày đi.

Chẳng thèm chào, thằng bạn ác khẩu nhưng tốt tính thun thút đi ra khỏi “cái lò sấy thịt” của gã.

Bạn về, còn gã cứ bần thần suy tính về ngôi nhà 70m² với một cô vợ không cần xinh lắm, nhưng phải đảm đang và hiền thực. Rồi gã sẽ đưa cha mẹ ra ngoài phố, thoát khỏi xứ quê nghèo nàn, để được hưởng những cái tiên tiến của nơi đô hội. Cả làng gã sẽ tha hồ mà bàn tán chứ không còn cấm cảnh cho gã như cái thưở xa xưa.

Ngày xưa, mấy đứa bạn học cùng làng gã bỏ giữa chừng đi buôn, xây nhà ba, bốn tầng, xe máy phóng tới tới, còn gã cứ lọ mọ với cái sự học hành đến quắt cả người, chẳng biết công danh sự nghiệp rồi đi đâu về đâu. Có lúc nản, gã định bỏ đi buôn theo chúng nó, nhưng đắn đo mãi lại thôi. Gã tự hứa phải học hành tử tế mới mong thoát ra khỏi đất trâu.

Nhưng bây giờ có khi gã nên nghĩ lại. Chả cứ gì gã cũng đã quá cái tuổi “tam thập” mà công danh sự nghiệp chưa thấy đâu. Tiền thì ki ca ki cóp mãi không khá lên được. Vậy là gã cứ dăm dăm chiêu chiêu. Đến cơ quan sáng thứ Hai, thằng bạn giục gã: “Thế nào bố trẻ? Quyết đi chứ!” - làm gã cứ bần cả lên. Ông trưởng phòng nhìn vẻ mặt bí rị của gã, thương hại:

- Thiếu tiền tiêu hả? Thôi có công mài sắt, có ngày nên kim chàng trai ạ! Thích thì kỳ này tao cho tham gia làm đề án quy hoạch hệ thống thoát nước thủy nông huyện Xuân Canh. Huyện này nó chịu chơi lắm. Chắc cũng kiếm được tí ti. Làm chứ, thanh niên?

Khổ cho gã, phải lúc khác gã đã nhảy dựng lên vì sung sướng. Có mấy khi sếp xởi lởi với gã thế đâu. Mọi lần gã đều cung cúc làm không công mà chẳng dám ho he. Mới đây sếp biết gã đồng hương, nhà nghèo, nên ông ta tỏ ra tử tế hơn. Nhưng lần này, có ăn được mấy triệu cũng phải đợi đến khi công trình nghiệm thu, vậy thì có đến mừng thất. Gã lại cần nhiều tiền hơn thế, mà phải tiền tươi, nên tỏ vẻ không hào hứng lắm.

- Tùy cậu thôi. - Ông trưởng phòng lạnh nhạt bỏ ra ngoài.

Bí bách, gã tìm gặp thằng bạn nối khố hồi tiểu học. Thằng này mới học hết lớp Năm, nhưng nay đã là một ông chủ khét tiếng ngoài Hà Nội nhờ buôn bán ba thứ quần áo nhăng nhít của chị em. Nó kiếm đâu được nhiều loại quần áo độc nên chị em thi nhau đến, tắc nghẽn cả đoạn đường trước cửa hàng. Gặp lại gã ốm o tiều tụy, thằng bạn ái ngại:

- Mà có đủ can đảm đi ngủi quần áo lót, cài coóc sê cho lũ đàn bà thì mới buôn bán được với tao. Chứ cứ cái kiểu khinh khinh hay sĩ hão, tao đi... thềm.

Sau ba ngày học cách lăn lê quanh váy đàn bà nhưng không nổi, gã biết mình phải biến. Cái kiểu nửa trí thức nửa nông dân của gã làm cho phụ nữ nó tởm. Sầu nào, gã dạt vào một quán bia xộc xệch, nồng nồng mùi thịt bò ôi và hành tươi. Gã gọi bia và uế oải nốc cạn. Gã cứ ngồi lết bết một mình như thế đến lúc có một bàn tay bổ thẳng vào vai. Gã giật thót, quay sang: một thằng cha nhỏ thó với hai mắt - đúng hơn là hai hột mắt bé tẹo, nhờn nhờn. Cạnh đấy là một người đàn bà xanh xao đang nhẩn nha gặm cánh gà, khuôn mặt thờ ơ.

- Chú em chơi đồ đen không? - Thằng cha Mắt Bé nhìn gã vờn vờn khiến gã nôn nao muốn ới.

Gã cảnh giác, cười nhạt để đáp lại. Bài học vỡ lòng của gã khi rời nhà lên

thành phố là phải tránh xa đám đồ đen lửa bịp.

- Đảm bảo không hề có gian lận. Chú em chơi chứ? Chú em đưa bật lửa của chú em đây tớ xem!

Thằng cha chộp lấy chiếc bật lửa từ trên tay gã, chậm rãi bật thử vài cái rồi gật gù:

- Vẫn còn tốt đấy. Nếu chú em muốn chơi thì rất đơn giản. Chú em hãy bật lấy mười cái. Nếu mười lần đều có lửa, tức là chú em thắng, và ngược lại. Giá do chú em tùy chọn. Một chục, hai chục hay một triệu, hai triệu và nhiều hơn đều được. Mọi việc đều do chú em quyết!

Gã thấy ngạc nhiên: chưa ai chơi đồ đen theo kiểu này cả. Gã đưa mắt nhìn người phụ nữ ngồi cạnh thành cha Mắt Bé, chị ta vẫn đang mải mốt với cái cánh gà, khuôn mặt chẳng có tí phản ứng gọi là. Nhưng gã sẽ không điên mà vào bẫy. Suy cho cùng vẫn chỉ là trò lừa bịp! Gã hài lòng với việc suy đoán này nên tỏ vẻ kẻ cả:

- Ông anh thiếu tiền thì tôi xin mời một chén. Còn cái trò con nít kia, xin dẹp đi cho!

Đôi mắt nhờn nhọt như mắt người chết của Mắt Bé nhìn gã chưng hửng. Gã gọi thêm hai cốc bia, đẩy một về phía người lạ rồi cầm lấy một cốc, nhặt nhèo đưa lên miệng.

- Chú em có chuyện buồn hả? - Mắt Bé uống ực hết cốc bia, khuôn mặt thỏa mãn, quay sang vỗ vai gã, thân tình - Gọi tớ là Huy cho tiện. Chú em có vẻ không máu mê lắm nhỉ? Nhưng có vẻ đang chán đời. Tớ đoán là chuyện tiền nong thôi. Mặc cha đời. Chú mời thì tớ uống. Trò bật lửa này do tớ nghĩ ra đấy, quái chiêu không? Tớ chén được ồi chú rồi đấy, nhưng mà cũng bị thịt mất hai ngón tay. Thế mới đau chứ! Đào ôi đời, biết đâu rồi tớ thành tỉ phú ấy

chứ... khờ... khờ...

Bây giờ gã mới để ý xuống bàn tay của Huy Mắt Bé. Bàn tay trái của hắn chỉ còn ba ngón.

- Rồ đại. Ngớ ngẩn! - Gã nhổ toẹt ngum bia trong mồm ra với vẻ kinh hãi.

- Ấy dà, chú cho anh xin cốc nữa? Vấn đề vẫn là tâm lý thôi. May rủi mà lại. Mà anh trông chú vẫn còn nặng nợ lắm. Đào ôi đời. Cứ phải liều chú em ạ.

Gã gọi thêm hai cốc bia. Lần này gã đẩy cả sang cho Huy Mắt Bé. Người phụ nữ ngồi bên ngừng ăn, liếc gã rồi chộp lấy một cốc, uống lấy uống để.

Trong quán xuất hiện thêm khách mới: hai người đàn ông cao ngồng như cái đòn gánh. Huy Mắt Bé quay phắt người lại, im lặng quan sát như một con mèo già rình mồi. Chờ cho cánh mới an tọa, hắn bèn vác cốc bia sang làm quen.

- Hai ông anh chơi đồ đen không? Trò mới hoàn toàn. Hai ông anh cho em mượn cái bật lửa...

Gã phì cười, bỏ dậy ra về.

An tọa trong “lò sấy thịt”, gã bần thần gỡ năm triệu ra đếm lại. Không thừa lấy một xu. Gã thầm trách cha mẹ nghèo khiến gã phải khổ. Bây giờ gã biết làm cách nào để kiếm cho được bốn mươi ba triệu, thực hiện ước mơ đưa cha mẹ ra phố? Và gã chợt nảy ra sáng kiến. Gã nhớ đến những ngón tay cụt của Huy Mắt Bé. Gã phải liều, đúng vậy!

Sáng thứ bảy, gã bắt xe ô tô về quê từ sớm. Cha gã đang thùm thụp tát cá dưới ao và be lại bờ để trồng khoai ngứa. Mẹ gã đang cập rập trong bếp với nồi cám lợn to vật. Trước sân, chó gà đuổi nhau quàng quạc, bụi tốc mù mịt

vào tận bàn thờ.

- Con tính rồi, bố mẹ bán nhà ra phố ở với con! Có tuổi thì phải có con cái bên cạnh. Với lại... - Gã ngần ngại không nói nữa.

Mẹ gã ngơ ngác:

- Sao lại bán nhà hở anh cả? Cha mẹ đã đến mức phải ăn bám anh đâu?

Bố gã thản nhiên vết bùn bên ống chân, rồi lúi cúi cày ra rít một chập để đến năm phút, sau mới nheo nheo mắt nhìn khuôn mặt bắt đầu đỏ lên của gã:

- Đến lúc cha mẹ được nhờ anh rồi nhỉ?

Gã chưng hửng:

- Bố mẹ chỉ muốn con khỏe, con hèn thôi chứ gì? Bố mẹ giữ cái nhà để cho ai nào? Con thì con không thèm. Nhưng cứ thế này, con sẽ...

- Ô hay, có chuyện gì thì anh cứ nói cho thầy mẹ nghe xem nào? - Bà mẹ cuống quýt vỗ về con.

Nhưng quả thực gã không biết nói gì. Chả lẽ đòi chia phần trong ngôi nhà nghèo nàn của tổ tiên? Cha mẹ gã nói đúng quá. Gã tự nuôi mình đã đủ méo mặt rồi,

nghĩ lại nhiều lúc xử sự không khác nào một kẻ ti tiện chỉ bởi không có tiền, vậy mà gã còn đòi cha mẹ bán nhà lên thành phố. Gã thấy xấu hổ. Hóa ra gã không có máu liều.

- Mày không quyết nhanh, thằng khác nó nằng nết mất rồi. - Thằng bạn tặc lưỡi - Các cụ nói cấm có sai: “Lấy vợ phải lấy liền tay, mua nhà thì phải quyết ngay tức thì” chứ. Thôi bao giờ có mối khác tao sẽ nhắm cho. Nhưng cứ phải lo đủ tiền đi mới nói chuyện nhớn được, nghe chưa bố trẻ lăm cấm!

Gã thấy hằng hệt ghê gớm. Thầy tử vi cho biết gã sẽ phát đạt ngay thời trẻ, nhưng cứ cái đà này thì chắc hẳn đời gã cũng không khá lên được. Gã chán nản quay về nhịp sống cũ: sáng bảy giờ đến cơ quan, chiều năm giờ lóc cóc đạp xe về nhà. Cuối tháng chờ lĩnh lương, cuối quý chờ tiền thưởng.

*

Thằng em nuôi của gã đột ngột xuất hiện. Hồi gã bảy tuổi nó còn là đứa trẻ sơ sinh bị bỏ rơi trước cổng nhà gã. Bố mẹ gã hiếm hoi, sinh thêm mấy lần đều không đậu, vậy là nuôi nó cho có anh có em. Gã là Nhân, còn nó là Hậu. Khác với gã, nó nóng nảy, quyết việc gì là làm bằng được. Nhưng nó đã thành người nhà binh rồi kia mà?

- Cũng được bảy năm đấy anh nhỉ. Em tiện đường qua thăm anh rồi mới về quê. Anh thế nào?

Gã ngạc nhiên:

- Tôi tưởng chú...

- Ở trong quân ngũ luôn chứ gì? Em bị lao cột sống nặng nên phải ra quân.

Gã không dám dẫn cậu em quý hóa về cái “lò sấy thịt” sợ nó kể cho mẹ, bà lại xót. Hai anh em đi ăn bữa cơm bụi thân mật ở quán gã vẫn ăn hằng ngày.

Nó ào đến và lại ào đi, không chút nghi ngờ về cuộc sống dễ chịu nơi đô hội mà ông anh nó theo dết.

Bẵng đi hơn nửa năm, gã mới về thăm nhà. Lòng gã vẫn dăm dút buồn về chuyện nhà cửa. Gã gặp thằng em ngay lối rẽ vào làng. Nó sùm sụp đội một

cái nón bung cả vành, quần xà lỏn, áo phông loang lổ dầu mỡ, mồ hôi mồ kê tuốt ướt, bặm môi bẻ lái chiếc công nông lệch xệch làm xiếc trên con đường gồ ghề sống trâu. Mấy phen những xóc lúa trên xe suýt trượt xuống.

- A, anh Nhân! - Chiếc xe hộc lên mấy tiếng rồi đứng khựng lại. Thằng em gã lặn qua đồng lúa rồi nhảy phắt xuống. - Lâu lắm không thấy anh về, bố mẹ ngóng lắm. Thôi anh lên xe đi, em tiện đường đưa anh qua nhà luôn.

Thấy gã còn ngần ngừ, thằng em cười phá lên:

- Anh cứ yên trí nhón, không sợ xuống ruộng đâu mà lo. Em chạy xe được bốn tháng rồi đấy.

Gã thấy mình bị lôi xềnh xệch lên xe, giữa ngòm ngợp những bó lúa ram ráp, ngất ngư. Gã chẳng hiểu thằng em suy dinh dưỡng của gã định làm cuộc đổi đời chẳng?

Về đến trước cửa nhà, gã thấy mình đã thành người lạ. Mọi thứ thay đổi quá nhanh, cứ như gã bị lạc. Cả vườn cây ăn quả bị “mất tích”, thay vào đó là hoa hòe, dễ có đến ba chục gốc. Mấy luống hoa chơi Tết gã cất công kiểm toàn giống đẹp bị bật lên để trồng rau. Nửa cái ao quây kín, bu đặc vịt là vịt. Nhà được sửa toàn bộ. Bên trái nhà, năm cái chuồng lợn xây san sát nhau, mỗi chuồng bốn con, đang phẩy đuôi ngủ ngon lành. Thấy gã, cả đàn chó hộc lên, định sủa, nhưng con chó già kịp nhận ra chủ cũ, vội thè lưỡi liếm quanh chân gã để làm lành. Gã cú tiết đập cho nó một quả chí chết, đúng là đồ có mới nới cũ!

Trong nhà tịnh không một bóng người. Gã ngồi phịch xuống bậc thềm. Một đứa bé gái hốt hải xé rào chạy về:

- Chú là ai thế ạ?

“Lại còn thế nữa!”, gã bức dọc nhìn đứa trẻ:

- Gọi ông bà về đây!

- Dạ, ông bà đi hội cùng các cụ trong làng rồi ạ.

- Bao giờ về?

- Chắc chiều mai ạ. Thế chú là ai?

- Là chủ cái nhà này, mày biết chưa! - Gã giận dữ quát lên.

- Dạ,... thế ạ... - Con bé len lén chui tọt vào bếp ngồi, chốc chốc lại đưa mắt nhìn gã về cảnh giác.

Trong nhà, hai chiếc giường kê sát vào nhau lấy chỗ để quây thóc. Một mõi, gã nằm vật xuống giường. Vậy mà ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

- Dậy ăn cơm anh Nhân ơi! Dậy thôi nào!

Gã lơ mơ mở mắt ra. Thằng em gã đang nhăn nhó đứng bên giường. Gã chậm chạp ngồi dậy, cất giọng kẻ cả:

- Chú về rồi đấy hử?

- Dạ. Anh ra ăn cơm kéo nguội.

Gã lệt xệt lê dép ra bàn. Mâm cơm đầy tú hụ, nào thịt chó, nào lòng lợn.

- Còn ai nữa mà nhiều thế này?

- Không, chỉ có hai anh em ta thôi ạ.

- Còn con bé con đâu?

- À, nó ăn trước rồi ra ngoài máy trông thóc. Việc ngoài ấy cũng bề bề. Chắc anh đã nói chuyện với nó. Em thấy nó mồ côi, đi ăn mày tha phương,

nghĩ tội quá nên đưa nó về nhà.

- Vậy hử? Thế còn cái gì chú muốn làm ở cái nhà này nữa? - Thấy thằng em đương ngờ ngác, gã càng bức bối. Nó cứ như nó là chủ cái nhà này không bằng. Mọi thứ bị đảo lộn tùng phèo, vậy mà nó còn tỏ ra vô tội. Máu nóng bắt đầu dồn lên mặt gã. - Chú định để bố mẹ thành người làm thuê cho chú nữa hử? Chú phải biết chú là ai chứ?

Toàn thân gã nóng bừng bừng như nồi nước sôi bị đậy kín vung. Gã thấy cổ họng nghẹn tắc lại nên dùng dùng bỏ ra ngoài sân. Thằng em gã không buồn chạy theo. Nó lấy cái lồng bàn, úp sập mâm cơm lại rồi lặng lẽ đánh cái công nông ra ngoài cổng, để lại một luồng khói đen sì, khét lẹt.

Chán chường, gã lại bỏ lên giường nằm suy nghĩ mông lung. Đến chiều, gã tay nải, xuôi về thành phố.

*

Vớ vẩn thế nào gã lăn dùng ra ốm.

Gã nằm mê man suốt ba ngày ba đêm, cảm thấy sức lực đang bị rút rỗng. Thằng bạn phải gọi cho gã một bác sĩ.

- Trời ơi, bệnh đến thế này còn không chịu vào viện mà nằm. Bảo người nhà đến chăm sóc chứ cứ nằm như con chó già thế này đợi chết à?

Viên bác sĩ to như một con gấu cắp gã xuống xe cấp cứu. Gã thấy người mình mềm nhũn, như sắp chảy ra thành nước. Không ai bảo cho gã biết gã bị bệnh gì. Người ta đi qua đi lại trước mắt gã và chỉ thăm thì với nhau. Gã thấy hoang mang. Từ bé gã trèo cây bị gãy chân một lần, chết đuối hụt một lần, xô xe máy một lần, nhưng gã không thấy hoảng hốt, sợ hãi như lần này.

- Mày đánh điện về quê cho bố mẹ tao. Tao sắp chết rồi.

Gã cầu cứu thằng bạn. Nó bị vợ quản chặt nên chỉ dám tranh thủ vào thăm gã.

- Được rồi! Mà chết thế quái nào được. Phải khỏe để mua nhà, cưới vợ nữa chứ!

Gã thấy nó nói có vẻ không được vui lắm.

Rồi bố mẹ gã cũng lên. Họ làm thủ tục cho gã đi mổ. Nằm viện được một tháng, họ đưa gã về quê để tiện chăm sóc. Gã nghe loáng thoáng tiền viện phí của gã hết đâu cỡ dăm triệu.

“Còn người là còn của con ạ.” - Mẹ gã an ủi.

Nhưng gã ngạc nhiên vì bọc tiền gói giấy báo cũ của gã không ai động đến. Mẹ gã lấy số tiền ấy về nhưng không kê dưới đầu gã vì kiêng, mà cất vào tủ. Thằng em gã sợ anh vẫn giận nên ít xuất hiện trước mặt gã. Nhưng gã vẫn nghe tiếng nó cắt đặt công việc trong nhà, nhận giờ chờ hàng cho khách, đưa tiền cho mẹ để thuốc thang cho gã. Gã thấy phân vân...

Số gã chưa phải đã mãn, nên qua Tết gã lại bước thấp bước cao lên thành phố đi làm. Mẹ gã tất bật lặn năm triệu vào quần đùi cho gã mang theo phòng thân. Bố gã ngồi phệt bên hiên nhà, nói bằng cái giọng từng tưng:

- Không sống được thì cứ về quê. Chả ai chết vì ở quê đâu.

Gã hồi hộp về khu nhà trọ. “Lò sấy thịt” vẫn chưa có ai thế chỗ. Gã dọn dẹp qua loa rồi tất tả đến cơ quan. Ông trưởng phòng tỏ vẻ thương hại:

- Thế cậu không biết gì à? Cậu hợp đồng, nghỉ việc thì thôi hưởng lương. Chỗ làm cũng đã có người thay. Tôi đã cố giữ chỗ cho cậu nhưng mà những ba, bốn tháng, tôi đành chịu thôi.

Gã hoang mang chạy lên phòng Giám đốc. Ông già nhăn nhó uống hết cốc nước thuốc đen sì và nghe gã phân trần. Cuối cùng, khi gã không biết nói gì nữa ông ta mới mệt mỏi phán:

- Thôi, vì cậu không có khuyết điểm, công tác ở đây cũng lâu, nay tôi chuyển cậu về phòng Lưu trữ. Lương tám trăm nghìn đồng. Làm tạm hai tháng để xem xét đã.

Ở phòng Lưu trữ, cả ngày gã không gặp một ai. Gã trở thành một con gián, đi đi lại lại trong căn phòng ẩm thấp và hôi mù. Các khoản chi tiêu của gã bị sụt giảm ghê gớm. Tiền nhà vẫn 250.000 đồng không đổi. Gã cố gắng rút tiền ăn xuống 450.000 đồng/tháng - nghĩa là mỗi ngày 15.000 đồng không hơn, như vậy gã còn lại 100.000 đồng để chi trả các khoản vật vãnh khác. Gã mua mì tôm và bánh mì để giải quyết bữa trưa. Bữa tối, gã mua gạo về nhà và xì xụp nấu dư cho cả buổi sáng hôm sau. Cả ngày toan tính về các bữa ăn khiến gã trở thành kẻ ít lời và ít mơ mộng. Dăm ba tháng gã mới lui thủi về thăm cha mẹ một lần. Cuộc sống thay đổi đến chóng mặt nơi quê cũ khiến gã hoang mang. Thành thử gã chẳng dám ngồi mâm trên, nói võ mặt thẳng em nuôi như dạo đầu.

Một bữa, thẳng em tay nải đến cơ quan tìm gã. Nó lặng đi khi nhìn thấy cơ thể xanh rớt, tiêu tụy của ông anh. Gã cuống lên, kéo tụt nó vào trong góc phòng như sợ có người nhìn thấy.

- Chết, đang giờ làm, chú xộc vào đây làm gì?

- Ôi dào, thì đã làm sao. Em mang tiền lên xem anh có cần đầu tư phát triển sự nghiệp gì không.

Gã thấy hơi buồn cười nhưng thèn thẹn, nên cứ ngồi thẩn người ra. Thẳng em gã vẫn hồn nhiên trình bày “chủ trương” của quê hương:

- Ở quê ba đập hai xoa thế nào cũng xong, bố mẹ bảo anh học hành giỏi giang nên mọi sự cứ phải trông gương anh cả để dạy dỗ con cháu sau này. Vì vậy từ nay cả nhà sẽ dốc toàn lực, đầu tư cho anh phát triển sự nghiệp. Tiền nong anh khỏi phải lo. Anh chỉ cần kiếm cho họ nhà mình cái bằng phờ tờ sờ (PTS) hay tờ sờ (TS) gì gì đấy mang về thắp hương tại nhà thờ họ là cả làng tha hồ lác mắt. Tiền ai kiếm chả được, mà kiếm mấy cho vừa, nhưng học hành có phải ai cũng học được đâu, phải không anh? Nay anh là người nhà nước, rồi có khi còn làm sếp nữa ấy chứ! Ồi chà chà!

Cái thằng em quê kệch của gã xetch cái quần lên tận đầu gối rồi thượng cả hai chân giày lên bàn mà cười ồ ồ. Gã giật mình vì cũng nghe thấy những tiếng cười khác rúc rích ngay sau cánh cửa khép hờ.

- Thôi chú cứ cầm tiền về đi, tôi đang giờ làm việc. Có gì cuối tuần tôi về quê rồi nói chuyện sau cũng được.

Câu chuyện của hai anh em gã chẳng mấy chốc đã lan ra khắp cơ quan. Gã đi đâu cũng nghe người ta nheo nhéo gọi: “Anh Nhân phờ tờ sờ ơi! Bao giờ đổi đời thì nhớ đến em nhé!”, khiến gã chỉ còn nước độn thổ xuống đất. Gã giận thằng em chém to kho mận, ăn nói bô lô ba la, làm xấu mặt thằng anh. Bây giờ gã giữ chỗ làm còn chẳng nổi nữa là mơ tưởng ba cái thứ danh hão. Quả thực gã muốn an phận, với đồng lương đủ sống và không phải ganh đua. Gã sợ cuộc sống nơi thành thị. Như thế họa chẳng chỉ có về quê mà sống. Bây giờ nếu tự nhiên gã tò tò về làng thì thế

nào nhỉ?

*

- Trời đất, thế thì nhất chứ còn gì! Xã mở lớp dạy nghề cho bọn thanh niên, anh về giúp một tay. Rồi còn hệ thống tưới tiêu, xây dựng trường sở. Việc thì không sợ thiếu. - Thằng bạn học hồi lớp Một, bây giờ trông như một

cây cải bắp lẫn ra đón gã ngay chỗ ô tô trả khách - Mà đời nào mày chịu về?

Gã bật cười. Chẳng hiểu sao gã có thể quyết một cách chóng vánh như vậy được. Không day dứt. Chỉ bồi hồi nhớ về thuở sinh viên gặm mì tôm khô trả thi. Vậy mà ra đi làm cũng vẫn cảnh gặm mì tôm. Thì ra tọng gã không phải là người của thành thị. Thôi thì về quê. Chả ai chết đói trên mảnh đất của mình cả.

- Thế còn cái phờ thờ sờ? - Thằng em gã sốt sắng.

- Rồi sẽ có thôi.

Đêm ấy cha gã ngồi hút thuốc lòu trông trăng. Trăng mười sáu sáng vằng vặc.

KỂ DƯ PHẢN

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Vườn Hoang

Nửa đêm.

Trời tê lạnh.

Thị xã nhỏ nằm ven con sông miền Trung lặn dần vào màn đen thăm thẳm của đêm sâu. Chó ông ổng căn vật. Lũ cú vào mùa giao hoan, rúc lên từng chập thê thiết. Đường phố không bóng người. Gió hì hụi lùa đám lá khô nỏ, rụng lá tả dọc các con phố, hệt như trẻ con chơi trò đuổi bắt. Trong vệt ánh sáng loang lổ, nhờ nhờ của dãy đèn cao áp đứng lều đều ngóng trời sáng, màn đêm dường như đang cố giấu một điều bí mật nào đó.

Vào đúng thời điểm ấy, tại khu vườn hoang nằm cuối thị xã, đoạn kè ngay nhánh rẽ bắt ra đường quốc lộ mới mở, bất chợt bị khuấy động bởi những âm thanh lạ. Ba bóng người lẫm lẫm xuất hiện, tay cuốc tay xẻng, đập qua cái hàng rào tre vẹo vọ, sục thẳng vào giữa khu vườn. Ánh đèn pin nhất loạt lóe lên, loang loáng chao một lượt khắp các gốc cây rồi cùng phân vân tụ lại nơi có cây mít già cỗi, đeo bám mấy trái ụọt ề, xám xịt. Trên thân cây còn lưu một vết sẹo dài đã lên rêu.

“Nó đây rồi! Bắt đầu đi, tụi bây!”

Một cái giọng rin rít như vòi nước bị kẹt.

Nhát cuốc mở màn, siết gió cầm phập xuống nền đất ẩm ướt. Đám cỏ dại bị đánh động, co rúm lại khiến cho lớp sương đọng nháo nhào trút cả xuống nền lá mục. Kè ngay sau đấy là một đường xẻng ngọt lịm bén vào thịt đất.

Trong màn đêm tịch mịch, chỉ còn nghe sồn sột tiếng lười xẻo ngoạm đất hồi hả nối nhau, vật lên từng múi đất sần mềm. Tiếng người thở dốc. Tiếng cỏ ngã rầm rập. Mùi nhựa quyện mùi sương tơ hăng nồng. Đám chuột hoang thấy động, né mình nghe ngóng giây lát rồi rủ nhau chạy rần rật, tìm chỗ ẩn náu mới.

Một miệng hố hoang hoác lộ dần, mỗi lúc một rộng. Tiếng đào đất vẫn huỳnh huỵch, miết mãi trong bóng tối trể nải buông xuống khu vườn.

“Đù mẹ. Sao chẳng có cái lỗ c... gì thế này!”

Vẫn cái giọng như ống nước bị kẹt. Hai dòng đèn pin vẽ ngoằn ngoèo trong đêm rồi thận trọng chộp, dừng lại từng gốc cây trong vườn hoang. Chẳng có gì ngoài những ánh lân tinh hắt lên từ lá mục, tán lá ẩm nem nép mình trong lớp sương giăng nhè nhẹ bằng bênh.

“Thôi, bọn mày lấp nhanh rồi phẫn. Trời sáng trắng phớ đến nơi rồi. Để tao tính lại cái đã. Mẹ kiếp!”

Khi đám người lằng lằng thu cuốc xẻo, rút khỏi khu vườn ngun ngút cỏ, cũng là lúc từng đoàn xe tải từ trong phố hồi hả nối nhau chạy ra phía bờ sông đóng hàng, mở đầu cho một ngày mới tất bật.

*

Nắng sớm dần làm se nền đất dấp dính sương. Đám cỏ vừa bị đốn lúc buổi đêm nằm ngổn ngang cạnh những thớ đất mới bị lật tung, viền lá bắt đầu se lại vì kiệt nhựa. Lũ giun đất trui trũi trườn qua các mấu đất lồi rồi dũi mình mất hút vào một khe hẹp nào đó. Khu vườn hoang trầm mặc đón một ngày mới tạnh ráo như một người già ngồi an nhiên ngắm đàn con cháu, thơ thới tận hưởng thú vui đơn sơ của tuổi xế chiều.

Hai người phụ nữ nằm dưới lòng đất. Họ là những bộ xương còn sót lại

sau chiến tranh, trong tư thế khá căng thẳng, se sẽ bắt chuyện:

- Này, hôm qua cô vẫn ngủ được chứ?

- Chị cứ nói đùa. Cứ đào với xới huỳnh huých suốt đêm như thế, ai mà chợp được mắt. Mà em lại thuộc diện khó ngủ nữa chứ.

- Thì cô nghĩ tôi dễ ăn dễ ngủ chắc? Ừ mà đêm hôm, rủ nhau ra đây, len lén lún lút đào bới thế, ắt không phải là người ngay.

- Cứ tưởng ở đây là đã được yên ổn, ai dè...

- Tôi nghi lắm. Cô cứ nghe cái khẩu khí của đám này mà xem. Họ đào hố đặt mìn hay là tìm chỗ giấu tài liệu, vũ khí? Không phải! Vậy thì là cái gì nhỉ? Theo cô...

- Thôi thôi chị ơi, bây giờ ai còn nói đến chuyện súng đạn như ngày xưa nữa. Gần ấy năm đối với chị còn chưa đủ hay sao. Bây giờ yên hàn rồi mà chị cứ suốt ngày ám ảnh ba cái chuyện ấy thì sống làm sao nổi. Chết là hết, người ta vẫn nói thế mà. Em thì nghĩ là họ tìm cái gì đó thực tế hơn nhiều. Kìa, chị nằm dịch vào cái cho em nhờ tí. Gớm, chật chội quá! Em đau hết cả mình mấy đây này. Chị thấy xương cốt em dạo này có rệu rạo lắm không? Chắc trông kinh lắm nhỉ. Thế này thì anh ấy...

- Này này. Cô im ngay cái giọng chảy nước ấy đi cho tôi nhờ. Cô thì không chừa được cái thói đỏng đảnh, đỏng dặt tiểu thị dân. Bây giờ là hai cái xác khô rồi, còn lo cho nhan sắc nữa à? Cái thằng Chiêu hồi, ôm chân giặc, chống đồng bào, tôi tiếc là không bắn cho nó nát sọ ra ấy chứ. Cô còn nằm đấy mà thương với tiếc nữa à? Không vì đạn của nó thì tôi có nằm cạnh cô ở đây không? Cô còn dám nhắc đến nó trước mặt tôi hay sao?

- Em van chị, em lạy chị. Chị thương em, em đội ơn chị. Bao nhiêu năm đã qua rồi. Hai chị em lạnh lẽo nơi vườn hoang này cũng bao mưa nắng rồi.

Em không nương tựa vào chị thì còn biết nương tựa vào ai nữa đây...

- Tôi đã bảo rồi. Liệu liệu mà quên cái thằng ấy đi.

- Nhưng em yêu anh ấy. Anh ấy cũng vì bất đắc dĩ mới phải... Thôi thì cứ coi như em mù quáng. Hơn nữa ân oán anh ấy đã trả, giờ lại nuôi con cho em...

- Thôi cô tránh ra. Tôi không muốn nói chuyện với cô nữa.

Yên lặng. Tiếng thở dài. Tiếng khóc tí tí như đám dế gáy đêm...

*

- Này em, sao mình không bán quách mảnh đất ấy đi? Anh thấy thằng cha trả giá vậy là hơi lắm rồi đấy. Già néo đứt dây em ời. - Người đàn ông có cái mụn ruồi to bằng hạt đỗ đen cạnh mép, giọng the thé như vòi nước bị kẹt. Gã ngồi bệt xuống tấm thảm trải nền nhà, tay ve vuốt bắp chân trắng trẻo, mịn màng của Miên. - Em còn nhớ thằng Định trốn không. Vụ ấy nó làm căng, thế là mất toi nửa tỉ. Thật chẳng cái đại nào giống cái đại nào.

- Thôi im cha cái mồm anh đi. - Miên bật cười khanh khách, đoạn nhồm người lấy ly nước trên bàn. - Dát như anh có mà đi buôn cứt cho chó cũng lồm. Thôi muộn rồi, liệu mà về với con mẹ già nhà anh đi. Tôi mệt lắm,

muốn nằm nghỉ. Mà đây không phải là cái nhà trọ của anh đâu đấy.

Miên hất bàn tay đen đúa của người đàn ông vẫn nhăng nhặng xoắn lấy vế đùi mình, đoạn nhổ toẹt ngụm nước trong mồm xuống thảm:

- Anh đừng làm cho tôi khó chịu nữa đi.

Người đàn ông vẹo vọ đứng dậy:

- Anh đang làm thủ tục ly dị...

Miên cười ngặt nghèo. Hai tay cô ôm bụng, người rung lên bần bật:

- Thật tôi không hiểu nổi lũ đàn ông các anh. Điệp khúc này, xin lỗi nhé, nghe nhầm lắm rồi. Tôi không phải là hạng tranh vợ cướp chồng. Tôi cũng không dại lấy phải thằng chồng như anh. Thôi về đi! Tôi sốt tiết quá rồi đây. Tử tế thì tiếp tục làm ăn. Nếu không thì xéo, đường thẳng nào thẳng ấy đi.

Cánh cửa bị đóng sầm lại một cách tức tối. Miên tắt đèn và thất thểu đi vào giường ngủ. Cô cảm thấy người mình sắp sửa vỡ ra. Các khớp xương rệu rã. Lồng ngực như bị vật gì đó đè nặng khiến cô luôn phải cố thở hắt ra một cách khó nhọc.

Đã hàng tháng trời nay, cứ đến tối, hai mắt Miên lại cay xè, không tài nào ngủ nổi. Căn bệnh mất ngủ bám riết lấy cô, khiến cho Miên trở nên mệt mỏi và thường xuyên cáu gắt. Nhiều lúc Miên không đủ can đảm nhìn mình trong gương: Một con đàn bà với nụ cười ngoặc đơn ngoặc kép. Đôi mắt đỏ ngầu, phồng rộp vì thiếu ngủ. Gò má ngày một sạm lại mà son phấn không tài nào lấp kín. Mọi ham muốn bị đóng băng.

... Có lẽ mọi chuyện bắt đầu từ việc con bé tan học, đi về qua ngã tư bị xe máy chẹt phải. Cái đầu nó đập trúng phải gờ xi măng của dải phân cách. Máu phọt ra, sùi bọt làm sẫm cả đám nhựa mặt đường. Nó nằm thượt như một cái lá úa đậu lè loi giữa lòng đường cuộn cuộn xe cộ, bụi bặm.

Trong thâm tâm, cô căm ghét sự hiện diện của nó, bởi đó là bằng chứng cho nỗi ô nhục của cô. Nhưng kể từ khi nó chết, cô có cảm giác dường như mình vừa vô tình đánh mất một điều gì đó hết sức thiêng liêng. Đôi lúc Miên trở nên dờ dẫm: cô không biết mình cần gì và muốn gì. Đám người giúp việc cho cô khi ấy thường phải đón nhận những cơn thịnh nộ vô cớ và hết sức tai quái. Miên mệt mỏi, bất lực với chính mình.

... Cơn ác mộng trong nhà kho của trạm muối kề ngay với cảng sông vẫn đeo đẳng Miên suốt chục năm qua. Gã đàn ông có mùi tanh của cá và hàng ria cứng như thép, sau khi giáng cho cô một cái tát nảy lửa, đã ghì siết lấy cơ thể mềm nhũn của cô. Cả người Miên như bị một thanh sắt nóng bỏng xuyên thẳng từ đỉnh đầu xuống gót chân. Những mạch máu rần rật chảy trong cơ thể cô muốn bật tung khỏi lớp da mỏng manh, chảy tràn trên da thịt để xóa sạch những nhớ bần. Miên hận mình không thể chết ngay đi được...

Hai tháng sau, cô vật vã với những cơn nôn khan. Hai đầu vú thâm lại, cương cứng. Cơ thể cô bải hoải như người dờ ồm. Hạt máu như nhuộm lặn lẽ lớn dần. Khi Miên ý thức được một cách đầy đủ về mầm họa trong cơ thể mình thì cũng là lúc bệnh viện từ chối cô. Cái thai đã quá lớn.

Lén lút sinh nở trong một ngôi nhà ở ngoại ô rồi hối hả ấn vào tay một đôi vợ chồng già hiếm muộn, Miên thấy mình đã được giải thoát. Cô chỉ xin lại nhau thai của con bé và lén chôn vào một khu vườn hoang cạnh đường ra cảng với lời cầu khẩn: đó sẽ trở thành một lá bùa có đủ sức mạnh để trả thù gã đàn ông có mùi tanh của cá xuất hiện trong đêm định mệnh của đời cô. Bởi Miên biết y làm việc quanh quất đâu đó trong khu vực cảng sông. Chỉ tiếc cô không biết mặt kẻ khốn nạn đó.

Y có bị trừng phạt hay không, cô không chắc, nhưng bản thân Miên luôn bị ám ảnh bởi quá khứ. Cơn ác mộng về thể xác sau kỳ sinh nở và nỗi ghê sợ đàn ông đã ăn vào tiềm thức cô, không tài nào gột rửa được. Cũng kể từ đó, cuộc sống của Miên có nhiều thay đổi. Từ một cô gái chân chỉ hiền lành, Miên biến thành một kẻ bầm bổ, bặm trợn. “Mình không ăn thịt đứa khác thì cũng có đứa ăn thịt mình. Vì vậy cần phải trở thành người có Sức mạnh! Sức mạnh ấy chính là tiền.” Cô bắt mạch với đứa bạn thời phổ thông, bỏ nghề dệt len, chuyển sang kinh doanh bất động sản. Miên học nghề khá nhanh và sớm trở thành người có đẳng cấp, không chỉ trong phạm vi thị xã ven sông nhỏ hẹp này. Tuy nhiên cô vẫn ở lại đây như duyên nợ. Sau khi con bạn theo

chồng sang Nga, cô tiếp quản toàn bộ đường dây, thâm tóm quyền lực và đứng ở vị trí bà chủ cùng với nhiều hận thù chôn sâu trong lòng.

Nhiều lúc Miên bật cười cho cái quá khứ mà cô chấp nhận một cuộc sống quá đổi lạnh hiên, yên phận. Thực ra nếu không tại ông trời cố công đùa cợt với cô thì liệu Miên có phải Miên của ngày hôm nay không? Cô không biết nên buồn hay nên vui nữa.

Dù đã cố tránh nhưng thi thoảng trên đường, Miên vẫn gặp nó như một trò đùa dai của số phận. Nó giống cô lạ lùng. Điều ấy càng khiến cho Miên thêm hận thù đứa trẻ. Nó hiện diện trên đời như để bắt cô phải nhớ lại nỗi tủi hổ của mình, để chường cho thiên hạ thấy cô là người mẹ tồi tệ như thế nào. Bởi vậy dù đã đẩy nó ra xa khỏi cuộc sống của bản thân, cô vẫn thầm mong nó sẽ tự nhiên biến mất. Điều ấy rốt cuộc đã thành sự thật. Vậy mà kỳ lạ thay, Miên cũng chẳng thanh thản hơn...

Đôi lúc phóng xe qua khu đất hoang, Miên lại thoáng tần ngần. Lâu lắm khu vườn hoang chẳng có ai đến ở nên cô nghiêm nhiên coi đó là tài sản của mình. Những khu đất hoang trong thị xã nghèo nàn, lạc hậu này không phải là hiếm, trong khi đó - một kẻ sành sỏi trong kinh doanh bất động sản như cô có thừa mưu để kiếm chác. Thiên hạ có kẻ ngu người khôn. Thôi cứ để thằng khôn dạy thằng ngu cho trắng mắt ra! Miên tự hỉ hả với mình lắm, nhất là khi chuyện đất cát nơi này, hễ cô muốn là được. Dầu vậy, nhưng chưa bao giờ Miên có ý định bán đi mảnh đất có chôn nhau thai của đứa con tội nghiệp... Lá bùa hộ mạng cho cô hay để đeo đuổi trả thù kẻ đốn mạt nọ? Hoặc chỉ đơn giản là để Miên gợi nhớ lại con bé khi nó đã không còn xuất hiện trên cõi đời này? Miên không thể tự lý giải những xúc cảm rối loạn ấy...

*

Buổi chiều trở nên huyền ảo trong tiếng còi ô tô rời cảng. Lốp bụi cát vẫn lên trong không khí, la đà bay tạt vào khu vườn hoang, làm dày lên màu

đất bám trên từng gân lá.

- Em thấy tức thở quá. Thôi mà chị ơi, cả ngày hôm nay chị đã chẳng nói với em câu nào rồi. Em không chịu được. Sao không quên những chuyện xa xưa ấy đi hả chị.

- Tôi hỏi cô, cô đã từng chứng kiến cảnh chôn bè bạn, người thân yêu trong đêm mưa tầm tã, đất xúc đi đến đâu, nước ứ đầy lên đến đó hay chưa? Chưa hả? Vậy mà vẫn phải cố ấn cái xác xuống. Xác lại trôi lên. Máu, bọt sủi kêu ùng ục. Lấp đất lại cho kịp trời sáng mà nước mắt như mưa, mặt miệng trong mưa. Lại lấp bấp như cầu kính: “Bình ơi, tha lỗi cho chúng em nhé!” Thế này thì bằng dim chết bạn mình, bắt người ta chết đau chết đớn thêm lần thứ hai à? Cô biết vì sao lại có cảnh ấy không? Thằng chồng cô đấy. Nó đứng như con cú vọ rình mồi qua khe cửa, một cái chớp mắt, thế là xong một người từng là đồng chí, ân nhân cứu mạng nó. Hận thù này, liệu có thể quên được hay không, cô nói đi!

- Nhưng anh ấy đã phải trả giá. Chị vẫn chưa bằng lòng hay sao?

- Trả giá! Cô nói thực đơn giản. Tôi, và cả những người bị đồ súc sinh ấy bán rẻ, bây giờ dù phải nằm sâu dưới ba tầng đất cũng sao dễ quên nỗi đau mới ngày hôm qua? Chúng tôi sẽ không cho nó yên. Cô cứ chờ đấy.

- Anh ấy đang nuôi các con em, đang làm lại cuộc đời. Nhiều người vì lý do này hay lý do khác đã mắc sai lầm. Bây giờ, quá khứ anh ấy chôn chặt rồi, ba bố con quần quật làm nuôi nhau, lương thiện. Lẽ nào chị không động lòng hay sao hả chị?

Đêm lại yên tĩnh. Tiếng dế rúc. Tiếng côn trùng như hát. Một lát lại có tiếng sin sít:

- Thôi, cô đừng cầu xin cho thằng ấy nữa. Cũng đừng khóc lóc nữa. Tôi

chán nghe cái điệp khúc ấy rồi. Tôi quyết không quên đâu.

- Em... xin... em... khó thở quá... em...

Một bộ xương phát ra tiếng “khục”. Hình như nó lại mủn gãy một đoạn nào đó.

- Kia cô! Này... nói gì đi chứ... này... thôi tôi sẽ tha thứ. Em ơi... Tỉnh lại đi nào...

*

Gã đàn ông có mụn ruồi to bằng hạt đỗ đen ở cạnh mép nhanh nhẩu lục tìm bật lửa trong túi quần. Điều xì gà sốt ruột đợi mời trên khóe miệng chảy nhều của người đàn ông trung niên ngồi đối diện bắt đầu rung lên. Chớp lửa xanh lét, lóe sáng. Khói thuốc đậm sệt nghi ngút đi qua chớp mũi sần sùi đỏ rực vì lạnh:

- Kết quả thế nào? Chú không làm cho tôi thất vọng đấy chứ hả?

- Ấy! - Cái giọng như ống nước bị kẹt the the rít lên - Ông anh cứ phải Hà Tĩnh. Việc này không thể vội được đâu. Con ranh này rắn lắm, vẫn nhất định không chịu nhả miếng đất. Lần này nó nhất quyết không chịu hờ điều gì ra với em cả. Phải dùng chiêu khác thôi sắp ạ.

- Mẹ kiếp! - Người đàn ông trung niên có cái mũi sần sùi quá khổ, ghếch chân lên mặt bàn, đoạn liếc mắt sang gã mụn ruồi, cười khẩy. - Dạng hai mang như chú, nó kín miệng cũng là phải. Mà lần này chú lẽ mề bỏ mẹ. Hay là chú định giỡn tôi đấy hân.

- Em đâu dám thế. Nhưng mà...

- Thôi, mẹ kiếp, cầm mẹ nó mồm đi. Rót bia ra!

Gã mụn ruồi hổi hả khui bia, cười bả lả:

- Đại ca nhiều cao kiến. Nhưng mà em hỏi thật, sao cứ phải là mảnh đất ấy hả đại ca?

- Không phải việc của chú thì đừng có thóc mách.

- Dạ em biết, em hiểu ạ...

- Lạ thật, mồi ngon thế mà con mụ không chịu nhả ra? Hay nó đánh hơi được điều gì rồi?

- Chắc không đâu đại ca ạ. Đường quốc lộ thì xong rồi, có ăn vào chỗ ấy đâu. Tiền đền bù lại càng không nhé. Có mỗi hoản đất bằng bãi phân chó nằm cuối thành phố ấy thì ai đại gì mà dây vào. Nhưng em bảo thật, nếu làm điểm tập kết nguyên vật liệu xây dựng có vẻ hơi bị được đấy ông anh ạ. Từ cảng vào đó, anh xem...

- Mẹ kiếp cái thằng này, định lên giọng dạy ai làm ăn đấy hả? Mà cái óc bả đậu của chú em cũng chỉ nghĩ được đến thế thôi đấy à? Rõ khốn nạn chưa kìa. Thôi được rồi, chú mày không có việc gì nữa thì về đi để tao còn gặp khách.

Mụn ruồi cười bả lả đứng dậy, bước qua những chai Tiger lăn lóc trên sàn nhà. Cạnh bia thừa, đổ loang lổ như trẻ con làm bậy. Còn lại một mình người đàn ông trung niên ngồi trầm ngâm với điệu xì gà như thanh xúc xích cắm lệch trên mồm. Chừng mười lăm phút sau, một người đàn ông gầy nhảnh, chân đi hơi khập khiễng, đẩy cửa bước vào. Phòng ăn nghi ngút bởi một điệu xì gà nữa vừa được châm.

- Chú nói tường tận anh xem. Kéo đầu tư nhằm thì có mà ăn cục c...

- Em tình cờ gặp thằng cha ấy ngoài chợ. Lúc đầu ngờ ngợ, không chắc

lắm. Tạt vào hàng thịt chó, đã hết đĩa luộc mới ngần người ra: thôi chết, thằng Tạ Chiêu hồi, đích thị là nó. Hồi ấy bọn em cùng đi cải tạo với nhau. Ra tù mấy năm, em lại dính cái vụ hàng lậu, đánh chết thuế vụ thế là ngồi thêm mười lăm lá nữa. Khốn kiếp thật! May có ông anh giang hồ trợ giúp.

- Thôi được rồi, đoạn ấy chú kể nhiều lần rồi. Giờ nói kỹ về cái thằng Chiêu hồi chiêu lui ấy xem nào.

- Vâng, gớm ông anh việc gì cứ cà cuống thế! Thằng này có ông bà nội ngoại gì đấy cũng khờ lắm. Nó là cháu út nhòm. Nhưng khi nó cải tạo ra thì các cụ hai năm mươi cả. Nghe người nhà loáng thoáng nói với nó về một cái hộp chôn trong một mảnh đất nào đó ở đầu sông cuối bãi gì gì đấy, phần cho thằng cháu yêu mất dạy. Nó ra đấy đâu là đôi lần hồi chưa biết chùi đất, sau rồi cho người ta ở nhờ nên quên phứt đi. Bây giờ thì nó lại càng quên tịt, nhưng em chỉ cần nó kể loáng thoáng, đoán nhất định chỉ có ở khu vực gần cảng. Em ma cô ở đất này, ông anh lạ gì.

- Bây giờ nó thế nào?

- Gặp em nó mừng lắm. Kể lể cuộc sống nọ kia. Nghe phát ớn. Tóm lại là muốn tìm lại mảnh đất và hứa sẽ hậu tạ nếu em giúp được nó. Con cái lớn rồi mà lại sắp cưới vợ đến nơi. Nhà ở tập thể thì chật quá. Nó móc họng biết đến bao giờ mới mua được một mảnh đất như vậy. Mình chơi được không ông anh?

- Được rồi, chú cứ để tôi kiểm tra lại xem sao đã.

- Thôi, cứ tùy ông anh định đoạt. Miễn là em có hàng xịn để xài. Ông anh có mang cho em không?

- Đây, vừa vừa kéo sọc thì tàn đời đấy.

Người đàn ông mép trẻ dúi điều xì gà vào cạnh bàn, đoạn kéo ghế đứng dậy:

- Tiền anh đã thanh toán. Chú cũng về đi là vừa đấy. Có việc anh gọi.

*

Đêm.

Khu vườn lại chộn rộn bởi những tiếng cuốc xẻng.

Trăng buông tuồng vắt qua những lùm cây rậm rì. Lất phất mưa.

- Chị thức dậy rồi đấy à?

- Cái đám người này làm tôi khó chịu quá.

- Nhưng mình thì làm được gì họ kia chứ. Em nhột hết cả người rồi đây này. Tí nữa thì em đã ăn trọn một nhát xẻng rồi còn gì.

- Tôi biết rồi mà. Vậy thì mới cần thử xem chúng ta có thể làm được gì để đuổi cái đám quấy rối này đi chứ. Cô hay hắt xì hơi lắm kia mà. Thử cái xem nào.

Hắt xì... hắt...

- Tốt lắm. Nữa đi nào...

Đám người đang cắm cúi đào bởi thốt nhiên rùng mình, mặt mũi xây xẩm. Tiếng chim lợn từ bãi tha ma gần đó vọng lại. Khí lạnh từ đất bốc lên thành hơi mong manh buốt tới thấu xương. Mưa đêm càng nặng hạt. Tất cả tạo thành một không gian thuộc âm. Cả những tiếng động của côn trùng, dế, chuột cùng như từ cõi nào vọng lên.

- Ghê quá anh Cả ơi. Hay thôi đi! Trời cũng sắp sáng rồi.

- Đù mẹ! Sao vẫn không thấy gì nhỉ. Cầm cái miệng thối của chúng mày lại đi. - Vẫn là giọng the thé của cái vòi nước bị kẹt. - Rảo tay lên. Vàng đấy. Cố mà tìm đi. Đồ con lợn. Không phải vàng mà lão mũi sần lại sôi sùng sục lên như vậy à?

- Cô nghe thấy chưa? Họ đang đào vàng đấy. Đang tìm vàng đấy.

- Vàng á? Buồn cười thật. Ở đây thì bới đâu ra vàng hả chị?

- Dễ chừng họ tưởng hai bộ xương khô của chúng ta là vàng cũng chưa biết chừng. Họ điên mất rồi.

- Người sống thường mù quáng lắm.

- Ừ, người sống vừa mù quáng, vừa dễ khùng điên. Họ chỉ biết có hôm nay thôi!

- Thôi chúng mày lấp nhanh lên. Có người rồi đấy. - Cái giọng vòi nước bị kẹt hôm nay có vẻ hơi ngán ngạt - Đù mẹ, đào bới cả tuần liền mà chẳng thấy bãi cứt chó nào cả thế này. Chẳng lẽ lão béo lờm mình hay sao?

- Anh Cả bảo sao ạ? Chúng ta bị lừa à?

- Ai bảo chúng mày thế hả? Liều liệu cái mồm đấy. Làm đi!

- Ổn trời, chúng ta cũng được yên tĩnh rồi. Không biết rồi cái cảnh này còn tiếp tục đến bao giờ nữa đây?

- Chị cứ nhìn mà xem. Chẳng còn mấy nổi nữa là chỗ chúng ta đang nằm cũng bị lật tung lên mất thôi.

- Họ sẽ làm gì với chúng ta nhỉ?

- Em còn chiếc nhẫn cưới đeo ở tay đây này. Và họ sẽ để cho chúng ta yên. Thế còn chị?

- Tôi mới đính hôn. Đào đâu ra nhẫn. Tôi tặng anh ấy khăn tay thêu đôi chim bồ câu và bông hoa. Còn anh ấy tặng tôi chiếc lược làm từ đũa-ra máy bay. Tôi cất trong ngực áo đây này. Cô có biết anh ấy khắc chữ gì không? “Nhớ em”. Thế là có đủ nghị lực để vượt qua mọi khó khăn gian khổ trong suốt những năm tháng ấy. Chúng tôi khi ấy chỉ có thể thôi. Cô xem, nó vẫn còn sáng trắng cho đến bây giờ. Mà tình yêu thì làm sao chết được cơ chứ, kể cả là chiến tranh đầy rẫy những chết chóc...

- Em sợ chiến tranh. Bố mẹ em, anh trai em, em gái em đều đã chết vì chiến tranh. Em về đến nơi thì cả nhà bị đổ sập vì trúng bom. Bối gạch ra, chị ơi, em không biết đâu là mẹ, đâu là bố nữa... đành chôn chung trong một nấm mồ. Em sợ chết, sợ một lúc mình cũng là nấm xương đen sạm trong khói bom B52. Em không biết gì trận mạc. Em chỉ cần lấy được người mình yêu, trốn đến một nơi nào đó yên ổn, sống trong một ngôi nhà nhỏ, sinh con đẻ cái, thế là đủ mãn nguyện rồi. Không cần biết đến chiến tranh, không phải thấy cảnh chết chóc.

- Nếu ai mà cũng an phận như vậy; hoặc như cái thằng chồng Chiêu hồi của cô thì còn nhiều người phải khổ đốn. Quanh chỗ tôi với cô sẽ còn vô khối những nấm xương khác nữa, không biết đâu là nam hay nữ, trẻ hay già.

- Thôi em xin chị, em không khóc được nữa rồi, chị ơi...

*

Con bé lao bổ đến chỗ Miên, mặt tái dại. Nước mắt nước mũi nó chảy nhễ nhại. Cái đũng quần loang lổ những vệt màu đỏ đỏ. Trời ơi, áo sống mỏng tang thế này, ngực cứ tây hây thế này để lũ đàn ông nó ăn thịt hả con. Mà sao mà không tìm đến ai khác, cứ tìm đến đây hả con.

“Mày cút đi, mày không phải là con tao. Tao không có con.”

“Mẹ ơi, con sắp chết rồi.”

“Mặc kệ mày. Tao không biết. Mày tránh ra. Đồ con gái thối thây. Đồ con hoang. Đồ trơ tráo.”

Miên bật khóc, bỏ chạy. Càng chạy chân càng nặng như đổ chì. Con bé đã đuổi kịp cô, đổ sập xuống ngay dưới chân cô. Máu! Máu chảy ra ngày một nhiều. Mặt con bé bạc phếch, vô hồn. Miệng nó phều phào gọi Miên. Được vài ba tiếng thì Miên không còn nghe thấy nó nói gì nữa.

“Có ai không? Ai cứu con tôi với!”

Miên tuyệt vọng ôm chầm lấy con bé. Hai đầu vú cô cương nhức, sữa rỉ chảy ra, ướt đầm áo.

“Con ngoan của mẹ, bú đi con!”

Những dòng sữa trắng chuyển dần sang màu hồng rồi màu đỏ tươi. Toàn thân con bé rữa ra. Không, nó chỉ là một cái nhau thai tím bầm. Trời ơi, máu! Không! Đất, vùi nó đi mau! Vùi đi...

Miên bàng hoàng tỉnh dậy giữa giấc trưa nhọc nhằn. Tay cô vẫn bám chặt lấy ga giường. Mồ hôi tứa ra đầm đìa. Cô thấy cơ thể mình tự nhiên cứ rỗng dần, rỗng dần và nhẹ bỗng. Một miệng hố hoang hoác và cái xác con bé vẫn mơ hồ hiện ra trước mặt cô...

Cảm thấy bất ổn, Miên thay quần áo và phóng xe lượn qua khu đất hoang, nơi chôn nhau thai của con bé. Khu vườn tanh bành những vết đào bới. Người Miên sôi lên sùng sục. Có kẻ nào đang muốn giỡn mặt cô. Cô ngoắc điện thoại gọi cho mụ ruồi.

Gã xuất hiện ngay sau khi Miên vừa nhấp được một ngụm cà phê trong cái quán lá trông ra cảng sông.

- Em yêu, cần anh phục vụ gì nào? - Gã bả lả kếp ghế ngồi sát sạt vào Miên. Mùi con đực trên cánh áo của Mụn ruồi khiến Miên phải nhăn mặt quay đi.

- Anh biết kẻ nào muốn phá tôi chứ?

- Ai dám nghịch đại thế nào, em cưng?

- Được thôi, anh không biết cũng chẳng sao. Nhưng anh liệu liệu để ý giùm tôi cái nhé.

- Cái đó em cứ vô văn tư đi. Anh xin thề phụng sự em suốt đời, người đẹp ạ.

- Rõ bẻm mép cái đồ nhà anh. Thôi uống nước đi rồi chúng ta về.

*

- Sao chị cứ bần thần ra thế? Chị khó ở hả?

- Cô có để ý người phụ nữ lúc nãy không?

- Em cũng không để ý lắm. Em đang mài lau lại cái nhăn cười...

- Vẫn chuyện tưởng nhớ về cái thằng lính Chiêu hồi của cô hả?

- Anh ấy đã không lấy vợ. Đã ở vậy nuôi các con em khôn lớn. Em nhớ và thương anh ấy. Giá như...

- Thôi được rồi, cô nghe đây, cô có nhớ người phụ nữ cách đây gần chục năm đã lén chôn rau thai con gái ở khu vườn này không?

- Vậy thì sao hả chị?

- Tôi trông cô ta có vẻ đau khổ lắm.

- Người phụ nữ có bao giờ hết đau khổ đâu hả chị. Chuyện tình cảm, chuyện gia đình, đủ thứ chuyện phải âu lo. Số phận may mắn thì đỡ khổ hơn.

- Tôi nghĩ do bản thân mình quyết định cả thôi. Sao lại trách số phận. Thế là thái độ vô trách nhiệm, là thiếu lập trường đấy, cô biết không?

- Chị lại cứng nhắc thế rồi. Nếu không phải số phận thì tại sao chúng ta lại chết trẻ thế trong khi người khác vẫn sống? Nếu không phải số phận thì tại sao người ta yêu nhau, có đủ quyết tâm nhưng vẫn không thể đến với nhau, sống bên nhau suốt đời?

- Nói vậy cũng không phải. Vì số phận đâu có bảo tôi: Cô phải cầm súng đi. Tự tôi thấy điều ấy là cần thiết. Tôi sẵn sàng chấp nhận sự hy sinh này cơ mà. Số phận cũng đâu có bảo thằng chồng cô bán rẻ đồng bào. Nó không vững vàng trước đòn roi tra tấn, bị người ta lợi dụng thì tất thành kẻ đốn hèn như vậy. Còn tình yêu, người ta phải biết hy sinh nó vì những mục tiêu cao cả hơn chứ không thể lúc nào cũng đặt cái Tôi lên quá cao.

- Sao chị cứ khắc nghiệt như vậy hả chị?

- Nhưng tôi hận nó, cô biết đấy.

- Con người ta cũng có lúc sai lầm mà chị. Quan trọng là với em, anh ấy vẫn là người chồng tốt. Và bây giờ anh ấy cũng đang cố sống tốt đấy thôi. Tất cả làm lại từ đầu. Chị biết không lẽ ra cũng được phân một mảnh đất như nhiều người khác thì cha con đỡ vất vả hơn. Ai đời ba cha con chen chân trong căn hộ tập thể 30 m2, thằng lớn thì đòi lấy vợ đến nơi rồi nhưng không có chỗ kê giường cưới. Biết sống thế nào cho ổn thỏa đây?

- Sao phụ nữ chúng mình không dứt được những lo toan, em nhỉ? Còn cả người phụ nữ trẻ kia nữa. Liệu chúng ta có giúp được cho cô ấy điều gì không?

- Những nỗi khổ tâm của phận đàn bà, chúng ta làm được gì đây hả chị?

*

- Anh Cả, anh Cả! Đây rồi. Em vừa phi phải nó.

Tiếng cuốc, tiếng xẻng nhất loạt đổ dồn dập. Đèn pin được bật lên, hồi hả rọi vào hố đất hun hút.

- Xương! Có người chết!

- Cầm cái mòm mày lại!

- Nhưng đúng là xương người mà. Cả một chiếc lược nữa này.

- Thôi lấp lại!

- Anh Cả ơi em sợ lắm. Nhớ đâu...

- Thằng chó chết này, ma hiện hình ăn thịt mày chắc.

- Chị ơi, em sợ lắm. Chị tỉnh lại chưa hả chị? Họ đi hết cả rồi. Chịu khó một tí nhé để em xếp lại chỗ xương này cho. Số chị em mình không thể rời nhau được đâu chị nhỉ. Thế, được rồi. Chị đừng làm em sợ nhé, chị nhé...

- Em... chị... cảm ơ... n...

- Chị ơi...

- Chị... k... hông... sao... đư... ng... k... h... o... c...

*

Nghĩa trang buổi chiều, gió quần quật đuổi nhau trên các gò mộ. Những quầng hoa héo khô se lại. Cỏ bắt đầu mớp xanh, phủ lớp lá nõn lên từng hàng gạch. Miên thần thờ nhìn quanh. Đây là lần đầu tiên cô đến thăm nó. Tha lỗi cho mẹ, con nhé.

... Mười ba tuổi, Miên sống với mẹ và cha dượng trong xưởng làm đậu phụ. Cứ tan học về đến nhà là cô phải xắn quần, ngồi dặng tè he bên chảo dầu sôi, rán đậu phụ cho mẹ ngồi bán. Con bé gầy như cái dãi khoai cuối vụ là Miên khi ấy bạc mồm ra nhai mảnh đậu phụ vỡ để chờ đến giờ ăn cơm thường diễn ra vào lúc gần nửa đêm. Rồi ngâm đồ tương, lọc bã đậu, vằn lại thành những viên to như trái bưởi, chờ người ta đến lấy về cho lợn. Học hết lớp Bảy, cha dượng bắt cô nghỉ ở nhà.

- Không có tiền mới chết, chứ không có chữ thì chẳng ai chết cả, nghe không con. Mà học bằng ấy là đủ rồi.

Sống với nhau chưa được ba năm, mẹ Miên đã vội qua đời bởi bệnh ung thư. Chưa hết một trăm ngày, cha dượng tha ngay một người đàn bà lạ về nhà, bắt Miên hầu hạ. Người đàn bà dài ngoẵng như con sâu đo, ông ẹo cả ngày trước mặt Miên, có những thói quen rất quái gở và thường rú lên trong những cuộc giao hoan nửa đêm khiến cô không tài nào ngủ được. Cuộc sống kinh hoàng trong ngôi nhà không cùng huyết thống thật sự là một cực hình đối với Miên. Một đêm nọ, cô đã khăn gói bỏ trốn cùng một số tiền ít ỏi, đủ sống tạm tiện trong vài tháng. Miên học nghề dệt len, được chị em thương tình mách cho mỗi hàng. Túc tắc làm ngày làm đêm cũng giúp được cô có cuộc sống yên ổn, cho đến khi Miên bị ngã vào kho chứa muối cạnh cảng...

- Tha lỗi cho mẹ. Mẹ đã không thể làm một người mẹ tốt...

Tự nhiên Miên thấy tủi phận. Tim cô thắt nghẹn. Văng vẳng bên tai cô tiếng trẻ con oe oe khóc, tiếng mắng chửi đánh đập, tiếng dầu sôi trên chảo, tiếng cánh cửa của kho chứa muối rít lên ken két... Rồi những phi vụ làm ăn đưa cô thành người được ăn trên ngồi trốc, một lời nói đáng giá nghìn vàng. Rốt cuộc thì cuộc sống có vì thế mà khiến cô nguôi ngoai được đâu...

*

Tại một khu tập thể năm tầng. Điện đột nhiên tắt phụt. Mùi dây điện cháy khét lẹt. Cả khu tập thể tối om. Đám trẻ mặc sức hét văng lên. Lửa diêm lóe sáng. Những ánh nến nhấp nhốm đi lên đi xuống cầu thang.

- Lại cái nhà bố con ông Tự gáy sách đây mà. Cắt xén, hàn xì gì mà hơi tí lại làm chập điện.

- Nhà cháu đang ăn cơm. Sao hể có chuyện gì là lại đổ tại cho nhà cháu thế? - Một cái giọng thanh niên khàn khàn, vóng từ tầng năm xuống.

- Không nhà mày thì còn nhà ai nữa. -Tiếng choe chõe của một người phụ nữ đáp lại từ tầng ba.

- Sao vô lý thế không biết. Cô nói thế, chứng cứ đâu?

- Tao đếch thèm đôi co với bố con nhà mày. Làm mất điện mà không lo đi mà chữa đi, còn gân cổ lên mà cãi à?

Người phụ nữ nói vừa dứt thì điện đã kịp sáng trở lại.

Tầng năm vẫn còn những tiếng hăm hứ ầm ứ nhưng một người đàn ông, chân đi khập khiễng, đã kịp xuất hiện để lôi cậu con trai vào nhà.

Cùng lúc đó, một người đàn ông tuổi ngoài sáu mươi, đội mũ len xám cao ngất ngều, xuất hiện ở cầu thang tầng ba, giọng ôn tồn:

- Nhà cô này cũng thật là...

- Bác tổ trưởng ạ? Thì cháu cứ tưởng như mọi khi. - Cái giọng khoe chọe được hạ bớt âm lượng.

- Tưởng! Tưởng gì nào? Làm người thì đừng nên hồ đồ như thế, cô biết không?

- Dạ bác nói thế thì cháu xin nghe.

Trên tầng năm, anh con trai vùng vằng theo bố vào phòng:

- Nhưng con ức lắm.

- Thôi đi anh, sắp lấy vợ đến nơi rồi mà tính hiếu thắng trẻ con vẫn không bỏ được hay sao? À, bố với thằng em anh đã bàn với nhau rồi: sẽ ngăn cản phòng này lại. Bộ bàn ghế này cồng kềnh quá, cho phứt người ta cho xong. Nhà mình chơi kiểu Nhật Bản cho văn minh. Thế là anh khỏi phải dẫn đo nhé. Chứ yêu con người ta lâu thế mà cứ chần chừ cũng phải tội con ạ. Thôi ăn cơm đi kéo nguội hết cả rồi, con.

- Vậy còn mảnh đất thì sao hả bố?

- Bố đã nhờ người tìm kiếm hộ nhưng chắc khó. Mà nếu có tìm được, nhờ có ai đang ở, họ bảo: giấy tờ đất cát của anh đâu lại tự nhiên đến đây đòi, thì biết trả lời họ thế nào? Chả lẽ lại bảo, cứ cho tôi đào hết mảnh đất này lên thì sẽ có à? Ai người ta đồng ý. Thôi thì cứ nghĩ là của thiên trả địa thôi mà. Tiếc làm gì. Bao nhiêu năm không có mảnh đất ấy nhà mình vẫn sống được đấy thôi. Mà bố con mình ở thế này càng vui.

- Vâng, thì tùy bố.

*

- Anh còn nhớ tôi chứ?
- Vâng, chị đến đây để trả thù ư?
- Giá như tôi có thể làm được điều ấy.
- Vậy tại sao chị lại tìm tôi?

- Lâu nay tôi vẫn giữ của anh mảnh đất và giấy tờ của khu đất ấy. Tôi định cứ bỏ mặc tất cả như thế vì anh cũng không xứng đáng được hưởng nó. Nhưng tôi thương các cháu, tôi thương vợ anh. Cô ấy chết rồi mà cái tâm vẫn không được yên.

- Tôi có thể làm được điều gì đây?
- Gắng mà sống cho tốt. Đơn giản thế thôi.
- Này chị, chị ơi, đứng lại đã cho tôi hỏi. Chị ơi...
- Kia bố, bố mơ gì thế?
- À không, bố đã gặp một người quen. Đã lâu lắm rồi. Cô ấy là ân nhân của bố. Thôi ngủ đi các con.

*

Miên đột nhiên bị đánh thức từ sáng sớm. Cô mệt mỏi ngồi lên sau xe của gã đàn em, phi thẳng đến khu đất hoang. Miên bàng hoàng nhìn khu đất đã được dọn sạch cỏ rác, sửa sang lại lối đi vuông vức, ngay ngắn:

- Chuyện gì thế này?
- Chị tận mắt nhìn đi. Thấy chưa? Khu đất đã thuộc về người khác rồi chị biết không?

- Là ai thế?

- Dạ, chị Hai, nghe đâu là một lính Chiêu hồi cũ, sau cải tạo về làm bảo vệ ở xí nghiệp may Thành Đạt. Khi xí nghiệp bị giải thể thì ở nhà đóng gáy sách thuê. Gã chính là chủ của mảnh đất này đấy ạ.

- Bố lão, nếu là chủ thật, tại sao ngần ấy năm...

- Thật đấy ạ. Đất hương hỏa ông bà để lại. Hắn mới đào được di chúc. Chị biết không, được chôn ngay trong khu vườn ấy mới kỳ quái chứ lì. Không biết ai đã mách cho hắn nữa.

- Vô lý. Lại trò hề đây mà.

- Em thề em không nói điêu. Thông tin của em toàn chuẩn trở lên. Thằng cha ấy đã lên Sở Nhà đất, thằng bạn em tận mắt xem và làm thủ tục mà. Trật thế chó

nào được.

- Được rồi, cứ để mảnh đất này đấy. Chú đưa tôi về rồi tính sau.

- Tính cũng chả được nữa đâu bà chị. Mà em bảo thật, cái thằng Mụn ruồi chả tử tế gì với bà chị đâu. Nó định ăn mảnh đất này nhưng không được, chứ không thì nó cũng sẵn sàng bán bà chị cho lão Mũi sần đấy.

- Thôi tôi biết rồi. Chú đưa chị về.

*

- Chị, em biết ơn chị. Em biết là chị đã làm tất cả những điều này cho chúng em.

- Thôi đi, cô huyền thuyên điều gì thế?

- Có lần em tìm gặp anh ấy và gặp chị đã đến trước trong giấc mơ. Chị đến nhưng chỉ đứng bên ngoài chốc lát rồi lại bỏ đi ngay. Một lần em thấy chị bước vào hẳn giấc mơ và ở lại khá lâu. Em đã nán đợi để vào hỏi anh ấy. Chị vừa đi khỏi thì em vào thế chỗ. Anh ấy kể: Chị ấy vừa đến đấy. Chị ấy không mang súng theo, không mặc áo cài kín cổ, thắt lưng nai nịt mà anh vẫn sợ. Em hỏi: Nhưng có chuyện gì vậy? Anh ấy kể: Giấy tờ nhà đất hóa ra chưa mất. Ông bà chôn trong một cái hộp sắt tây ở trong vườn. Chị ấy nằm đè lên và thấy tên anh. Bây giờ chị ấy đến bảo chỗ cho anh đến mà tìm. Hôm ấy chúng em đã ôm nhau mà khóc chị ạ. Thế là bố con đỡ cảnh khổ rồi. Em có thể yên tâm được rồi.

- Tôi chỉ làm cái việc phải làm thôi. Thôi cô ngủ đi. Mai người ta chuyển chúng ta đến nơi mới đấy. Cô sẽ không phải chịu đựng tôi nữa đâu. Biết đâu khi đến đó, tôi sẽ hỏi thăm được nơi ở của người ấy. Cùng côi âm với nhau mà sao cũng cách núi ngăn sông...

- Em không muốn xa chị. Chị ở đâu, em ở đấy, em cũng sẽ tìm người ấy giúp chị.

- Thôi được rồi, cô ngủ đi.

*

Miên tần ngần nhìn lại thị xã lần cuối.

Gió từ bờ sông quần quật thổi bên cạnh cô, mang theo vị phù sa ngai ngái. Mái tóc dài của Miên bị gió bối tung, bay lòa xòa trước mặt.

Khuôn mặt cô vô cảm.

Thị xã này thực thân thiết. Nó có trong ấy bao đau đớn, tủi hờn ăn ngậm vào xương máu của cô. Thời gian vèo một cái đi qua tất cả... Cô sẽ phải rời bỏ mảnh đất này. Đây là quyết định mới nhất mà cô cần phải làm như vậy.

Dẫu chẳng ai chia sẻ được.

Miên bất giác nhớ lại giấc mơ kỳ lạ cô mới gặp cách đây không lâu. Hai người phụ nữ, hai linh hồn nằm dưới lòng đất hoang nói với cô về tình yêu, về cuộc sống. Tỉnh dậy, sao cô lại khóc?

Gió sông bị ảnh hưởng của đợt áp thấp nhiệt đới, thổi cồn cào...

Miên lấy dây cột chặt lại mái tóc.

Xốc túi, cô đi ra phía đường quốc lộ để bắt xe. Sau lưng Miên, thị xã đã thức giấc. Những chiếc xe tải cục mịch, hăm hở nối đuôi nhau ra phía cảng sông đóng hàng, mở đầu cho một ngày mới.

Và, ai biết được trước ngày mai